

Philippe CURVAL

RESACUL SPAȚIULUI

Philippe Curval
Resacul Spaţiului

Lui Claude şi Ellen

Partea întâi
Pe Pământ ca şi în ceruri

Migraţia Txalqilor

Linxel înainta pe pământul negru şi neted. Mergea de-a lungul parcurilor de cultură. Soarele verde al Ormanei colora uşor tijele albe ale plantelor nutritive încolăcite într-o ţesătură deasă. Txalqul înainta încet, urmărind întinsa perspectivă pustie a aleii centrale care ducea în zona de lucru.

Lupta din toate puterile împotriva toropelii adânci care punea: stăpânire pe el; vroia să ajungă la clădirea cărţilor înainte de a aluneca în somnul reparator care îi cuprindea pe cei din rasa lui, din patru în patru cicluri.

„A venit timpul migraţiei, gândea el, această planetă nu ne mai este favorabilă. Eu sunt singurul care poate să ducă la bun sfârşit această misiune, căci sunt ultimul txalq ieşit din celula mamă."

Linxel se gândea la ultima migraţie şi la toate celelalte care o precedaseră cu mai multe mii de cicluri înainte; câteva părţi din fiinţa sa puteau să le retrăiască; amintirea lor se imprimase în celulele memoriale ale îndepărtaţilor săi strămoşi, şi aceştia i-o transmiseseră genetic.

„Atâtea milioane de ani-lumină străbătuţi, atâtea planete cucerite şi abandonate! Trebuie să redactez pentru urmaşii mei un istoric exact al evenimentelor care ne conduc la migraţia fără de care soarta noastră va îi să rătăcim mereu prin univers, şi rasa noastră nu va putea niciodată să înflorească în întregime."

În faţa lui se înălţa clădirea cărţilor; mângâie cu ochii această splendidă construcţie pe care o concepuse geniul seniorilor Ormanei; un sentiment de bucurie îl învioră.

Ordonă zyrionului personal, care-l purta, să-l ducă în interiorul marii biblioteci. Sălile trebuiau să fie pustii: în timpul letargiei cronice a stăpânilor lor, slujitorii îşi regăseau, odată cu

libertatea, obiceiurile lor primitive.

Zyrionul său nu trebuia să-şi întâlnească încă fraţii. Linxel îi spuse. Creatura îşi desfăşură aripile membranoase şi îşi luă zborul, purtându-şi stăpânul strâns cu grijă între membrele sale inferioare. Txalqu îi admira gesturile graţioase, armonia corpului, frumuseţea cărnii sale roşii ca rubinul. Îşi imagină fazele îndelungatei lor evoluţii.

Din zyrionul târâtor care se deplasa cu greutate pe pământul negru şi ostil al Ormanei, aripile făcuseră o creatură sprintenă. Picioarele scurte care-l ajutau să fugă de animalele iuţi şi crude care populau planeta înaintea apariţiei sale, se atrofiaseră încetul cu încetul până când deveniseră aceste două membre noduroase care-i permiteau astăzi să-şi transporte stăpânii. La apogeul evoluţiei sale fizice, două tentacule abdominale făcuseră din creatura înaripată o fiinţă capabilă să manevreze materialele Ormanei şi să le plieze în mii de forme uzuale, după cum dorea. Ciclurile se succedaseră unele după altele, gândirea zyrionilor se epurase, îndepărtându-se de haosul iniţial, instinctul făcuse loc reflecţiei.

Atunci veniseră txalqii, sub aparenţa primei celule mame, să insufle această scânteie de gândire.

Două aripi roşii fâlfâiau pe cer. Txalqului nu-i era deloc greu să-l facă să acţioneze pe slujitorul său; zyrionii se supuneau ordinelor mentale din timpuri imemoriale şi trăiau aproape în simbioză cu stăpânii; deveniseră al doilea corp al lor. Fără ajutorul unui zyrion personal, seniorii Ormanei erau lipsiţi de posibilitatea de a acţiona. Acest gând îl readuse pe Linxel la misiunea sa.

Ajuns într-o încăpere de înregistrare, dispuse să i se aducă o placă dintr-un material negru şi poros, în faţa celui mai mare dintre cei trei ochi ai săi; după ce se concentra mental, arabescuri mici şi albe apărură pe această placă; Linxel îşi imprima imediat gândul pe suprafaţa sensibilă. Astfel, ideile sale rămâneau acolo vii, iar urmaşii puteau să le descifreze efectuând procesul invers. Petele se micşorară o clipă, eliberând textul mesajului lor într-o scurtă iradiere.

Linxel se pregătea să-şi traducă ideea. Ştia că n-o să mai reziste mult toropelii ciclice. Efortul acesta de sinteză era penibil pentru el, căci txalqii posedau un simţ înnăscut al ritmului şi armoniei poetice, care îi determina să-şi echilibreze scrisul după

regulile unei geometrii exacte fără de care cărţile-plăci nu au nici frumuseţe, nici valoare semantică.

„Rasa zyrionilor slăbeşte încetul cu încetul; aventura trăită în timpul migraţiilor noastre succesive se reînnoieşte încă o dată. Indigenii planetelor cucerite nu pot să supravieţuiască mult timp înrobirii, în pofida scurtelor faze de letargie în timpul cărora noi le redăm libertatea; progresiv ei îşi pierd instinctul de perpetuare a speciei şi se abandonează morţii.

În prezent, poziţia noastră pe Ormana devine tot mai dificilă cu fiecare ciclu; numărul zyrionilor scade fără ca noi să putem opri această tendinţă sinucigaşă la nivelul inconştientului colectiv. În scurt timp vom fi singuri pe această planetă, pradă inactivităţii forţate, şi această situaţie va antrena la rândul ei degenerarǎ noastră. Poporul nostru nu rezistă inactivităţii creatoare.

Celelalte forme de viaţă existente şi necontrolate nu pot fi supuse; ele constituie îndeosebi un pericol. Ajunsesem să le limităm domeniul, dar de acum încolo. În lipsă de zyrioni, ne vor încălca teritoriile, ucigându-ne fraţii, distrugând nemilos cele mai frumoase realizări ale noastre. Nimic nu va putea stăvili acest fenomen.

Mie, Linxel, ultimul născut din celula mamă, venit pe această planetă acum şapte sute treizeci de cicluri, îmi revine sarcina de a cerceta spaţiile stelare şi de a descoperi o nouă planetă propice, ca să asigurăm supravieţuirea şi dezvoltarea culturii rasei noastre…”

Txalqul îşi continuă pe larg expunerea, zyrionul schimba din când în când plăcile-cărţi, fără a tulbura liniştea sălii de înregistrare. Atunci când făcu un istoric amănunţit al cuceririi Ormanei şi trase concluziile necesare, stabili planurile de explorare şi îşi mărturisi intenţiile de a căuta slujitori de un nivel intelectual mai elevat decât cel al zyrionilor, pentru ca eşecul colonizării să nu se producă din nou. Apoi se ridică cu greu pe cele opt tentacule ale sale şi se strecură cu stângăcie către ieşirea clădirii vaste de formă ovală, alcătuită dintr-un singur bloc de material irizat. În vremurile bune slujitorii bibliotecii animau încăperea cu strigătele lor blânde, cu zgomotul mătăsos al aripilor. Astăzi, nimeni nu mai vizita aceste peisaje ciudate. Linxel avu o viziune premonitorie asupra timpurilor viitoare.

Îi redase zyrionului libertatea, şi înainta încet către ocean. În

această parte a Ormanei climatul nu permitea crearea unor grădini somptuoase ca la ecuator, şi doar parcurile de cultură rupeau monotonia întinsei câmpii care înconjura zona de lucru. Apărând dintr-o ceaţă de un verde-pal, fantomaticele tije albe ale plantelor nutritive dansau parcă un dans insolit sub puternice hohote de râs. Lemnul lor moale, când se ciocneau unele de altele, acompania cu muzica sa de o sonoritate înăbuşită târârea lentă a txalqului. Linxel înregistra toate aceste senzaţii; arta seniorilor Ormanei, cu toate că ajunsese până la abstracţia totală, trebuia să se bazeze pe o cunoaştere desăvârşită a cosmosului pentru a înflori deplin.

Linxel se târa acum pe peronul verde, prinzându-se cu ventuza de solul sintetic. Când ajunse la capăt, îşi dădu drumul de-a lungul pantei line, profitând de covorul vâscos al algelor, şi se scufundă în lichidul cald. Se întorcea întotdeauna cu bucurie în medul în care luase naştere rasa lui.

Scufundându-se adânc în apele de culoare verde-albăstrui, Linxel se uni din nou cu celula sa protectoare.

În momentul acela noaptea se lăsa peste Ormana; deja îndepărtatul soare roşu ajunsese pe culmea orbitei şi nu reprezenta mai mult decât un punct infim acolo jos în adâncul spaţiului; acum soarele verde avea să dispară în spatele liniei de orizont, cufundând planeta în tenebrele care însoţeau adesea perioada de letargie.

Txalqul se gândea din nou la dificultăţile tehnice pe care le ridicase construirea celulelor: zyrionii nu erau amfibii, şi fusese nevoit să creeze costume pentru a rezista la mari adâncimi. Schiţă mental un poem ca să povestească cum fusese aşezată prima celulă pe fundul oceanului. Îşi concentră corpul ca să lupte împotriva presiunii şi îi reduse o treime din volum.

Fără îndoială, mâine îl aşteptau sarcini imense în lumea nouă în care îşi propunea să ajungă, dar pentru ce să se neliniştească? Linxel se încolăci în sfera transparentă. Povara letargiei cronice avea prioritate; simţea relaxarea forţei sale vitale. Cu preţul unui efort de care numai el era capabil printre fraţii săi, reuşi să înlăture constrângerea biologică. Se simţea epuizat. De altfel, pentru ce să lupte? Mesajul istoric fusese înregistrat. Se lăsă pradă somnului cel de neînvins.

Ormana îşi îndeplini periplul său în spaţiu. Thor, soarele verde, străluci în cealaltă emisferă; Talnava, soarele roşu, se

îndepărtă cu o viteză terifiantă şi, devenind curând o minusculă stea roşiatică, se şterse cu totul. Zyrionii duceau din nou existenţa lor sălbatică, întocmai ca înaintea sosirii txalqilor. Se grupau în văile unde creşteau licheni neobişnuiţi şi, aprinzând focuri. Încercau să ridice vălul nopţii. Şi, în zorii albăstrii, creaţi în vetrele lor, se înălţau cântări stridente. Nu mai era nicio urmă a existenţei txalqilor: zonele de lucru erau pustii şi arhitectura lor armonioasă se înecase în tenebre. Dansurile primitive, cursele nebune, vânătorile, luptele, viaţa neînfrânată şi fără ţel pe care o duceau zyrionii, consacra sfârşitul absolut al unei civilizaţii.

Veni ziua în care perioada de letargie luă sfârşit şi seniorii Ormanei apărură din oceanul verde pe care Thor îl lumina din nou. Urma de fiecare dată o scurtă perioadă de confuzie: zyrionii, care scăpaseră controlului mental al stăpânilor, se desprindeau greu cu aservirea. Dar dezordinea dura puţin timp, căci txalqii profitau de această grefă cu adevărat telepatică pe care o efectuaseră în creierul slujitorilor lor, pentru a-i lua din nou în stăpânire cu uşurinţă.

Txalqii îşi uniră forţele şi ordinea reveni.

Linxel luă legătura cu fraţii săi răspândiţi pe suprafaţa Ormanei, ca să obţină toate datele necesare pentru a stabili un plan riguros de migraţie. Folosea în acest fel specializarea fiecărui txalq, experimentată în diferitele clădiri ale zonelor de lucru; se servea de memoria comună a rasei sale pentru a elimina conflictele şi pentru a-şi finisa proiectul. Astfel, deţinând cel mai prodigios capital ştiinţific pe care un popor îl cunoscuse vreodată, examina toate cunoştinţele în lumina experienţei globale pentru a stabili comparaţii şi pentru a-şi desăvârşi lucrarea.

În cazul care îl interesa pe Linxel, construirea linei maşini care să traverseze orice porţiune din spaţiu, raportarea la trecut era la fel de folositoare ca şi munca de prospectare, căreia i se dedicaseră unii dintre txalqi, în legătură cu navigaţia interplanetară. Într-adevăr, munca ştiinţifică a seniorilor Ormanei era supusă întotdeauna unor distorsiuni de ordin artistic care denaturau uneori datele, şi Linxel, pentru a realiza maşina cea mai desăvârşită cu putinţă, se baza pe construcţia modelelor vechi pentru a modifica judicios planurile. Creierul lui Linxel înregistra răspunsurile pe măsură ce-i parveneau, clasa

toate sugestiile, le înlătura pe cele care nu i se păreau valabile sau erau utopice, ordona altele. În mintea sa se forma o imagine precisă a realizării viitoare.

Zyrionii destinaţi pentru construcţii şi experienţe nu erau suficienţi pentru a realiza nava spaţială; era necesar să li se adauge mulţi alţii, obligaţi să practice discipline diferite. Ar fi trebuit, de asemenea, să le restructureze specializările mentale, căci, altfel, creierul lor primitiv n-ar fi fost în stare să execute ordine diferite de cele pe care şi le asumau de obicei. Evident, această necesitate de mână de lucru putea fi o piedică în calea creaţiei artistice, dar nu putea fi vorba de creşterea potenţialului lucrător privindu-i pe txalqi de zyrionii lor personali, căci în această situaţie poporul Ormanei ar fi fost imobilizat.

Toţi slujitorii aleşi fură readaptaţi. Apoi, Linxel comunică imaginea mentală definitivă a navei spaţiale pentru ca fraţii săi să poată contribui, cu puterea lor telepatică, la reactivarea muncii zyrionilor.

Şantierul imens acoperea un platou, pe vârful unei coline întunecate; maşini cu forme elegante desenau figuri geometrice pe cerul verde; discuri mobile aduceau blocuri de material de un albastru strălucitor, pe care slujitorii le aşezau în jurul platoului. Cohorte zburătoare de lucrători, zyrionii se foiau desfăşurându-şi aripile lor mari de rubin, ca şi cum ar fi gravat chiar pe cer silueta navei spaţiale care se contura încet, încet. Linxel, pitit pe sol în mijlocul acestui şantier aerian, supraveghea construcţia cu cei trei ochi panoramici ai săi.

Totuşi, într-o zi abandonă această ocupaţie, cuprins de dorinţa insolită de a străbate pentru ultima oară pământurile Ormanei, ca să perceapă cum se modificase planeta prin conştiinţa armonioasă a txalqilor. Purtat de zyrionul său personal, ajunse în locuri singuratice, propice contemplării. Acţionând în felul acesta, Linxel nu ceda unui subit acces de sentimentalism, dar se identifica cu conştiinţa rasei, împărtăşind cu fraţii săi această sete de frumuseţe, care era unicul mobil al activităţii lor.

Vroia să revadă dansurile zyrionilor, alcătuite după reguli metafizice extrem de subtile, care aminteau mişcarea naturii şi a făpturii, să asculte melodiile care le însoţeau, să se îmbete de priveliştea decorurilor geografice artificiale care fuseseră construite aproape de poli, să survoleze iazurile de spumă,

câmpiile de metan, falezele de jad, trecătorile din metal topit, istmurile de cristal, toate peisajele acestea imaginare pe care txalqii le creaseră în amintirea vechilor migraţii. Dorea de asemenea să viziteze principalele zone de lucru pentru a admira acolo clădirile mari şi strălucitoare, specializate fiecare pentru o activitate, fără să omită sculpturile, filmele, picturile realizate doar pentru delectarea inteligenţei.

Atunci când îşi îndeplini pelerinajul, ajunse pe pământurile interzise, ostroave rare şi sălbatice, părăsite de ai săi, unde formele de viaţă periculoase ale Ormanei subzistau în libertate, unde vegetaţia necontrolată devora solul, lansând în atmosferă emanaţii cu puteri misterioase…

Oare. Cât timp ar trebui pentru ca natura sălbatică să pună din nou stăpânire pe planetă după plecarea lui Linxel?

Se întorcea spre şantier; aripile zyrionului fâlfâiau deasupra lui. Acum, nava spaţială căpătase forma sa definitivă, carcasa exterioară era terminată; mai trebuia să amenajeze compartimentele interioare, să instaleze aparatele de propulsie şi control, să le verifice, şi această muncă importantă necesita prezenţa sa, căci era ultimul născut din celula mamă şi posesor al ştiinţei. Linxel îşi imagina deja dansurile pe care le-ar organiza într-o nouă lume pentru a evoca simbolic ciclul care urma să înceapă.

Se apropia timpul când vor abandona Ormana. Către ce univers, spre care soare? Cu acest contact, arta txalqilor se îmbogăţea fără îndoială, exemplele o dovedeau, fiecare migraţie adusese binefacerile ei evoluţiei armonioase a rasei.

Se gândea fără emoţie la formele de viaţă care se vor repezi, după plecarea sa, să le distrugă civilizaţia, la zyrionii care vor degenera şi vor dispare, la fraţii săi care se vor retrage în celule pe fundul oceanului, aşteptându-şi moartea. De acum înainte această planetă era inutilă pentru dezvoltarea gândiri txalq. Linxel, care de unul singur ar fi fost un univers în derivă prin spaţiu, mergea să aducă frumuseţea absolută pe un pământ virgin.

Nava era gata, albastru prelung, gigantic azur. Zyrionii aduseseră în ea cărţile-plăci, obiectele de artă, filmele documentare, aparatele şi instrumentele destinate studierii altor lumi stelare.

Guvernarea navei spaţiale se baza pe forţa activă a unui

singur slujitor, educat în acest scop – zyrionul personal al lui Linxel. Riscul era în acest detaliu al planului de zbor; dar txalqul nu putea să prevadă durata călătoriei, şi alesese echipajul cel mai echitabil, ca să menajeze carburantul. Cu câteva cicluri mai înainte, când semnele degenerării începuseră să încolţească, seniorii Ormanei se gândiseră să creeze roboţi, dar îşi dăduseră seama rapid de eroare: cei de care aveau nevoie pentru a suplini incapacitatea lor de a acţiona, nu puteau fi înlocuiţi prin niciun fel de artificiu mecanic. Txalqii trebuiau să-şi exerseze prodigioasa lor activitate mentală asupra altor fiinţe gânditoare; doar ei posedau supleţea şi calităţile necesare exteriorizării armonioase a rasei.

Pe platoul întins şi pustiu se înălţa minunata maşină; înlăuntrul ei se odihnea o întreagă viaţă viitoare. Adus de slujitorul său, Linxel contempla cu încântare acest bloc compact din curbe pure: exprimau puterea.

Atunci când Talnava, soarele roşu, se întoarse din lungul său periplu, alcătuind o seducătoare panoramă de culori, amestecându-şi lumina cu cea a lui Thor. Soarele verde, nava spaţială era terminată.

Linxel înregistra pentru ultima oară imaginile une lumi în agonie, le clasa cu răceală, după sensul şi frumuseţea lor, căci creierul său nu percepea senzaţiile decât în echilibru, nu concepea armonia decât sub acest unghi. Totuşi, intensitatea plăcerii pe care i-o producea această contemplare era mai slabă ca de obicei; sentimentul i se păru anormal.

De o parte se afla nava care trebuia să ducă reprezentantul poporului suveran spre o planetă mai îngăduitoare; de cealaltă parte, pământul Ormanei îşi desfăşura frescele negre şi cenuşii, verzi şi roşii, albe şi violete, presărate ici colo cu câte-o clădire strălucitoare, de un oval elegant. Mai departe se afla oceanul, unde aveau sa moară fraţii săi.

Câţiva zyrioni descumpăniţi se adunaseră la poalele colinei, piedestal planetar; îşi recuperaseră totala lor libertate mentală.

Txalqul ordonă slujitorului să-l ducă în interiorul navei spaţiale; acesta se apropie uşor de sas, ca şi cum ar fi avut o reţinere. Poate percepea un ton insolit în ordinele mentale pe care le primea: precizia excesivă a gesturilor sale părea să trădeze o spaimă puternică.

Concentrându-se intens, Linxel indică încă o dată zyrionului

toate gesturile pe care trebuia să le îndeplinească pentru a efectua o decolare perfectă. Uriaşa maşinărie albastră se ridică cu uşurinţă, apoi, străbătând un nor roşu, se îndreptă spre cerul verde şi dispăru în spaţiu.

Închis în cochilia sa transparentă care îl ocrotea de acţiunea câmpurilor gravitaţionale, Linxel suferea cu toată fiinţa; trupul său, carnea, se smulgeau din entitatea vie care constituia poporul txalq, şi această sciziune îi provoca intolerabile torturi.

Cu toate acestea, trebuia să lupte pentru a-şi conserva luciditatea şi a menţine controlul navei spaţiale; în pofida învăţăturii pe care o primise, zyrionul acţiona întotdeauna sub impulsul telepatic al lui Linxel, şi cea mai mică greşeală, în momentul acesta critic al plecării, putea să antreneze iremediabil sfârşitul unei civilizaţii.

Txalqul îşi simţea corpul încordat la maxim şi sfâşiat pe dinăuntru; ştia, aceste impresii proveneau de la un simplu reflex biologic, dar puterea incomparabilului său creier înăbuşea cu greu această suferinţă acută.

Era ultimul născut din celula mamă şi singurul capabil să rupă cordonul mental care îi lega pe toţi txalqii între ei; durerea îl făcea să se îndoiască, deocamdată, de această capacitate.

Zyrionul îşi efectua neobosit misiunea; el era acţiunea însăşi a stăpânului său. Curând, mişcările sale căpătară o oarecare asprime, apoi fură marcate de o imprecizie progresivă; creierul lui regăsea anumite impulsuri primitive, şi supravegherea manetelor, a cadranelor şi a luminilor de control, slăbea. Frica, teroarea ancestrală de necunoscut îi cuprindea încet-încet fiinţa şi începea să paralizeze executarea ordinelor telepatice.

Linxel se ridică în cochilia sa şi încercă să-şi înşele durerea, executând mişcări cu tentaculele. Simţea că puterea de a-şi dirija slujitorul îi slăbea inevitabil.

Vehiculul albastru trasa o curbă uriaşă în gol, traiectoria sa fusese calculată spre o stea născută relativ recent, căci se părea că acest tip de soare adăpostea cel mai adesea planete locuibile. Nava spaţială era concepută pentru cele mai îndepărtate călătorii, putea chiar să atingă marginile galaxiei şi să cucerească alte nebuloase; dar nu fusese destinată unui asemenea periplu; existau cu siguranţă pământuri colonizabile în imediata vecinătate.

Durerea deveni intolerabilă. Linxel se piti pe fundul celulei

sale; creierul lui nu mai putea să suporte senzaţiile atroce pe care i le transmitea sistemul nervos şi se cufunda progresiv într-un fel de comă. Slaba rezistenţă la oboseală a txalqului, marea lui slăbiciune fizică îl condamnau la renunţare.

Cu un ultim efort, îi ordonă zyrionului să încetinească viteza navei şi să branşeze comenzile automate care permiteau un zbor fără destinaţie precisă; profitând de elanul dobândit, nava spaţială ar pluti încet în spaţiu fără să consume carburant şi sistemele sale de protecţie ar evita orice şoc, fie cu planete, comete sau meteoriţi, fie cu stele; itinerariul ar fi fost înregistrat. Linxel, crispat, pătruns de această suferinţă sfâşietoare, a cărei intensitate creştea de la începutul călătoriei, se lăsă pradă somnului terifiant.

Zyrionul îşi simţea spiritul eliberat din constrângerea telepatică, dar continua să supravegheze mersul vehiculului, ghidat de obişnuinţa înnăscută a slujirii. Cum această alunecare în spaţiu nu presupunea niciun control, încet-încet el pierdu interesul pilotajului. Observând fix globul stereoscopic, unde era reprodusă imaginea întunecată a infinitului, pătrundea în hăul fără simţire, incolor, presărat cu nenumărate stele. Atunci, spaima ancestrală i se strecură în suflet.

Un strigăt jalnic ţâşni de pe buzele sale. Angoasa de a se simţi departe de toate lucrurile cunoscute, minuscul univers în sânul unui neant fără sfârşit, fobia de spaţii închise, frica de subita sa responsabilitate, toate aceste sentimente brutale şi contradictorii îi readuseră conştiinţa primitivă. Începu să alerge în lung şi-n lat prin cabina sa, să bată din aripi, să se izbească de pereţi, sfâşiindu-se în colţurile de metal. Sângele îi ţâşnea din răni, pătând podeaua rubinie. Se opri şi privi îngrozit urmele. Cuprins de nebunie, coborî zburătăcind pantele înclinate care duceau la sas, manevrând cu febrilitate comenzile, graţie a ceea ce-i mai rămăsese din cunoştinţele dobândite; uşa blindată se deschise brusc, smulsă de depresurizare. Cu un şuierat strident, zyrionul fu proiectat în spaţiu şi dispăru din universul vizibil.

Comenzile automate izolară porţiunea navei aflată în contact cu vidul, înlocuind-o cu trape de securitate. Temperatura în interior se stabiliză în jur de optzeci de grade. Linxel trăia încă, într-o existenţă încetinită, cufundată în sânul unui neant adânc.

Marele vehicul albastru îşi continua cursa în spaţiu.

Olandezul zburător

Astronava *Sirius,* provenind de pe Terra, se îndrepta către centura de asteroizi. Misiunea sa consta în a explora fragmentele anticei planete, risipite în timpul unui accident cosmic.

Aceste expediţii erau rare. Specia umană se temea de spaţiu, şi Consiliul celor Şase nu autoriza călătoriile de explorare decât în măsura în care ele ofereau toate garanţiile de securitate. În afară de asta, recrutarea unui echipaj era dificilă; astronauţii care asigurau legătura Terrei cu Marte, cu Venus sau Jupiter, în zboruri regulate, nu erau predispuşi la aventuri, iar Corpul de Gardă, ai cărui oameni erau perfect antrenaţi la război şi aleşi pentru lipsa lor de imaginaţie, se opunea aproape întotdeauna să-i împrumute pentru astfel de misiuni.

Se întâmpla totuşi ca pământenii să resimtă nevoia unor jucării noi, pentru a-şi înveseli zilele lungi de decadenţă poleită. Atunci când se atingea punctul critic, guvernul închiria o expediţie.

Dar, în timpul călătoriei frica îi ţinea ca într-un cleşte pe piloţi şi pe oamenii echipajului; o frică viscerală, profundă, care nu se datora misterioaselor urme ale altor vieţi pe care le descopereau uneori în centura asteroizilor, ci provenea direct din contactul omului cu spaţiul.

Pe *Sirius,* fiecare simţea aceeaşi angoasă; de asemenea, când detectorul central semnală prezenţa unui asteroid, de talie mare, spiritele, deja încordate, se încinseră periculos. Niciun obiect cu acest volum nu fusese descoperit în timpul precedentelor misiuni, şi baza terestră nu-i semnalase prezenţa în momentul plecării. Trebuia deci să fi avut o rapiditate anormală pentru a atinge acest punct al spaţiului în acelaşi timp cu astronava.

Comandantul d'Estang decise totuşi să intercepteze uriaşul corsar ca să-l studieze; era un om rece şi calculat, puţin dispus să cedeze tulburărilor psihosomatice care puneau stăpânire pe oameni în mediul spaţial. Şi el simţea în mod constant un fel de ameţeală neplăcută; dar nu era suficient pentru a lua hotărârea să renunţe la explorarea asteroidului necunoscut. Ştia ce glorie culegea eroul care ajungea să distreze poporul Terrei.

Asteroidul era acum situat la două mii de kilometri de

astronavă şi înainta în aceeaşi direcţie, dar cu o viteză de patru ori mai mare. Comandantul micşoră viteza navei, schimbă direcţia şi aşteptă ca obiectul neidentificat să-l ajungă din urmă, ca să-l poată vâna.

Se ridica o problemă delicată; nu era vorba să-i convingă pe astronauţi să-l însoţească în vizita pe care îşi propunea s-o facă odată ce vor întâlni asteroidul, ci să izbească autoritar tabu-urile care dominau această castă. Altfel, cum să se decidă oamenii Gărzii să-l urmeze? îşi risca autoritatea şi prestigiul în faţa întregului echipaj dacă le dădea acest ordin şi se alegea cu un refuz. D’Estang decise să recurgă la serviciile secundului său, căpitanul Dureur, ca să transfere asupra lui eventuala responsabilitate a unui eşec.

Branşă interfonul şi spuse:

— Dureur, vrei să vii un moment? E ceva destul de delicat şi nu vreau să ni se intercepteze convorbirea.

Traversând o suită de culoare de un cenuşiu strălucitori, căpitanul Dureur îşi privea propria imagine reflectată difuz în panourile metalice. Ştia ce voia d’Estang, şi se pregătea să accepte. Panica actuală nu-l privea, ca şi frica de spaţiu, şi se gândea să găsească voluntari dispuşi să abordeze împreună cu el obiectul neidentificat.

Cu un gest amabil, comandantul îi făcu semn să se întindă pe fotoliul de repaos. Doar ochii cenuşii şi duri ai lui d’Estang, demascându-i chipul ipocrit, îi dezvăluia, adevărata personalitate.

— Vroiam să am acordul dumitale în problema asteroidului, căpitane; crezi că ar fi rezonabil să-i abordăm? Nu reuşesc să iau o hotărâre.

Dureur decise să ocolească capcanele unei conversaţii diplomatice. Hotărî să-l determine pe d’Estang să-şi dezvăluie ultimele ascunzişuri, ca să clarifice rapid situaţia. Nu dorea ca acceptarea să se poată întoarce ulterior împotriva lui.

— Să vorbim deschis, comandante; cunosc poziţia dumneavoastră în privinţa arhepolilor, şi ştiu greutăţile pe care mi le-aţi făcut atunci când m-am înscris pe lista echipajului…

— Dar, dragul meu…

— Nu protestaţi! Dumneavoastră ştiţi că cea mai mare parte a arhepolilor nu resimt frica de spaţiu pe care o încearcă majoritatea echipajului, şi credeţi că pot să transmit această

linişte spirituală unui grup restrâns de oameni. Fie, pot să conving vreo câţiva să mă însoţească, eu sunt partizanul ideii de a vizita asteroidul; dar vă previn, o să împărţim atât profiturile unei reuşite cât şi consecinţele unui eşec!

— Dacă o iei aşa…

Faţa lui d'Estang se înăsprise; deodată se opri în mijlocul frazei şi masca sa autoritară se lumină într-un surâs ironic:

— De acord.

Sirius prinse cu uşurinţă bizarul vagabond. Ignorând pericolele pe care le putea conţine această epavă a spaţiului, secţia de abordaj comandată de Dureur luă o navă uşoară de explorare pentru a o vizita. Astronava *Sirius,* având o masă mai uşoară decât cea a asteroidului se plasă pe o orbită largă în jurul lui.

Dureur îi privea pe cei opt oameni care îl înconjurau, instalaţi în metalul costumelor de scafandru. Îi alesese unul câte unul şi îi convinsese cu preţul unei discuţii dure. Simptomele angoasei puteau fi citite în ridurile spasmodice care le apăruseră în colţul buzelor. O prăpastie de nepătruns părea să se deschidă atât în jurul lor cât şi în ei. Pântecul ei căpătase dimensiuni nesfârşite şi abisul acesta era sursa unui insuportabil vârtej împotriva căruia luptau. Nici căpitanul însuşi nu putea scăpa de această senzaţie; prin hubloul îngust, fixat în cabină, vedea crescând silueta regulată a obiectului necunoscut care se detaşa în cerneala de sepie a spaţiului.

— Ce crezi, Dureur, n-ar trebui să renunţi? Chestia asta a fost creată cu siguranţă de extratereştri.

Vocea comandantului d'Estang îl trezise din contemplare. Trebuia ca acesta să fi fost într-adevăr tulburat pentru a reveni asupra deciziei sale.

— Cu siguranţă, nu! Cu cât ne apropiem mai mult, cu atât sunt mai convins că ne aflăm în prezenţa unei enorme descoperiri. Nu vreau să ratez cea mai mare şansă a vieţii mele.

Obiectul părea să oscileze blând, în voia unei furtuni improbabile; dar această impresie provenea de la lucirile albastre, intermitente, care emanau din suprafaţa lui satinată. În câteva minute vor putea să-l abordeze. Dureur continuă:

— Dacă această astronavă a fost construită de o inteligenţă străină, nu credeţi că aceste fiinţe ar fi putut să ne repereze cu uşurinţă? Dacă ar fi vrut să ne evite ar fi putut s-o facă de mult,

tehnologia lor pare cu mult superioară celei ale noastre.

Detectoarele electronice nu relevau prezenţa niciunul potenţial de energie controlabil, captatoarele bionice nu dezvăluiau nicio formă de viaţă identificabilă.

Acum, masa albăstrie a obiectului necunoscut acoperea orizontul limitat al hubloului. Dureur ordonă oamenilor săi să se evacueze unul câte unul prin sas.

Ajunse în spaţiu odată cu camarazii săi. Rareori avusese ocazia să plonjeze aşa în gol, îmbrăcat doar în costumul de scafandru; dacă era să judece după impresia de insecuritate totală pe care o resimţea, ceilalţi trebuiau să fi căzut pradă răului de spaţiu. Lupta din toate puterile să-şi păstreze sângele rece. Căpitanul ar fi vrut să le vorbească, să-i încurajeze, dar niciun sunet nu ieşea de pe buzele sale. Şuieratul receptoarelor îi stârnea neliniştea. O frază, trebuia să spună o singură frază de care depindea poate în acest moment salvarea expediţiei. Cu un ultim efort, urlă:

— Cuplaţi propulsoarele individuale, direcţia asteroid!

Vorbele sale n-avură niciun ecou. Jeturile duzelor desenară o uşoară dâră roşie Jacques Dureur acţionă încet comanda propulsorului său şi simţi o presiune abia perceptibilă. Faţa i se lipi de peretele transparent al costumului de scafandru.

Naveta urma să se aşeze spontan pe orbită în jurul asteroidului misterios. În sânul acestei aparente imobilităţi avu conştiinţa că *Sirius,* epava, modulul de explorare, tovarăşii săi şi el însuşi se năpusteau în spaţiu cu mai multe mii de kilometri pe secundă.

Reflexele stelelor alergau pe suprafaţa de un albastru intens a obiectului. O deschizătură se căscă într-unul din flancuri. Se vedeau urmele unui perete despărţitor smuls cu violenţă. Trebuia să domolească panica de care erau cuprinşi oamenii la vederea acestei privelişti neliniştitoare.

— Dumneavoastră trebuie să decideţi, îi comunică Dureur comandantului.

— E prea târziu pentru a da înapoi acum, mormăi d'Estang. Duceţi-vă acolo.

Zburată în coloană către spărtura largă şi pătrunseră prin ea. Liniştea, uimitoarea linişte a singurătăţilor spaţiale părea şi mai grea în acest loc. Stăteau muţi în interiorul costumelor de scafandru şi respiraţia apăsătoare a fiecăruia se confunda cu

cea a camarazilor săi prin canalul individual de radio. Niciun sunet nu se auzea în urma lor.

„Resacul este infinit, gândi Jacques Dureur, dar niciodată până astăzi n-a deturnat către sistemul nostru solar nici cea mai mică epavă care să ne facă să gândim că nu suntem singuri în galaxie”.

Camera de penetrare era izolată de pereţi despărţitori bine etanşaţi, iar instrumentele pe care le aduseseră cu ei erau prea sumare ca să încerce să atace materia extrem de rezistentă din care erau făcuţi. Contactară nava *Sirius* cu scopul de a solicita venirea unui specialist în metale.

Un grup de cinci oameni se detaşă de astronava pământeană pentru a fi se alătura. Dureur observă liniştit traiectoria celor cinci lame roşii străbătând tenebrele. Refuză să reflecteze la consecinţele misiunii lor.

Un locotenent al Gărzii îi însoţea pe cei patru specialişti. Era lovitura lui d’Estang. Comandantul îl trimisese cu trei oameni în plus ca să-l supravegheze pe Dureur. Acesta reacţionă vehement:

N-ar fi trebuit să părăsiţi niciodată *Sirius,* locotenente, acum n-are cine să-i dirijeze pe oamenii dumitale. Ştii ce se întâmplă în caz de panică, piloţii nu se vor putea opune unei revolte.

— Nu permit să fiu insultat de un arhepol! răspunse locotenentul.

Dureur începu să râdă cu hohote: aceste dialoguri teatrale, în inima spaţiului, erau cu totul ridicole, mai ales acum, când probabil erau pe cale să facă cea mai mare descoperire a tuturor timpurilor. Dureur îşi argumentă apoi atitudinea. Comandantul alertat, păru să studieze situaţia şi ordonă locotenentului Gilles să-şi ia oamenii şi să se întoarcă pe *Sirius.*

Unul dintre pereţii etanşi, fu atacat cu ajutorul unor jeturi atomice, şi curând se formă în el o deschizătură. Specialistul în metale fu proiectat cu putere în gol: gazul care se găsea în această parte a epavei ieşea cu violenţă prin spărtură. Din fericire, fanta era îngustă şi presiunea nu-l atinse decât pe nefericitul care se îndepărta învârtindu-se, dar fără să depăşească limitele atracţiei orbitale. O echipă de pe *Sirius* va putea să-l recupereze.

Când deschizătura fu suficient de mare, fiecare se grăbi să treacă în cealaltă încăpere, golită acum de atmosfera sa. Păreau

să se fi schimbat brusc datorită unei ciudăţenii, crezând că vor găsi un adăpost mai sigur de cealaltă parte a peretelui despărţitor.

— Aşteptaţi, aşteptaţi, strigă Dureur, nu ştiţi ce se află în spatele acestei uşi, poate că este mai întuneric decât vă puteţi închipui!

Deodată rămaseră nemişcaţi. Comandantul d'Estang profită de acest interval de timp pentru a preciza:

— Căpitane, fă legătura imediat cu sondorii şi cu camerele de televiziune. Am adunat în jurul meu principalii experţi ştiinţifici ai lui *Sirius.* Trebuie să aibă posibilitatea să vadă şi să studieze tot ceea ce conţine nava străină. Avizul lor îţi poate fi util în caz de neprevăzut.

Ordinele fură executate cu promptitudine. Îndată ce o trapă improvizată fu instalată în faţa spărturii exterioare de către specialistul de contacte, pentru ca atmosfera să nu scape, micul grup de exploratori se află prizonier al navei necunoscute, legat de *Sirius* doar prin posturile individuale de radio, camerele de televiziune şi câţiva sondori instalaţi. În ciuda acestei situaţii neplăcute, simţeau cu toţii uşurarea de a fi, în sfârşit, izolaţi de spaţiu.

După zece minute de mers, ajunseră într-o vastă încăpere circulară, de unde plecau, în formă de stea, vreo cincizeci de culoare înclinate, care trebuiau să conducă în toate părţile uriaşei astronave. Atmosfera ar fi fost respirabilă dacă concentraţia de oxigen ar fi fost mai mare. O temperatură de cel puţin optzeci de grade domnea în această parte a navei. De jur-împrejurul încăperii, pereţii erau alcătuiţi din sertare, gigantice. La cererea lui Dureur oamenii deschiseseră câteva dintre ele; conţineau tije vegetale de un alb lăptos, de forma şi textură diferite. Apoi, în grupe mici de câte doi, o luară pe culoare. D'Estang şi specialiştii pe care îi adunase examinau îndelung imaginile televizate ale încărcăturii pe care exploratorii o descopereau în calele repartizate de-a lungul acestor galerii: substanţe vegetale, somoni de metal, baterii din materii necunoscute, biblioteci din plăci dreptunghiulare, antrepozite de maşini a căror funcţionare părea nerezolvabilă, o mulţime de sfere roşiatice de consistenţa pietrei, cutii pline cu un lichid vâscos şi negricios, o grămadă de confetii de dantelă, şi toate aceste lucruri care nu semănau cu nimic şi cărora imaginaţia

cea mai debordantă nu le putea găsi niciun sens.

Lumina rozalie care emana din pereţi dădea un aspect supranatural chipului lui Jacques Dureur; căpitanul se angajase pe un drum detestat de însoţitorii săi. Era singur, căci coechipierul se ocupa cu retransmiterea imaginilor ultimelor descoperiri pe care le făcuseră. Dureur căuta înainte de toate să-i descopere pe stăpânii acestei nave pierdute. I se accelerase ritmul inimii, iar pleoapa dreaptă i se zbătea. Tăcerea, această absenţă totală a vieţii, îl tulburau profund. Niciodată nu fusese atât de aproape de mister; niciodată civilizaţia perfect securizată în care se născuse nu-i îngăduise să atingă în felul acesta neobişnuitul. Îşi alesese cariera de astronaut pentru a evada în sfârşit din realitatea călduţă, dar călătoriile spaţiale nu ofereau mai mult insolit decât un traseu cu metroul. De data aceasta visele sale se materializau cu duritate.

Ajunse într-o încăpere de formă ovală, luminată slab, presărată cu forme heteroclite; stăpânindu-şi emoţia, el şopti:

— Cred că am găsit postul de comandă… nu zăresc nimic viu.

— Transmite imagine, Dureur, transmite imagine, repede!

Căpitanul nu răspunse la ordinul comandantului. Cu o voce spartă, i se adresă în cele din urmă coechipierului său:

— O să găseşti panta de acces în a treia încăpere a maşinilor, acolo unde se află un fel de sculpturi.

Jacques Dureur îşi savura singurătatea, fiecare lumină, fiecare manetă, fiecare sferă părea să aibă mişcarea sa proprie şi el privea fascinat acest ciudat balet al lucrurilor necunoscute. Încetul cu încetul, se convinse că aceste deplasări, aceste sclipiri fugare, aceste infime mişcări la suprafaţa formelor corespundeau semnelor unui alfabet secret. Vru să cunoască mesajul şi, reducându-şi apărarea mentală, se abandonă cu totul sunetelor şi imaginilor. Îi cuprinse vraja şi în câteva minute se contopi cu acest vertiginos caleidoscop.

În stânga presupusului post de pilotaj se deschidea un drum îngust. Îi făcu semn însoţitorului să-l urmeze. Strânşi unul în altul, ajunseseră într-o cameră sferică. Pereţii nu aveau obişnuita strălucire roşiatică. Declicul lanternei pe care însoţitorul tocmai o aprinsese, îl făcu să tresară pe Dureur. Atunci când ochii li se obişnuiră cu lumina puternică, cei doi făcură un salt şi se prăvăliră alunecând pe planşeul curbat.

În mijlocul încăperii se înălţa un fel de ou din material

transparent, unde zăcea ceva dezgustător.

„Aşa ceva nu are viaţă, nu poate să trăiască”, gândi Dureur.

Trei orificii de culoare perlată se căscau în jurul unui corp turtit de formă ovală. Fiinţa părea lipsită de viaţă. Surpriza odată trecută, căpitanul se apropie cu curaj de învelişul translucid, şi-l pipăi; era cald şi uşor elastic. Îi ridică partea superioară, care se desprinse de soclu cu un zgomot de ventuză. Atunci putu să contemple creatura în toată hidoşenia sa: partea principală a corpului, de un verde intens, era dominată de un fel de trompă flască, terminată printr-un ac roz şi tăios, din materie cornoasă, obscen! Carnea, de consistenţă moale, era vâscoasă şi rece. În partea inferioară a corpului, de un verde-albăstrui, se puteau zări opt minuscule tentacule, încâlcite între ele. Dar ceea ce frapa cel mai mult la această caricatură de extraterestru, erau cei trei ochi ai săi; pleoapele lor opaline pecetluiau secretul.

Comandantul d’Estang se adresă unui biolog:

— Dumneata crezi că organismul acestei fiinţe o să poată rezista la condiţiile fizice din interiorul astronavei?

— Eu nu pot să răspund nici afirmativ nici negativ, nu ştiu nimic despre constituţia sa. Din punct de vedere strict al biologiei umane aş zice că această creatură este moartă. Dar ce cunoaştem noi despre alte rase care populează spaţiul? Înainte de toate trebuie să procedăm la studierea lui. Totuşi nu se pune problema să o facem în condiţiile de insecuritate ale spaţiului, trebuie să revenim pe Terra pentru a ne pronunţa.

Gânditor, d’Estang privea fix vietatea pe ecranul televizorului său, evitând să-i privească pe ceilalţi care aşteptau o decizie. Nu putea fi vorba să remorcheze epava cu *Sirius,* raritatea misiunilor spaţiale nu permitea ca ele să fie irosite şi, dacă *Sirius* ateriza nu mai putea mult timp să plece din nou. Infinita diversitate a obiectelor pe care le conţinea astronava străină poate i-ar amuza pe pământeni, sau poate că teroarea pe care le-ar suscita-o i-ar face să nu mai simtă plăcerea descoperirii? Arma era cu două tăişuri. În ciuda posibilităţilor de glorie şi bogăţie pe care le oferea epava, d’Estang prefera explorarea asteroizilor, succesul acestor misiuni era întotdeauna asigurat. Hotărî să abandoneze astronava şi extraterestrul.

— Nu ne putem permite să aducem pe Terre aşa ceva… ar însemna să sfidăm toate regulile de securitate. Poate că natura

acestei creaturi este periculoasă; în incertitudine nu ne putem asuma niciun risc.

— Nu cred că există niciun risc aici, răspunse căpitanul Dureur, cu armamentul nostru actual, pericolul prezentat de o singură vietate, moartă fără îndoială, mi se pare destul de nesemnificativ.

După această ieşire care îi contracara planurile, comandantul nu mai putu să reziste şi izbucni cu furie:

— Dacă n-aş ghici setea de bogăţie care te animă, aş zice că te derutează un entuziasm ridicol! Dumneata ai în această misiune o responsabilitate pe care mulţi dintre noi o contestă, nu se obişnuieşte să te supui unui arhepol; eu am suportat deja mai multe afronturi, pe care altcineva nu le-ar fi tolerat. Te rog, de acum înainte să nu mai comentezi deciziile mele!

— Dacă prezenţa mea pe *Sirius* vă displace, pot să părăsesc bordul. Voi încerca să ajung pe Terra cu astronava străină. Este un pericol agreabil pentru mine şi cunosc mai mulţi oameni care nu vor ezita să mă însoţească. Ne vom folosi tot timpul pentru a pătrunde la timp secretele de navigaţie ale epavei.

— Adunarea peste un sfert de oră, pe bordul lui *Sirius.* Vom analiza toate problemele în detaliu; avizul experţilor științifici va decide.

Jacques Dureur lăsă patru oameni să supravegheze epava şi se întoarse pe *Sirius.* Fu un joc pentru el să convingă consiliul. Specialiştii doreau să pătrundă cât mai repede această enigmă stânjenitoare, cei mai timoraţi din echipaj visau uşuraţi că îndepărtau în acest fel o ameninţare posibilă, iar cei care nu se implicau, îl lăsau pe căpitan să decidă pentru ei.

Comandantul d’Estang se înclină în faţa majorităţii. El conducea nava *Sirius* ca soldat şi navigator, şi nu în calitate de comerciant, iar perioada era mai favorabilă profiturilor decât artelor marţiale.

O săptămână mai târziu, tehnicienii găsiseră rezervele de carburant şi înţeleseseră sistemul de propulsie, care utiliza în acelaşi timp fisiunea şi forţele de gravitaţie. Dar dispunerea manetelor şi a surselor de lumină, ciudăţenia mijloacelor de control, poziţia inaccesibilă a unor leviere de comandă, dansul neîntrerupt al sferelor aeriene şi mişcările neobişnuite care animau la suprafaţă formele aşezate în sala de pilotaj nu facilitau descifrarea sistemului de navigaţie.

Oamenii echipajului, vreo treizeci în total, se neliniştiră curând datorită situaţiei lor în plin spaţiu, a vitezei cu care se îndreptau de sistemul solar, a insecurităţii. Oricare soare putea să-i atragă, oricare meteorit putea să-i atingă. Dureur se strădui să-i convingă de utilitatea hotărârii lor.

Creatura rămânea inertă în oul său transparent; nimic nu părea să indice că era încă în viaţă, în afara faptului că trupul său nu se descompunea. Tehnicienii, gărzile, astronauţii, lucrau cu schimbul ca s-o examineze, întocmeau teorii în legătură cu ea şi deduceau lucruri ciudate. Echipajul reunit de Jacques Dureur era alcătuit în mare parte din aventurieri, într-o perioadă în care cea mai mare aventură era să evadezi din atmosfera terestră. Totuşi, niciunul dintre ei nu îndrăznea să atingă trupul umed al vietăţii, de frică să nu o trezească.

Dureur stărui într-atât pe lângă experţi încât în cele din urmă descoperiră principiul iniţial al sistemului de navigaţie, prin deducții logice succesive, şi reconstituiră ansamblul reţelei care pornea de la postul de pilotaj. Zece zile după plecarea lui *Sirius,* erau gata să se reîntoarcă pe Terra.

Piloţii fură uimiţi de uşurinţă cu care dirijau astronava, în ciuda puţinelor cunoştinţe pe care le aveau despre funcţionarea sa. De fiecare dată când întâmpinau o dificultate pe care o presupuneau de neînvins, găseau imediat o soluţie care părea sugerată brusc în creierul lor.

Zorii se ridicau deasupra astroportului din Paris atunci când coborâră pe uriaşa rampă de aterizare. Avuseseră unele dificultăţi cu serviciul de securitate planetară care se opusese la trecerea centurii sateliţilor de apărare. În cele din urmă Consiliul celor Şase consimţi la trecerea lor, sub presiunea populaţiei, avertizată de mai mult timp în privinţa descoperirii.

În afară de Dureur, fiecare membru al echipajului încerca un sentiment de nespusă eliberare păşind pe solul Terrei. După ce le mulţumi, fiecăruia în parte, căpitanul îi părăsi. Entuziasmul pe care îl simţise descoperind astronava străină dispăruse la contactul cu planeta natală. Detesta această lume plină de laşitate şi plictiseală. Universul său era spaţiul. Ieşind din astroport, fu atacat de mulţimea ziariştilor care îndreptară spre el camerele lor avide. Se desprinse cu violenţă de haită şi alergă spre clădirile de supraveghere pentru a efectua primele formalităţi.

Câteva ore mai târziu, se îndreptă către staţia de coptere; urcând în vehicul se întoarse şi privi uriaşa astronavă albastră strălucind în lumina dimineţii. Nu mai regretă că se afla pe pământ. Începea o altă aventură.

Curând fortăreaţa albă a oraşului îl înghiţi.

Impresii de călătorie

Jacques Dureur avea întâlnire, la ora şapte fix, cu şeful Astronauticii, Aulcas Jeanniot.

Băuse mai mult ca de obicei în barurile luxoase ale terasei plăcerilor; dar alcoolurile cele mai aromate, cele mai puternice, băuturile cele mai ciudate, ca băutura dhivago, curgeau în el fără să-i cauzeze ravagii excesive.

Ora întâlnirii se apropia. Dureur ieşise din ultimul bar şi mergea pe terasă, făcând să trosnească pietrişul multicolor. Încerca să se debaraseze de senzaţia de moleşeală şi indolenţă pe care i-o producea întotdeauna lumina caldă şi arămie a sorilor artificiali, aşteptând să facă semn primului copter care ar ateriza.

Câteva minute mai târziu, decola, căutând să regăsească în aceste zboruri la joasă altitudine, deasupra titanicelor aglomeraţii, senzaţiile unei plecări interplanetare. Dureur nu putea concepe altfel de plăceri în afara zborului spre spaţiu. Dar exista ceva comun între această defilare monotonă a munţilor pătraţi, punctaţi de terase-grădini înconjurând fosele adânci ale oraşului vechi, între rondul staţiilor meteo pe cerul natural, dincolo de sorii artificiali, şi blândă alunecare în vid? Aici totul era zgomot şi culoare; în spaţiu, totul era noapte şi tăcere.

Aerul Terrei îi displăcea; de la ultima sa joncţiune cu Venus, căpitanul observase această schimbare profundă. Înainte, atunci când se întorcea pe planeta natală, se bucura să-şi regăsească părinţii, prietenii, camarazii, să râdă şi să se destindă în compania lor, de preferinţă într-un mediu de arhepoli; acum se simţea străin la aceste petreceri, inapt să aprecieze solul terestru; totul i se părea monoton şi fără rost. Jacques Dureur era intoxicat de spaţiu. Se simţea fericit doar în inima limpezimii adânci şi întunecate a vidului încărcat de stele lăptoase, frumoase, pure, liniştite, puternice. Marte, Venus, Saturn, îndepărtatele provincii pe care le iubea, atâtea escale minunate;

unele dintre aceste planete aşteptau apariţia vieţii, altele cunoşteau ciudate forme de existenţă, toate erau pline de vraja pe care Terra o pierduse în ochii săi. Fără a socoti planetoizii şi meteoriţii rătăcitori, cometele, aceste perle ale spaţiului, nimic nu echivala apropierea lentă de singurătatea lor nesfârşită!

Copterul îl lăsase la limita zonei de zbor. Cu ajutorul scărilor mecanice şi al aleilor rulante, ajunse la birourile Astronauticii, situate în inima oraşului.

Vizionerul se lumină:

— Intră, spuse imaginea lui Dumnezeu.

Peretele despărţitor se dădu în lături şi paşii lui Jacques răsunară pe pavajul vechi.

— Domnul?

Omul era scurt şi îndesat, dar trăsăturile feţei, marcate de vârstă, erau de o uimitoare delicateţe. O coroană de păr argintiu îi aureola chipul foarte bronzat şi îi conferea o demnitate particulară. Semăna cu Dumnezeu din icoanele antice ale negrilor din America.

— Căpitanul Jacques Dureur, la ordinele dumneavoastră.

— Dumneata eşti omul cel mai popular de pe Terra în momentul acesta? zise Jeanniot surâzând.

— Popularitate efemeră, mă tem.

— Te-am convocat ca să discutăm despre raportul pe care l-ai întocmit în legătură cu epava capturată de *Sirius.*

— Înainte de toate, mi-ar place…

Jeanniot îi reteză protestul cu un semn al mâinii.

— Nu gândeam că mai există un reprezentant al bătrânei noastre specii umane capabil să dovedească atâta dinamism şi autoritate, ba chiar să şi înfrunte un comandant al Astronauticii. Eşti arhepol, nu-i aşa?

— Arhivele dumneavoastră vă vor spune, replică Jacques cu ostilitate.

— Eu nu-i consider pe locuitorii oraşelor vechi nişte paria, fii sigur de asta, ci pur şi simplu nişte fiinţe puţin diferite.

Dureur ghici că aceste cuvinte erau rodul unei convingeri interioare; pofta de ceartă i se risipi pe măsură ce-i crescu încrederea. Condiţia de arhepol necesita o mare subtilitate în raporturile cu ceilalţi concetăţeni. Jacques reacţiona întotdeauna vehement în faţa agresiunii, dar se îmblânzea îndată ce întâlnea un aliat sau pe cineva care putea să devină aliatul său. Datorită

acestui simţ al diplomaţiei ajunsese la gradul de căpitan. Aulcas Jeanniot afirmă:

— Vreau ca dumneata să continui să te ocupi temeinic de această problemă; e esenţial pentru viitorul umanităţii. Nu-i cale de întoarcere. Dacă nu avem de-a face cu prezenţa unei inteligenţe deosebite, rasa noastră va degenera. Crede-mă, n-a fost uşor să conving Consiliul să-ţi încredinţeze această misiune; există atâtea interese în joc!

Apoi adaugă surâzând:

— Poate pentru că există atâtea interese mi s-a permis să-ţi las epava.

— Cred. Comandantul d'Estang spera să facă din mine un ţap ispăşitor. Am profitat de asta. Astăzi, dacă raportul meu este un pic violent, există scuza pasiunii; m-am temut atât de mult ca epava şi creatura care se află înăuntru să nu fie fosilizate de serviciile oficiale, secate de arhivişti, apoi uitate de pământeni, m-am…

Se opri cuprins de pudoare. Vioiciunea îi dispăru. Janniot se sprijini de birou, se ridică, făcu câţiva paşi gânditor, apoi spuse cu voce blândă:

— Noi am extras din scurta civilizaţie marţiană, cu ultimii săi descendenţi, din flora şi fauna lui Venus şi ale asteroizilor, din peisajele geometrice ale lui Jupiter nişte învăţături utile pentru viitorul umanităţii. Toate aceste descoperiri ne-au permis să corectăm şi concluziile false şi ipotezele eronate. De acum înainte trebuie să ne continuăm cercetarea dincolo de sistemul solar. Acesta este calea pe care trebuie s-o urmeze rasa noastră dacă vrea să evite degenerarea lentă în sânul unei decadențe poleite. Să viziteze alte stele, alte planete, iată ce ar fi trebuit să facă pământenii la sfârşitul secolului douăzeci, dar Marile Conflagraţii ne-au privat de asta şi nimeni nu vrea să mai audă vorbindu-se de vechiul vis al explorării spațiile. Umanitatea temătoare se încolăceşte într-o poziţie fetală.

Jacques era stupefiat; fiecare din aceste cuvinte îi răsunau în minte ca o lecţie învăţată cu bucurie. Uneori, în barurile ceţoase ale oraşelor vechi, oameni ca el, câţiva aventurieri, aveau aceleaşi vise. Dar ca Jeanniot, personaj oficial, să dezvăluie acest secret care părea în ochii speciei umane rezervat nebunilor, iată ceea ce îl tulbura şi-l obliga să-şi revizuiască raţionamentul.

— Dar trebuie să fim prudenţi, reluă Jeanniot, nu înseamnă să ne aruncăm forţele în luptă la întâmplare. De asta am încredere în dumneata, Dureur. Dacă ai ajuns la gradul de căpitan al Astronauticii. Deşi eşti arhepol, este pentru că ai credinţa care clatină munţii, dar ştii să ţi-o temperezi cu răbdare şi darul disimulării.

— Poate şi cu un uşor simţ al umorului.

— Cred. Eşti, fără să-ţi dai seama, un specimen al acestei rase noi care se desprinde încet de crisalida sa şi pregăteşte viitorul omului, expansiunea lui în spaţiu. Eu mă aflu în declin, înrădăcinat în solul acestei planete, dar pot să te protejez. Deci, îţi dau un an, un an după care n-am să te mai pot acoperi ca să afli tot ce vei putea despre nava spaţială străină. Să nu te opreşti la detalii, experţii ştiinţifici pentru asta sunt acolo! Ceea ce vreau este să utilizăm sistemul de suprapropulsie pentru viitoarele noastre nave şi să ştim totul despre această creatură şi despre civilizaţia ei. Dar pentru a ajunge la aceste rezultate e necesar ca imaginaţia dumitale să completeze inhibarea tehnicienilor.

Jacques Dureur îl părăsi pe Aulcas Jeanniot, cuprins de un sentiment de euforie rar încercat până atunci. Pentru întâia oară de când era captivat de spaţiu, traversarea oraşului, iţele trotuarelor rulante, labirintul străzilor tubulare, zgomotele, izbiturile, nu-l mai afectau. Ţâşnind de pe scara mecanică, sări pe terasă, făcu câţiva paşi şi se apropie de marginea falezei artificiale alcătuită din imobilele oraşului nou, deasupra cetăţii vechi. Îşi împreună mâinile, arămii datorită unui soare artificial, şi le aşeză pâlnie la Ochi. Lumea înconjurătoare se transforma: umbre şi lumini.

*

Atunci când Linxel îşi recăpătă conştiinţa, ghiciră un accident îl privase de zyrionul său, căci percepţia telepatică nu-i mai semnala prezenţa familiară.

Apoi îşi aminti suferinţa pe care i-o provocase separarea de entitatea txalq, lupta sa şi abandonarea. Acum durerea, intolerabila durere, dispăruse, şi legăturile cu fraţii săi se rupseseră definitiv; îndepărtata Ormana pierise.

Viaţa viitoare a rasei sale se odihnea în această forţă nouă care creştea în el. Deodată, ca un flux, prezenţa vieţilor străine se manifestă în creierul său Amestecate cu undele telepatice,

vocile acestor fiinţe necunoscute şi valurile de energie provocate de activitatea lor frenetica şi dezordonată îl asaltară.

Txalqul tăie net orice legătură cu exteriorul. Înainte de a încerca o apropiere mai directă trebuie să le analizeze caracteristicile biologice, să le înţeleagă procesele mentale, să sesizeze procentul de instinct pe care îl manifestau, să le studieze forma de inteligenţă.

Prin atingeri uşoare, prin atacuri telepatice discrete, va aduna primele elemente care îi vor permite mai târziu să definească o imagine exactă a acestor creaturi ciudate care păreau dotate cu gândire: Oamenii. Îl asaltă un flux de mirosuri bizare; analiză aceste senzaţii noi, prea exotice, aproape dezagreabile. Deodată, privirea îi fu atrasă de mişcarea unui corp; cineva din Gardă încerca să atragă respectuos atenţia unui alt om:

— E important, căpitane Dureur, foarte important!

Ca şi cum aceste simple cuvinte declanşaseră un semnal mental, căpitanul întoarse capul imediat către creatura spaţiului, care se odihnea alene în cochilie, a cărei, parte superioară fusese înlăturată; chiar în momentul acela fiinţa deschidea cei trei ochi ai săi.

Teamă care impregna pereţii, tăcere care înăbuşea freamătul de voci, lumini rozalii, faţete poleite care se reflectau unele în altele, multiplicând imaginea insolită a acestor oameni împietriţi contemplând acel ceva venit de aiurea.

Jacques Dureur reuşi să stăpânească spaima care îl cuprindea doar observând comportamentul experţilor care îl înconjurau; altădată l-ar fi exasperat, dar de data aceasta îi oferea o reprezentare a propriei sale atitudini, şi aspectul ei grotesc îi trezi destulă ironie ca să nu mai cedeze terorii.

Privi monstrul, neclintit.

*

Linxel examina noile creaturi; evident, mult mai mici decât zyrionii. Trupurile le sunt ascunse în stofe de origine sintetică; posedă patru membre dintre care două sunt prehensile, şi nu au aripi. Pielea lor este netedă şi bine întinsă pe trup, sistemul pilos fără logică. Desprinderea de viaţa primitivă pare relativ veche. Cât despre chip, nu distonează prin bizareria lui, cu extraordinara galerie de portrete pe care txalqii le întâlniseră de-a lungul ciclurilor la slujitorii pe care îi folosiseră.

*

Dureur nu reuşea să creadă efectiv că această fiinţă este vie. Vid, spaţiu, întuneric adânc, apoi senzaţia de durată, gustul morţii. Trebuia să încerce să găsească o modalitate de comunicare cu acest ciudat supravieţuitor al unui accident cosmic. Căută cuvinte, fraze, simboluri, gesturi pe care le-ar putea recepţiona străinul. Dar ce mimică, ce vocabular ar putea traduce ceea ce vroia el să exprime? Gândi:

— Erai pierdut în vid, fără nicio şansă să ajungi vreodată până la o planetă. Erai singur în astronava ta rătăcitoare. Noi te-am adus pe planeta noastră, noi te-am adăpostit…

Sfere se rotiră pe podeaua cabinei, leviere se ridicară şi coborâră fără ca vreo mână să le fi atins, surse de lumină emiseră semnale cu frecvenţe neobişnuite. „Adăpostit, adăpostit, adăpostit…” Linxel încetă să se intereseze de frânturile de gândire care îi parveneau din discursul mental al lui Dureur, îşi întoarse trompa frontală de la om şi continuă imparţial studiul speciei umane.

— Nu ştiu dacă tu înţelegi sensul cuvintelor mele, dar dacă percepi sunetele pe care le emit, încearcă să comunici cu noi prin mijloacele care îţi sunt caracteristice.

Dureur aşteptă un zadar un răspuns. Tentativa sa eşuase. Întoarse lanterna pe care o orientase spre creatură şi lumină încăperea ovală. Trei ochi diamantini străluceau în penumbră.

Apoi fiinţa se ridică pe scurtele sale tentacule şi se lăsă să alunece pe podea. Jacques făcu un semn, şi şase ţevi aducătoare de moarte urmăriră înaintarea stângace a străinului. Părea puţin mai gros acum, trupul îi asuda din abundenţă, se rotea în jurul lui însuşi, efectua o semirotaţie, apoi o alta în sens invers, metodic. Deodată, corpul său sferic îşi micşoră talia, se condensă; o sudoare verde şi lipicioasă i se evacuă prin porii minusculi.

Dureur şi experţii îi urmăriră mersul legănat de-a lungul pantei de acces care ducea la sas, fascinaţi de hotărârea de care dădea dovadă creatura pentru a-şi compensa deficienţa fizică.

Lumina zilei pătrundea prin spărtura exterioară a navei, juca pe pereţii bătând în roz ai galeriei, care se colorau pentru întâia oară în nuanţe ale soarelui terestru.

Linxel se opri şi contemplă spectacolul Terrei prin cei trei ochi panoramici ai săi.

Câteva clădiri din materie minerală, urâte şi împodobite, se înălţau pe cerui albastru; niciuna dintre ele nu fusese construită după regulile artei, nicio armonie nu exista în concepţia lor globală. Pe întinsul platou, câţiva monştri de metal cu o structură hidoasă şi o tehnică precară: probabil astronave. Pe sol mişunau oameni îndeletnicindu-se cu lucrări obscure, singulare, ineficiente.

Îi parveneau emanaţii vegetale: bogăţia, subtilitatea lor saturau atmosfera într-un mod agreabil.

Fără efort, txalqul compara aceste senzaţii olfactive cu cele ale Ormanei. Aici planeta era mai tânără, mai colorată, viaţa era plictisitoare, culorile luceau, mirosurile exaltau. Departe de frunzişurile albe ale planetei pierdute, sub vântul acesta blând care îi aducea aromele pământului, Linxel simţea încolţind în el primele semne ale unei tulburări profunde.

Totuşi, intelectul său admitea cu greu manifestarea liberă a naturii; universul trebuia să se supună legii armoniei txalqilor. Aici, vegetalele creşteau libere şi geografia nu fusese modificată; lucrarea omului era haotică, gândită parţial, realizată empiric; aceste creaturi abia difereau de zyrioni, doar câteva milenii îi separau în istoria evoluţiei. Civilizaţia lor era mai dezvoltată, dar nu atinseseră încă punctul acela fundamental în care spiritul domină instinctul.

O mare suprafaţă plană îi permitea să ajungă pe sol; capacităţile fizice ale lui Linxel îi interziceau s-o folosească.

Apucând cu uşurinţă corpul flasc al txalqului în braţele sale, aparent fără repulsie, un om din Gardă o luă pe scara mobilă şi coborî pe pământ. Dureur îl urmă, apoi, atunci când aşeză creatura, fără să ridice vocea, îl întrebă:

— Cine ţi-a sugerat să duci străinul pe sol?

— Nu ştiu, e o idee care mi-a venit spontan.

— Nu este adevărat, ştiu că minţi, nimeni nu poate dori să atingă aşa ceva, priveşte, uniforma dumitale este pătată de sudoare, eşti plin de bale lipicioase şi verzi.

Omul se tulbură:

— Nu este pentru prima dată, căpitane… deja, la întoarcere… dar este atât de plăcut!

— La întoarcere! Vrei să explici?

— Eram de gardă pe epavă, ne aflam la douăsprezece ore de Terra, vegheam în încăperea sferică unde era… (făcu un semn

cu mâna ca să arate vietatea din spaţiu). Atunci am simţit o forţă, în sfârşit, ceva, n-aş şti să-l definesc: ceva pătrundea în creierul meu. Era bine, n-aveam motiv să mă opun.

— Ce s-a întâmplat apoi?

— Am încetat să exist, am început să gândesc ca celălalt.

*

Un om cu densitate mentală slabă, într-o stare vecină cu letargia. Linxel nu mai ezită. Era slăbit datorită lipsei de hrană. Concentrându-şi forţele, îşi stabili dominaţia mentală asupra creierului omului care abia mai rezista. Ore de studiu prealabil îi permit txalqului să realizeze această uşoară luare în posesie. Acum trebuia să se adapteze la personalitatea creaturii.

Când Linxel e sigur că omul nu mai gândeşte prin el însuşi, încearcă mai întâi să-l facă să execute câteva gesturi simple aplicând metodele întrebuinţate cu zyrionii. Modifică progresiv apropierea sa telepatică, îşi reglează impulsurile ca să le coordoneze cu mişcările naturale ale acestui corp secund. Determină centrii nervoşi, nervii, muşchii, tendoanele, se amuză câteva minute cu manechinul său de încercare; de mai multe ori era cât pe-aci să-i fractureze gâtul sau genunchiul efectuând o manevră greşită; apoi, când este sigur de instrumentul său. Îl face să acţioneze raţional.

O mână deschide uşa, nişte braţe îl apucă, membrele inferioare ale omului acţionează în simbioză cu el. Se deplasează împreună câţiva metri.

Linxel îi comandă atunci slujitorului său să-l ducă până în camera de alimentare. Omul merge, ochii săi reflecta în acelaşi timp o repulsie fizică şi o stare de fericire deplină; mişcările îi sunt bruşte şi sacadate.

Atunci când ajunseră în rotondă, Linxel îi ceru purtătorului său să deschidă unul dintre sertare, dar acesta, derutat de două ordine contradictorii, îl lăsă pe txalq să cadă. Durerea îl străpunse. Luptă ca să învingă suferinţa şi să restabilească dominația mentală. Omul se învârtea în loc, un zid mental pare să se opună impulsurilor sale telepatice. Dar lui Linxel îi e foame; n-a mâncat de aproape un ciclu, hibernând în astronavă. Îşi strecoară trompa frontală în sertarul pe care omul l-a lăsat să cadă, îşi înfige acum într-o tijă albă şi aspiră cu lăcomie lichidul.

Sucul plantelor nutritive îi readuse puterile…

*

— Asta-i tot, căpitane; mi-am recăpătat conştiinţa în pragul încăperii sferice, membrele mele executau gesturi bizare; mergeam ca un invalid în curs de reeducare. Şi mi se imprimaseră toate aceste gânduri. O, nu este bine formulat, eu vă ofer o traducere; reflecţiile creaturii seamănă mai curând cu un… cu un poem.

— Şi ai simţit asta îndată ce ai avut iniţiativa să cobori txalqul? Aşa se numesc fiinţele din rasa aceasta?

— Da, txalq, şi această creatură în particular se numeşte Linxel. Atunci când Linxel mi-a dat ordin să-l cobor, n-am putut să rezist, posedarea a fost mult mai simplă şi gesturile mele mai uşoare. Am simţit mult mai multă plăcere ca prima dată.

— Bine, mulţumesc.

Omul aştepta o vorbă de încurajare. Dureur îl observa cu curiozitate fără să adauge un cuvânt; simţea un fel de oroare. Omul se îndepărta.

Linxel apreciase modul cum fusese transportat; încercase să stabilească corespondenţe mai exacte cu munca zyrionilor şi această comparaţie era în favoarea oamenilor, trupurile lor erau mai calde, membrele superioare mai abile. Evident, absenţa aripilor transforma optica voiajului, dar legănarea blândă a picioarelor, imaginea solului aproape, constituiau tot atâtea elemente noi pe care txalqul le aprecia.

Explozii de culori, urme de mirosuri, jocuri de lumină peste reliefuri, scânteieri de întinderi marine; pete multicolore ale peisajului defilau acum sub ochii săi: îl transportau într-un aparat cu elice, aproape la aceeaşi altitudine la care zburau zyrionii. Linxel nu se considera în pericol; oamenii nu manifestaseră niciun fel de animozitate în privinţa sa. De altfel, n-avea nicio posibilitate să se apere. Istoria vechilor migraţii demonstra că vulnerabilitatea txalqilor constituia cel mai bun atu al lor atunci când ultimul născut din celula mamă debarca pe o planetă nouă. El nu venea nici ca războinic, nici ca asupritor, vroia doar să se stabilească pe acest pământ pentru ca rasa lui să supravieţuiască şi să evolueze şi, dacă se gândea la dominarea telepatică a acestor fiinţe, o făcea cu unicul scop de a crea împreună cu ei o lume armonioasă. Oamenii păreau lipsiţi de simţul frumuseţii; li-l va oferi în schimbul membrelor capabile de acţiune, va deveni cugetul rasei lor şi, după primele reacţii pe care le înregistrase la omul pe care îl supusese, s-ar

părea că acest lucru este euforizant pentru ei.

Dar lecţiile migraţiilor trecute şi mai ales ultimul eşec pe Ormana dăduseră roade. Linxel nu mai vroia să-i întrebuințeze pe indigeni doar ca slujitori, civilizaţia nouă pe care dorea să o creeze ar trebui să se stabilească sub semnul unei cooperări dirijate, al unei simbioze; rasa umană se pretează la asta.

Altitudinea scăzu, apoi, fără nicio zguduitură, aparatul se aşeză pe o terasă.

Linxel fu plimbat de-a lungul coridoarelor, al scărilor rulante, până la un compartiment, în interiorul unei construcţii, apoi fu depus în cochilia sa transparentă care fusese adusă cu un alt mijloc de transport.

Pereţii încăperii erau acoperiţi cu desene geometrice dezagreabil suprapuse, podeaua era aglomerată de maşini şi instrumente: oamenii aveau să încerce să-l studieze, să-l examineze în profunzime, şi txalqul decise să le falsifice concluziile.

Închise cei trei ochi şi începu să analizeze toate informaţiile pe care le primise, cu scopul de a clarifica studiul său asupra lumii noi.

Dureur îi privi pe cei din Gardă, apoi pe experţii şi specialiştii reuniţi în laboratorul de cercetări spaţiale al Astronauticii; trebuie să se afirme, trebuia să-şi asume solemn rolul pe care i-l încredinţase Jeanniot, căci altfel nu va rezista nici măcar un an; asta nu-i plăcea, atitudinea teatrală a comandamentului i se părea ridicolă, clar ştia să oamenii nu recunosc autoritatea unui şef dacă aceasta abandonează. Se adresă mai întâi celor din Gardă:

— Vă cer să nu luaţi nicio iniţiativă, la orice mişcare a creaturii txalq vă preveniţi superiorul. Ţin să am un raport foarte exact, minut cu minut, al activităţii sale. Şi nu vă lăsaţi înşelaţi de aparenţa sa liniştită, această vietate este capabilă să pună stăpânire pe oricare dintre noi. Este esenţial să aşezaţi mai mulţi oameni în preajma sa, ca să se supravegheze reciproc.

Şi, întorcându-se către membrii misiunii ştiinţifice, adăugă:

— Aceste recomandări sunt valabile şi pentru dumneavoastră, domnilor. Cei din Gardă va vor observa. Vă cer să faceţi acelaşi lucru. O secundă de neatenţie poate să fie fatală.

Jacques se înclină.

Evadarea

Căpitanul Dureur îşi încheia raportul săptămânal:

„În diametrul său cel mai mare, creatura atinge actualmente şaptezeci de centimetri (această dimensiune este însă variabilă) …”

Ţinea la paranteze întrucât reprezentau aportul personal la un text oficial.

„În imposibilitate de a proceda la o disecţie, este important de semnalat că precizările următoare pot fi susceptibile de eroare (ele au fost obţinute prin radiografie). Scheletul este format dintr-o sferă de materie osoasă, constituită din plăci culisând unele pe altele; în centrul acestui soi de colivie se situează creierul al cărui volum este sensibil egal cu jumătate din volumul txalqului. Sistemul nervos este extrem de simplu: face legătura între cei trei ochi şi trompa frontală. Fiinţa este lipsită de talamus şi hipotalamus. Restul corpului este inervat. După testele pe care le-am putut face, creatura nu posedă sistem neurovegetativ, nici sistem reflex la nivel motor, toate aceste activităţi fiind reglate de creierul său.

În trompa frontală txalqul posedă cinci simţuri distincte: mirosul, auzul, puterea telepatică (emisie-recepţie prin acest canal) şi, fără dovadă categorică, posibilitatea de a studia structura moleculară a corpurilor. În afară de asta, acul cornos cu care se termină serveşte la ingerarea alimentelor (seva plantelor); apoi aceste alimente sunt aduse într-un buzunar stomacal, transformate, pentru a putea fi asimilate de organism şi injectate direct în sistemul vascular. Reducându-şi şi mărindu-şi volumul corpului, txalqul obţine la intervale regulate circulaţia lichidului sanguin. Este interesant de constatat că respiraţia se produce prin osmoză la nivel superficial: asudând în timpul acestor contracţii, ca să evacueze toxinele, creatura obţine un aport de oxigen; dilatându-se, ea aspiră din nou această sudoare, ca pe un sânge.

În rezumat, se pare că fiinţa este dotată cu o structură organică foarte simplă, destinată doar să alimenteze zona cerebrală. Lipsit de membre prehensile, puţin adaptat pentru deplasare, din cauza slăbiciunii celor opt tentacule, este posibil ca txalqul să fie dotat cu deosebite facultăţi intelectuale.

Dacă se poate avansa această ipoteză, txalqul se înrudeşte cu

bacilii. Într-adevăr, nu posedă organe de reproducere, poate să trăiască în mediile cele mai puţin favorabile existenţei, ca cele ale frigului şi vidului absolut (experienţele au dovedit că în condiţii de hibernare facultăţile intelectuale ale creaturii nu sunt neutralizate total).”

Jacques studiase îndelung rapoartele experţilor înainte de a furniza acest rezumat foarte succint autorităţilor. Îşi făcuse o imagine globală asupra constituţiei txalqului şi o reconstituia în câteva fraze, ca apoi să treacă rapid la concluzii.

„De două ori creatura şi-a folosit facultăţile telepatice pentru a supune un om voinţei sale; după ce şi-a însuşit sumar principiile conceptuale ale fiinţei umane, nu i-a fost greu (şi după părerea celui care a suportat agresiunea) să-i înţeleagă mecanismele biologice. Slujitorii pe care îi alege nu se pot debarasa de influenţa lui şi chiar se pare că satisfacţia pe care o încearcă îi face să-şi aprecieze sclavia.

În zilele consacrate examinării txalqului, acesta nu a manifestat niciun fel de animozitate sesizabilă faţă de experţii ştiinţifici; nu şi-a mai utilizat puterile sale telepatice. Totuşi, în mai multe rânduri, noi am simţit delicata sa atingere mentală; oamenii Gărzii, experţii şi eu însumi putem depune mărturie. Nu este vorba despre un atac la nivelul conştiinţei, ci de un fel de filtraj care intervine între reflexie şi concepţie; se resimte printr-o foarte uşoară pierdere ele informaţie la nivelul gesturilor şi vorbirii. Fără nicio îndoială, creatura spaţiului îşi continuă observaţia; există posibilitatea ca informaţiile sale în legătură cu noi să se înmulţească la fel de repede ca ale noastre în privinţa sa.

Înainte de a concluziona după datele pe care le posedăm astăzi, aş vrea să subliniez că raportul alăturat, cuprinzând testele de inteligenţă, mi se pare eronat: în ciuda imobilităţii sale, în ciuda absenţei reacţiilor revelate prin encefalogramă în timpul şedinţelor de muzică, a proiecţiilor de film, a prezentărilor de tablouri, sculpturi, obiecte uzuale, al expunerilor pedagogice audiovizuale asupra plantelor, animalelor, materialelor planetei şi ştiinţelor umane, sunt convins că această creatura a înregistrat totul! Două soluţii se oferă pentru a-i explica atitudinea: în primul rând, concepţia ei despre univers este atât de diferită încât nu există nici „un punct de coincidenţă” între inteligenţa noastră şi a sa; în al

doilea rând, txalqul a ştiut să disimuleze toate aceste reacţii, datorită deplinei stăpâniri a activităţilor sale cerebrale. Prima ipoteză este. Neverosimilă: fiinţa posedă acelaşi principiu de nutriţie şi respiraţie ca şi noi, organismul său are la bază tot ciclul carbonului, vede, miroase, gustă, aude, se emoţionează ca şi noi, este capabilă să dirijeze corpul şi gândirea unui om, deci este capabilă să ne înţeleagă. Aceste condiţii n-au fost niciodată întâlnite la mineralele gânditoare de pe Saturn, cu care n-am putut stabili niciun contact. În ceea ce priveşte capturarea navei spaţiale, aş zice că se datorează planurilor sale. Dacă acest argument s-ar verifica, am avea dovada inteligenţei txalqului şi a afinităţilor care există între această inteligenţă şi inteligenţa noastră (nu noi am condus epava până pe Terra?). Or, aceste aparate de bord erau intacte, sistemul de propulsie funcţiona normal, cabina echipajului fusese concepută în aşa fel încât să corespundă normelor fiziologice, rezervele nutritive fuseseră adaptate nevoilor sale alimentare: toate aceste elemente conduc la ideea că nava a fost concepută pentru fiinţa pe care am descoperit-o în ea. Cine ar dori să construiască un aparat de asemenea proporţii şi cu o astfel de tehnologie pentru altcineva? Aş deduce din asta, intuitiv, că nava a fost concepută de txalq şi că a fost ajutat s-o realizeze, incapacitatea fizică a…”

Se auzi soneria de apel urgent. Dureur stabili contractul: ecranul se aprinse şi apăru un chip necunoscut:

— Căpitanul Dureur? Aici locotenentul Cardeau din Garda astroportului din Paris!

— Vă ascult, domnule.

— Astă noapte, patrula numărul şapte, efectuându-şi rondul obişnuit, a remarcat un grup de patru oameni dând târcoale în jurul astronavei străine. Gărzile au somat conform regulamentului. Indivizii au răspuns în acelaşi timp; ceea ce spuneau nu era inteligibil. Gărzile le-au ordonat să-i urmeze la postul astroportului ameninţându-i cu armele. Oamenii i-au agresat atunci pe ai noştri, ţipând şi schimonosindu-se ca nişte copii care vroiau să sperie pe cineva. Printr-un reflex stupid, unul dintre oamenii noştri a apăsat pe trăgaci şi vagabonzii au fost dezintegraţi.

— Cum? e imposibil! sper că i-aţi arestat imediat, nu cunoaşteţi interdicţia absolută de a utiliza dezintegratoarele în spaţiul terestru?

— Asasinatul acesta inutil m-a revoltat, cel răspunzător a fost arestat.

— Trebuie să-l văd imediat, trimiteţi-mi un copter al Gărzii, transporturile obişnuite sunt prea lente.

— Am înţeles, căpitane, îl veţi avea într-o jumătate de oră.

Dureur se ridică; zorii colorau în roz marea opalescentă. Observă cu atenţie acest fenomen, încercând să-şi ordoneze gândurile. Oare era vorba de o tentativă de atac asupra navei? Cine ar putea dori s-o cucerească? Aproape că îl înjură pe cel care eliminase singurii martori. Un pescăruş îşi abătu zborul ţipător către o stâncă, se aşeză, bătu din aripi ca să se echilibreze şi se umflă în pene. Prezenţa matinală a mării era atât de puternică încât îi neutraliza toate facultăţile de reflecţie. O clipă, îşi imagină fulgerătorul fascicul aducător de moarte, ţipetele de groază ale celor patru dezintegraţi, corpurile lor dispărând în neant. Pescăruşul tocmai îşi reluase zborul…

O oră mai târziu ajungea la Paris. Îl primi locotenentul Cardeau. Era un bărbat tânăr, înalt şi uscăţiv; avea uniforma impecabilă, părul blond cu cărare pe mijloc, iar ochii cenuşii îi trădau aspectul sever în general, dezvăluind o oarecare slăbiciune.

Jacques ceru să i se povestească încă o dată, cu cele mai mici amănunte; vroia să şi le întipărească în minte ca să se poată servi de ele ulterior: poate va găsi un indiciu care să-i permită să-şi susţină deducţiile.

Însoţit de locotenentul care dorea să urmărească desfăşurarea anchetei, Dureur se îndreptă către epavă. Strălucirea vagă a lunii, reflectată la nivelul solului printr-o ceaţă lăptoasă, devora orizontul. Copterul trecea lin pe deasupra falezelor albe ale oraşului nou. Apropiindu-se de astroport, Dureur se aştepta să regăsească silueta aproape familiară a navei albastre; era bulgărele de mister oare îl ajuta să suporte viaţa terestră. În ciuda altitudinii şi a ceţii, astronava ar fi trebuit să fie deja vizibilă. Dureur comandă aterizarea; copterul coborî vertiginos o mie de metri, nouă sute, opt sute, cinci sute… Maşina se opri brusc, o barieră invizibilă se opunea căderii sale, şi partea inferioară a carcasei se izbi de ea. Compensatoarele de gravitaţie permiseră atenuarea şocului. Radarul semnala un corp uriaş, care se interpunea între copter şi sol.

— Astronava a devenit invizibilă, şopti Jacques.

— Să mergem să-i întrebăm pe cei din Gardă, propuse Cardeau.

— Putem porni din nou?

— Reactoarele sunt intacte, doar carcasa este deformată.

Jacques Dureur hotărî să se întoarcă la laboratorul de cercetări astronautice. Câteva minute mai târziu, în compania locotenentului, păşea pe solul de plaxiton neted şi strălucitor ca o oglindă. Uşa blindată era larg deschisă, cele patru gărzi dispăruseră, txalqul de asemenea.

— Dar ce s-a întâmplat?

— Răspunsul e foarte simplu, locotenente, creatura a evadat, s-a folosit de membrele şi muşchii celor care o păzeau, pentru a se deplasa. Ei au fost cei ucişi la astroport. Dar se ridică alte două semne de întrebare cărora aş dori tare mult să le pot găsi un răspuns: ce a făcut txalqul după moartea ajutoarelor sale? De ce a făcut invizibilă astronava?

— Să ne întoarcem la astroport, poate o să găsim acolo soluţia, propuse Cardeau.

Jacques Dureur îşi continuă meditaţia cu voce tare:

— După câte ştim noi, creatura nu se poate deplasa singură pe o distanţă prea mare, şi cel mai mic obstacol o poate opri. Or, atunci când au tras. Ea nu se afla împreună cu victimele; era oare deja în nava spaţială? Nu s-a putut îndepărta de astroport fără un ajutor exterior.

Până la ziuă îi interogară pe cei care îi surprinseseră şi îi uciseseră pe confraţii lor, apoi întreprinseră cercetări: txalqul era de negăsit şi, fapt şi mai tulburător, copterul cu care veniseră la astroport dispăruse.

Limpede revărsat de zori. În câteva minute soarele avea să se ridice colorând cerul cu un verde auriu; pe Dureur îl cuprinseseră frigul şi oboseala nopţii: tremura. Răcoarea umedă a dimineţii îi pătrundea veşmintele şi i se aşternea pe piele ca o chiciură. Îşi mişcă braţele ca să accelereze circulaţia şi făcu câţiva paşi de gimnastică, apoi se opri dezgustat. Ce mai căuta pe această planetă?

Pe astroport începuse animaţia, se pregăteau primele plecări pe planetele colonizate. Derizorie activitate! Jacques gândea la animaţie febrilă care ar fi trebuit, să fie în acest loc dacă oamenii s-ar fi interesat mai mult de călătoriile interplanetare.

În sluţenia acestor zori palizi, încărcaţi de plictiseală, Jacques

se simţi copleşit de eşec. Creatura evadată, astronava invizibilă, ce-i mai rămânea ca mijloc de apărare a poziţiei sale în faţa Astronauticii? Se închipuia reluându-şi rutina micilor legături interplanetare ca urmare a acestor evenimente; niciodată nu va mai avea ocazia să pornească din nou într-o misiune de explorare.

Se întoarse în apartamentul său din oraşul de sus, după ce îi recomandă lui Cardeau să refacă ancheta punct cu punct, în timp ce el se va odihni. În pofida oboselii, îl chemă prin televiziune pe Aulcas Jeanniot. După ce se supuse interogatoriului întregii ierarhii, de la secretară până la adjuncţi, reuşi să-l găsească şi-i istorici întâmplările nopţii. Moderaţia şefului Astronauticii îl surprinse.

— Trebuia să ne fi aşteptat la asta, căpitane, nu suntem suficient de îngrijoraţi datorită reacţiilor posibile ale acestei creaturi, am procedat cu ea ca şi cu un vulgar specimen de laborator. Dar greşeala nu trebuie să ne incumbe; cerusem guvernului să acorde un personal mai important, ca să se poată încerca pararea atacurilor telepatice ale txalqului, constituind mici grupe de supraveghere independente unele faţă de altele. A refuzat. Să lăsăm să treacă furtuna, responsabilitatea dumitale nu este angajată şi eu te voi apăra. Ocupă-te de nava spaţială, încearcă să pătrunzi secretul invizibilităţii; avem încă multe de descoperit în legătură cu ea. Cât despre mine, voi dirija cercetările.

Cordialitatea lui Jeanniot îl linişti pe Dureur, care răspunse:

— M-aş fi ocupat curând de navă, dar doream să înţeleg mai bine universul txalqului, înainte de a mă apropia de realizările sale. Am să închei primul meu raport şi am să vi-l trimit.

— Bine! Îţi recomand cea mai mare discreţie. Vreau să-i izolez pe cei răspunzători de ucidere, iar pe Cardeau am să-l însărcinez cu ancheta. Am toată încrederea în el. Pe moment zvonul dispariţiei txalqului nu trebuie să se răspândească: europenii ţin prea mult la noua lor jucărie, şi Consiliul celor Şase s-ar putea să depună plângerile împotriva noastră pentru fuga sa, dacă ei reacţionează.

— Eu nu cred că vietatea este periculoasă, dar nimeni nu-i cunoaşte exact intenţiile. Oricine ar fi ele, îi va fi întotdeauna uşor să le realizeze, căci posibilităţile sale par neobişnuite; iată de ce trebuie să ne temem.

Jeanniot aprobă, adăugă unele recomandări de detaliu, apoi întrerupse comunicația.

Fereastra era inundată de soare; o pădure de palmieri uriaşi, al cărei frunziş era străbătut de raze luminoase, mărginea orizontul artificial al încăperii. Jacques debranşă peisajul sintetic; era sătul de înşelăciunile civilizaţiei terestre, de străzile ei confortabile. Se simţea mereu un arhepol, un om în afara jocului, care n-ar putea niciodată să se adapteze mecanismului infernal al ciclului consum-producţie, declanşat, iată, mai bine de un secol. Cetăţenii oraşelor vechi visau încă la o lume în care fiecare individ ar fi inserat în societate datorită caracteristicilor sale personale şi nu depinzând de o programare anonimă.

Jacques se culcă; patul său suspendat era confortabil. Se strădui să nu adoarmă; vroia să evite să viseze, deoarece ştia că visele sale deveneau periculoase.

*

Câţiva experţi cunoşteau amplasarea exactă a sasului; încercară să pătrundă prin el, dar efracţia se dovedi imposibilă.

Uriaşa maşină albastră ar fi trebuit să strălucească sub soarele care acum era sus pe cer. Oamenii călcau pe suprafaţa invizibilă, miraculos suspendată la cinci sute de metri de sol, ca nişte păsări care învăţaseră să meargă prin aer. Procedară la o pulverizare de vopsea; curând nava apăru, oval roşu, decupându-se sub cerul de faianţă. Sasul, cel pe care specialistul îl montase în spaţiu, era efectiv închis. Trebuia forţat acest obstacol pentru a penetra cochilia. Se întrebuinţă mai întâi sudura concepută pentru atacarea celor mai rezistente materiale, apoi dezintegratoarele; nu se întâmplă nimic. Zidul de forţă care făcea nava invizibilă părea insurmontabil.

Chiar în aceeaşi seară, după alte încercări nereuşite, vopseaua dispărea la rându-i, şi atunci doar soarele care asfinţea colora cu razele lui pereţii uriaşei nave, la limita opacităţii.

Dureur, care dirija lucrările, primi o comunicare de la Jeanniot prin linie directă:

— Cred că am găsit o pistă serioasă, căpitane. Ştii că fiecare arhepol care îşi are încă reşedinţa în oraşele vechi este obligat să aibă o fişă de control; nimeni nu se poate sustrage acestei reguli, cu excepţia celor care, ca şi dumneata, renunţă de bunăvoie la condiţia de arhepol…

Dureur nu se putu stăpâni:
— Este o lege scelerată; Consiliul celor Şase pretinde că supraveghează uneltirile revoluţionarilor şi criminalilor dintre care cei mai mulţi îşi au reşedinţa în oraşele vechi. Eu spun că nu-i decât un atentat la libertatea individuală!
— Calmează-te, Dureur, sunt de acord cu dumneata, dar în cazul care ne interesează pe noi, legea asta ne face un mare serviciu. Deci, atunci când un rezident se îndepărtează mai mult de treizeci de kilometri de oraşele vechi, fişa sa de control semnalează automat. Nu există nicio posibilitate de eroare. Pe scurt, astăzi s-a observat o anomalie interesantă: practic, arhepolii nu încalcă niciodată interdicţia de a se îndepărta de reşedinţa lor; or, am avut o fişă aprinsă, aceea a lui Laurence Dusarte, studentă la Arte-Frumoase, domiciliul: 34, strada Cherche-Midi. Aş vrea să te ocupi dumneata personal de cauzele acestei dispariţii, altcineva ar risca să provoace o mică răscoală. Am obţinut acordul poliţiei locale pentru a ţi se încredinţa această misiune. Vezi, se poate să mă înşel, dar sunt convins că afacerea este în legătură directă cu fuga txalqului.
— Bine, mă duc. Mâine veţi primi raportul despre navă; mă tem că nu vom putea intra niciodată în ea.
— Lasă echipa să se ocupe de asta. Ancheta lui Cardeau se învârte pe loc. E absolut necesar să regăsim urmele acestei creaturi!
— Mă voi ocupa. Vă mulţumesc pentru încredere.
De obicei, Jacques Dureur evita să se întoarcă în Parisul vechi, de care îl legau prea multe amintiri dulci-amare.
Chemă un copter, şi câteva minute mai târziu se afla pe platforma de vest a oraşului. Se apropie de marginea falezei albe care domina de la înălţimea celor şapte sute de metri ai săi vechea cetate.
Jos, mult mai jos, în umbră, trăia un popor de paria. Privind acest abis artificial, Jacques fu cuprins de un val de melancolie: picătură de noapte şi tăcere, haltă a timpului; în oraşul vechi părea să palpite o viaţă ciudată.
Dureur luă descensorul direct; cabina aluneca lin şi, în timpul celor câteva minute cât dură călătoria, încercă să-şi adune gândurile:
Ce credea Jeanniot despre arhepoli? Manifesta el oare faţă de ei acelaşi ostracism ca şi ceilalţi? Desigur, trebuia să recunoască

şi el faptul că cea mai mare parte a oamenilor de valoare proveneau din cetăţile vechi. Accepta, cu siguranţă, înclinaţia spre individualism a arhepolilor. Dar, nu-i condamna oare în secret, ca şi ceilalţi, pentru că nu erau la fel ca ei?

Printre capitalele care supravieţuiseră marilor conflagraţii, Parisul şi încă alte şase – Londra, Veneţia, Cairo, Moscova, Istanbul şi Los Angeles – alcătuiau ultimele bastioane ale unei civilizaţii defuncte. În jurul acestora expansiunea demografică antrenase formarea unor faleze de locuit.

Acolo, o rasă de oameni se încăpăţânase să perpetueze tradiţia libertăţii, a cultului individualităţii, gustul activităţii artistice şi grija de a face să înflorească ideile noi. În timp ce se dezvolta rezistenţa faţă de aservire, în aceste insolite babiloane se refugiau criminali şi escroci de tot soiul. Încet-încet sciziunea se produse, clivajul între oraşul modern şi oraşul vechi conduse la formarea a două grupe sociale antagoniste, şi cea mai tenace o supuse pe cealaltă legilor sale.

În această perioadă de confort şi de lux, cel mai umil cetăţean avea un nivel de viaţă de invidiat, în comparaţie cu cel de dinainte de marile conflagraţii. Securitatea şi liniştea lui spirituală erau remarcabile, cu condiţia să se supună regulilor jocului. Arhepolii, însă, nu beneficiau de aceleaşi privilegii, chiar dacă îndeplineau o activitate ordonată. Ei trăiau cu iluzii, se părea, şi erau persecutaţi dacă manifestau cea mai mică nemulţumire. Trebuiau să renunţe public la statutul lor dacă vroiau să-şi asigure existenţa şi să profite de unele binefaceri ale civilizaţiei, ca, de exemplu, dreptul la informaţie. Cu toate acestea, artiştii, studenţii, oamenii de ştiinţă, persistau în a găsi un climat favorabil în oraşele vechi, departe de viermuiala nebună a imenselor imobile albe.

Cât despre Jacques, el cedase şantajului propus de Consiliul celor Şase, îşi renegase statutul de arhepol. Dorinţa lui de a pleca în spaţiu fusese mai puternică decât gustul libertăţii…

Strada Cherche-Midi, nr. 34.

O aromă plăcută emana din penumbra pridvorului aflat între bătrânele pietre acoperite de muşchi şi iederă. Odată cu seara care se lăsa, această mireasmă îi trezea lui Dureur amintirea anilor copilăriei; îl purta către un trecut pe care se străduia să-l

uite ca să poată supravieţui în noul mediu, ales de bunăvoie. Se simţea descumpănit. Se putea să fi fost deja intoxicat la contactul cu altă civilizaţie? Nu, sentimentul care-l cuprindea era atât de departe de cel pe care-l încerca în faţa vieţii zgomotoase şi deşarte a uriaşelor furnicare omeneşti, ca şi de cel pe care i-l produceau călătoriile interplanetare. Aici se ascundea o viaţă mai puternică şi mai adevărată, modelată de pe o zi pe alta după fantezia impulsurilor onirice ale nopţii. Oraşele vechi alcătuiau un leagăn pentru imaginaţia oamenilor.

Jacques Dureur privi căsuţa cu două etaje care corespundea numărului 34. Intră, o luă pe un culoar întunecos, urcă din patru în patru trepte pe scara de lemn care scârţâia sub paşii săi şi bătu la singura uşă de pe palier, la al doilea etaj.

O bătrânică zbârcită şi încovoiată se apropie, cu paşi mărunţi, să-i deschidă; îl privi fără să spună un cuvânt.

— Domnişoara Laurence Dusarte locuieşte aici?

— Intraţi, vă rog, domnule, n-am mai văzut-o de alaltăieri seară şi sunt foarte îngrijorată. Îmi aduceţi cumva veşti proaste? E pentru prima dată când lipseşte atât de mult fără să mă prevină.

— Ştiţi unde s-a dus?

— Cred că trebuia să meargă la astroport ca să-şi noteze nişte impresii la plecarea nocturnă a unei astronave. Da, acum îmi amintesc, îi fusese comandat un afiş cu subiectul acesta… Dar cine sunteţi dumneavoastră, domnule?

— Scuzaţi-mă, nu m-am prezentat. Căpitanul Dureur de la Astronautică; am fost acreditat de poliţie pentru a o descoperi. Fişa sa de arhepol semnalează ca s-a îndepărtat mai mult de treizeci de kilometri de reşedinţă.

— E imposibil! Laurence!

— Liniştiţi-vă, doamnă, nu este grav, vă promit că fiica dumneavoastră nu va suporta consecinţele acestui act. Este fiica dumneavoastră, nu-i aşa?

— Într-adevăr.

Bătrânica îl observă timp de câteva minute cu acelaşi aer ironic şi blând întipărit pe chipul şi ridurile sale, aşa cum îl primise nu cu mult timp înainte. Apoi spuse cu accentul său fredonat:

— Sunteţi arhepol, nu-i aşa? Atunci pot să am încredere.

Şi închise încet uşa.

Deodată, Jacques se simţi cuprins de melancolie. Se întristă la gândul că strămoşii săi trăiseră în acest, cartier mai bine de un secol. Se simţea ca o reptilă contemplându-şi vechea piele, după năpârlire. Şi apoi, datele pe care le obţinuse erau puţin importante; ştia că ar fi inutil să insiste pe lângă bătrână. Rezultatele erau puţin importante, dar semnificative. Îşi dăduse seama, brusc, de faptul că bănuielile lui Jeanniot se confirmau. Ce prost poliţist era el însuşi! Alungă nostalgia care îl cuprindea cu totul, îl chemă prin sistemul de televiziune pe şeful Astronauticii şi-l găsi rapid datorită codului pe care acesta i-l încredinţase:

— Aveţi dreptate, fata se afla la astroport alaltăieri seara. E o informaţie preţioasă.

Alucas Jeanniot îşi duse o mână la ceafă şi îşi frecă gâtul. Jacques nu putu să ştie dacă plăcerea masajului, sau satisfacţia de a-şi vedea previziunile realizate îl făcuse să zâmbească. Aşezându-şi mâna pe birou şi însoţindu-şi declaraţia de mişcarea ritmată a degetelor, preciză:

— Locotenentul Cardeau a găsit urmele de tălpig ale copterului de care s-a folosit creatura pentru a veni de la laborator. Aparatul a fost aşezat cu stângăcie, trenul de aterizare a lăsat dâre pe mai mulţi metri; dar şi-a luat zborul. Cum ştim că piloţii au fost ucişi, suntem siguri că txalqul a fugit.

— Dacă nu cumva s-a refugiat în nava spaţială; trebuie verificat imediat dacă nu există un sas care să permită intrarea unui copter.

— S-a verificat, nu există, toate instrumentele mari ale navei au fost introduse înainte de a se fi terminat carcasa. Nu, Jacques, trebuie să începem cercetările imediat; centura de păduri virgine care înconjoară Parisul poate ascunde o sută de coptere de ochii cei mai ageri. Nu trebuie să aşteptăm ca blestemaţii de pământeni să reclame cu surle şi trâmbiţe afurisita de gânganie. Consiliul celor Şase a hotărât să dea publicităţii dispariţia sa; trebuie să găsim creatura înainte de a se agita pământenii.

Jeanniot tăcu şi-l privi pe Dureur în cadrul televizorului său. Tocmai încheiaseră împreună un pact de asistenţă, fiindcă înţeleseseră amândoi că-i uneau legături puternice şi profunde.

Dureur adăugă:

— Sunt sigur că vom pune mâna pe txalq. Mă voi ocupa

numai de asta până când voi obţine un rezultat. Aţi putea să mi-l încredinţaţi pe locotenentul Cardeau şi să cereţi şefului de poliţie al sectorului Europa să mă susţină fără rezerve?

— Se înţelege, Jacques, poţi să mă crezi, te vor ajuta şi va trebui s-o facă repede dacă nu vor să se scufunde pe aceeaşi galeră ca şi noi.

Dureur ieşi din cabină. Se lăsa seara peste hăul adânc al vechii cetăţi. Acolo jos, sorii artificiali colorau în roşu-arămiu zidurile albe ale falezelor, centura clădirilor troglodite.

Terra avea să cunoască cea mai mare aventură a sa.

O noapte ciudată

Linxel nu măsura timpul în maniera oamenilor, ciclul era un indiciu subiectiv, utilizabil în întreg universul. În timpul colonizării Ormanei, txalqii adaptaseră măsura timpului mişcărilor sistemului solar dublu în care era inclusă planeta. Orbita Ormanei în jurul sorilor Thor şi Talnava, antrena o zi aproape continuă şi o noapte scurtă pe care txalqii o aleseseră pentru a-şi efectua perioada lor de letargie. Dar, în cursul migraţiilor succesive, fraţii lui Linxel modificaseră sistemul de interpretare a timpului după diferiţii factori care interveneau. Existaseră perioade în care ciclul dura cât mai multe secole terestre, sau altele în care el nu ţinea decât câteva luni. Linxel nu putuse încă să stabilească funcţiunea exactă a timpului pe Terra şi utiliza vechiul etalon temporal al Ormanei; totuşi, se debarasa progresiv de această noţiune desuetă pentru a regăsi conştiinţa subiectivă a timpului şi a o adapta ulterior anului solar.

Timp de câteva sutimi de ciclu, el îi lăsă pe oameni să procedeze la studierea sa clinică; drept revanşă, efectua o analiză logică a psihologiei lor. Curând avu o reprezentare netă asupra capacităţii intelectuale şi a diversităţii formelor de inteligenţă de pe Terra. Într-o proporţie slabă, pământenii posedau o capacitate de raţionament cu mult superioară aceleia a zyrionilor şi o mentalitate foarte diferită. Posedau un potenţial extraordinar al activităţii cerebrale, dar era rău exploatat.

După specimenele pe care le putuse observa, Linxel împărţea umanitatea în patru grupe, conform receptivităţii lor la dominaţia sa telepatică: oamenii din prima grupă ar fi cu

siguranţă refractari aservirii; cei dintr-a doua necesitau o apropiere telepatică extrem de înceată cu scopul de a-şi adapta mentalitatea la a lor, pentru a ajunge apoi să-i dirijeze prin atingeri telepatice succesive, fără ca ei să fie conştienţi de subordonare; cei din grupa a treia, cei mai numeroşi, ar opune o rezistenţă superioară celei a zyrionilor, dar nu se îndoia de posibilitatea de a-i supune complet voinţei sale. În sfârşit, rămânea o a patra grupă de oameni, cu un nivel mental oarecum superior celui al slujitorilor Ormanei, dar dotaţi cu o vitalitate care ar fi greu de neutralizat.

Cu siguranţă, între grupe existau interferenţe; clasificarea riguroasă, în ansamblul ei, avea lacune pe care Linxel îşi propunea să le examineze. Se părea că acest grad de receptivitate al oamenilor din diferitele niveluri telepatice corespundea stadiului evolutiv la care ajunseseră, deci vechimii civilizaţiei lor. În această privinţă, culoarea feţei dădea indicaţii preţioase. Fie că erau albi, negri sau galbeni, pământenii aveau acelaşi organism şi aceeaşi constituţie cerebrală, dar nu reacţionau la aceleaşi impulsuri.

Txalqul simţea apropierea perioadei de diviziune; atribuia această precocitate schimbării climei şi alterărilor cronologice ale ciclului. Pentru a proceda la o rapidă colonizare a Terrei, cei care se năşteau din Linxel, acum celula mamă, ar trebui să scurteze intervalele dintre perioadele se sciziparitate.

Linxel studiase în egală măsură planeta; oamenii îl ajutaseră prezentându-i proiecţii luminoase al căror principiu îl interesase; îi dezvăluiseră secretele geografiei şi geologiei. Terra părea să corespundă perfect stabilirii rasei txalq; noile materiale pe care le conţinea, minunata bogăţie a florei şi faunei, prezenţa vastelor oceane, abundenţa culorilor, varietatea peisajelor naturale, inteligenţa locuitorilor săi, totul se preta unei exploatări armonioase ale cărei rezultate ar fi infinit superioare celor obţinute pe Ormana.

Dificultăţile de integrare telepatică ale unor oameni, atonia imaginativă a unei importante fracţiuni dintre ei, calitatea proastă a locuinţelor ştiinţa lor nesigură, ar ridica unele probleme care ar trebui rezolvate de urgenţă. Dar txalqul era deja pasionat de acţiune, şi ar găsi în această căutare riguroasă a armoniei şi frumuseţii, deplina înflorire.

De altfel, realizările imperfecte ale oamenilor în domeniul

artei, al muzicii şi al poeziei, revelau noi posibilităţi creative.

În timp ce oamenii vorbeau, Linxel le ghicea sensul general al emiterilor mentale, dar adesea, în timpul unui gând logic neîntrerupt, interveneau unde necunoscute, intraductibile pentru el. În aceeaşi ordine de idei, txalqul nu înţelegea pentru ce anumiţi indivizi erau dirijaţi de alţii: creaturi la fel de evoluate ar fi trebuit să acţioneze în simbioză, de mai multe cicluri.

Pentru a efectua sciziparitatea, Linxel vroia să ajungă la ocean; doar în sânul elementului originar erau reunite condiţiile necesare. Studiase structura nucleară a principalelor elemente ale noii planete şi ajunsese la concluzia că un mare număr dintre ele erau identice cu cele de pe Ormana, în special în mediul marin.

Pentru că noaptea cădea cu regularitate pe Terra, pentru că zile scurte urmau nopţilor scurte. Linxel nu ţinuse cont de rigoarea ciclurilor pentru sciziparitate; de câtva timp îşi elabora în el succesorul. Suferinţele separaţiei aveau să intervină. Txalqii nu putuseră modifica această constrângere a speciei; fraţii se năşteau în durere, şi txalqii trebuiau să-şi găsească refugiul în somn pentru a-i diminua efectele.

Veni ziua; oamenii care-l păzeau pe Linxel nu erau de rasă neagră, şi erau uşor de supus.

Îşi hrănise organismul cu plante nutritive care-i fuseseră aduse din abundenţă de pe navă; dar îi lipseau anumite substanţe care îi întreţineau puterea telepatică. Nevoia lor se făcea simţită.

Aşteptă apusul soarelui; oamenii îşi încetineau activitatea mentală şi deveneau mai vulnerabili. Txalqul calculase să profite de această circumstanță pentru a ajunge la nava spaţială şi apoi pentru a evada spre ocean.

Îndată ce se lăsă întunericul, puse stăpânire uşor pe voinţa a patru oameni din Gardă, apoi îi urmări câteva minute pentru a vedea dacă nu apăreau unde necunoscute. Când fu sigur că oamenii i se supuneau perfect, acţionă prin intermediul lor. Anatomia umană nu mai avea secrete pentru el şi, sub impulsul său, oamenii se supuneau cu delicateţe. Ridicând celula protectoare în care se odihnea, ei îl purtară până la terasa imobilului unde se afla laboratorul experimental, apoi îl depuseră în copterul care se ridică silenţios pe cerul a cărui întunecime era de nepătruns.

Pentru prima oară de la sosirea sa, Linxel contempla noaptea; se delecta descoperind această lume necunoscută, uimit pe moment de strălucirile intermitente ale micilor sateliţi argintaţi. Se simţea la adăpost în ovalul din materie transparentă care adera la pielea sa; uşor elastică, practic indestructibilă. Celula protectoare lua forma corpului său ca să-l protejeze de orice creatură ostilă.

Prin intermediul memoriei oamenilor care-l conduceau, seniorul Ormanei căuta locul de aterizare. Fu un joc pentru el să-l găsească; la puţin timp după aceea copterul se lăsă în spatele unui hangar şi cei patru oameni îl depuseră pe Linxel pe solul cenuşiu al astroportului.

Hangarul era gol.

Bănui o clipă că oamenii ascunseseră nava spaţială în spatele unui zid de forţă, dar curând îşi dădu seama că ştiinţa lor încă rudimentară nu le permitea să realizeze acest subterfugiu.

Datorită slăbiciunii emisiilor sale telepatice txalqul nu reuşi să comunice cu cei care examinau nava, capabili să-l descopere. Neputând să între în legătură cu ei, se mulţumi să le urmărească imaginile mentale.

Pe sol, un grup de oameni cu lumini aprinse înaintau în direcţia sa. Se trase înapoi, se ascunse într-o încreţitură a terenului, îşi strânse tentaculele şi îşi micşoră volumul corpului.

Slujitorii săi fură înconjuraţi de noii veniţi care îndreptau luminile spre chipurile lor înspăimântate şi îi interogau. Linxel nu-şi slăbise presiunea telepatică. Acum era prea târziu să-i lase să acţioneze singuri. Încercă să implanteze reflexe de apărare în creierul lor, dar în zadar, ajutoarele sale reacţionară cu stângăcie la aceste impulsuri rău formulate şi txalqul, neputincios, asistă la catastrofă.

Necunoscuţii îşi agitau membrele superioare înarmate cu tuburi metalice ameninţându-l pe slujitorii săi. Primul pe care îl eliberă de sub influenţa sa mentală se repezi asupra gărzilor astroportului, urlând; ţâşni o lumină strălucitoare. Din om nu mai rămase nimic. Creierul txalqului fu străbătut de o durere fulgerătoare. Fiinţe evoluate se uciseseră între ele.

Atmosfera era saturată de o puternică încărcătura de unde mentale necunoscute. Txalqul aşteptă ca luminile legănate în ritmul mersului să se îndepărteze de hangar.

Emanaţii ciudate şi ameţitoare îi parveneau prin canalul

trompei frontale: nopţile Terrei îi plăceau. Vegetaţia răspândea aromele sale cele mai rare, impresionându-i curios cel de-al şaptelea simţ, cu care proceda la analiza lor moleculară.

Pe astroport se aşternuse liniştea. Txalqul ieşi din ascunzătoare şi înaintă cu greu către copterul care strălucea în colţul hangarului.

Debilitatea lui fizică nu-i permise să pătrundă în interiorul vehiculului, unde ar fi vrut să se refugieze ca să-şi elaboreze noile planuri. În trupul său începeau să se producă minunatele frământări ale separaţiei. Era absolut necesar să se hrănească cu anumite plante dacă vroia ca sciziparitatea să se producă la termen. Cel puţin dacă s-ar putea târî până la pădurea din apropiere să studieze vegetalele terestre ca să găsească sucuri echivalente.

Dar n-ar ajunse niciodată la pădure. Exista o singură soluţie: să aştepte în preajma copterului apariţia unui om.

Se reculese, întrerupând anumite contacte cu lumea, şi se pregăti să între în starea de letargie uşoară. Simţul său telepatic în stare de veghe ar detecta ocazia de aservire a unui nou ajutor.

O creatură se apropia, un om cu o gândire bizară; ca şi la zyrioni, era vorba despre o fiinţă a sexului complementar. Îşi aminti rapid imaginea împerecherii lor în sezonul iubirilor; o impresie singulară, apropiată sentimentului de nostalgie, se năştea în el.

Femela iradia o bucurie profundă, asemănătoare bucuriei txalqilor contemplând jocurile şi dansurile slujitorilor în clădirile Ormanei. Atacul fu rapid, vietatea se supuse cu uşurinţă directivelor sale; totuşi, Linxel percepu la ea o rezistenţă mentală excepţională şi puse pe seama oboselii fizice a subiectului simplitatea acţiunii.

În urma unei selecţii dificile, eliminând imaginile patologice, informaţiile aberante, undele necunoscute care perturbau activitatea lobilor săi cerebrali, seniorul Ormanei ajunse să identifice situaţia actuală a navei spaţiale şi să traseze un itinerariu care să-i permită să ajungă la ea. O emanaţie plăcută izvora de la creatura femelă. Îi dirijă acţiunile şi o determină să-l ducă până la uriaşa maşină albastră care strălucea uşor în noapte. Se asigură că nicio prezenţă vie nu exista în preajmă şi acţionă ca să fie purtat în interiorul navei. În pofida puternicului

impuls telepatic pe care îl impunea slujitorului său, acesta, de o constituţie fizică slabă, se clătină la fiecare pas. Omul gâfâia, inima îi bătea într-un ritm prea rapid, tulburând liniştea coridoarelor bătând în roz, cu ecoul ei surd.

În sfârşit, txalqul putu să se hrănească din nou cu sucurile care lipseau echilibrului său fiziologic. Pe măsură ce forţa sa mentală creştea, i se mărea acuitatea simţurilor, înviorându-i percepţia asupra Terrei; flux de impresii exotice care îi împiedicau rigoarea raţionamentului.

Când ajunse la saţietate hrănindu-se cu plantele nutritive, decise să ascundă nava spaţială de curiozitatea oamenilor, ca ei să nu poată profita de secretele tehnologice şi artistice. Linxel estima că ar fi periculos să-i lase să le descopere căci, în stadiul lor de evoluţie mentală, indigenii de pe Terra ar fi capabili să le utilizeze împotriva sa. Judecând după eforturile pe care creatura femelă le depusese pentru a dirija copterul şi a-l aduce până aici, aprecie că s-ar dovedi incapabilă să manevreze nava şi să o conducă în siguranţă. Pentru a proteja plantele, plăcile-cărţi, sculpturile, maşinile care constituiau memoria vie a rasei sale, trecu la punerea în lumină incidenţă a navei spaţiale. Masa de metal zumzăia, în timp ce txalqul, purtat de om, ajungea din nou la copter; sasul de siguranţă se închise şi nava dispăru în noapte. Umbra sa de peruzea se confundă curând cu universul lăptos răspândit de luna plină.

Linxel încercă o plăcere nemărginită atunci când copterul se lăsă aproape de ocean; înmiresmata lui chemare îi sugera plăceri necunoscute.

Apa era neagră-argintie, mai puternică şi mai zgomotoasă decât întinderile marine ale Ormanei. Intră cu tentaculele în mediul acvatic şi simţi o uşoară furnicătură; lichidul acesta conţinea mai mult oxigen decât cel de pe planeta pierdută. Ceru să i se aducă celula. Fiinţa execută cu mare greutate; apoi Linxel se strecură în interiorul celulei şi ceru să fie aşezată pe suprafaţa apei. Cochilia sa de protecţie pluti o clipă, apoi fu purtată de reflux departe de mal. Percepea viaţa intensă a adâncurilor.

Atunci, Linxel eliberă spiritul creaturii femelă.

Celula lui dansa la suprafaţa oceanului cenuşiu. Txalqul se dilată şi întredeschise cele două emisfere de material transparent; cochilia se umplu şi se scufundă în timp ce pereţii

săi se uneau din nou sub presiunea exterioară. Un şoc uşor; oul se izbise de fund şi se rostogolea pe nisip.

Era în siguranţă. Ochii txalqului scotoceau penumbra; scurte imagini ale monştrilor necunoscuţi, de diverse talii dar de o putere mentală nulă, îl agresau. Întrerupse orice contact cu universul şi îşi încetini funcţiunea organelor. Perioada separării avea să înceapă în sânul oceanului terestru. În câteva zecimi de ciclu, Linxel se va scinda, protejând în afara sa duplicatul biologic.

Precarul adăpost, legănat în voia valurilor şi a curenţilor, se rostogoli pe panta lină de nisip către o fosă marină. Suprafaţa oceanului, marmorată de spumă, nu lăsa să ghiceşti că o fiinţă din lumi îndepărtate se adăpostise la sânu-i.

În căutarea unei umbre

Dureur măsura cu paşi mari, în lung şi-n lat, biroul şefului de poliţie al sectorului Europa:

— Totuşi, acest copter n-a putut să se îndepărteze prea mult. Noi ştim că rezervele lui de carburant nu-i permiteau să facă mai mult de trei sute de kilometri!

Poliţistul explică:

— Am cercetat teritoriul cuprins între aceste limite, dar cunoaşteţi la fel de bine ca şi mine centura de pădure care înconjoară Parisul.

— Ştiu… ştiu! Aţi cercetat sistematic şi luminişurile de agrement?

— N-a servit la nimic.

— Şi coastele pustii de dincolo de Havre?

— Mă gândeam să întreprindem cercetări în această regiune atunci când ar fi pierdută orice speranţă de a regăsi txalqul în teritoriile mai favorabile vieţii. De altfel nici trupele de poliţie nu sunt nenumărate.

— Dumnezeule! strigă Dureur, dumneata îţi închipui că afurisita asta de gânganie îşi petrece viaţa păscând? Mă voi ocupa eu de cercetarea acestui ţinut… Ocupă-te de cele necesare, te rog. Un copter şi doi oameni din gărzi, este suficient deocamdată.

— Le veţi avea într-o oră, se mulţumi să răspundă şeful de poliţie întorcându-i spatele pentru a deschide televizorul.

Jacques Dureur bombăni vag o scuză. De două zile, de când începuseră cercetările, nicio urmă a copterului cu care evadase txalqul nu fusese descoperită. Căpitanul se impacienta.

Paletele scurte zumzăiau deasupra sa sfredelind aerul albăstrui, virgin. Dureur se întoarse spre şeful poliţiei:

— Este inutil să vizităm coasta între Amsterdam şi Havre, sunt prea multe plaje amenajate, ca să fi putut trece creatura pe acolo neobservată. Judecând după conformaţia sa biologică, cred că a trebuit să-şi caute refugiu într-un mediu lichid. Atunci, nu există decât o porţiune foarte restrânsă de ţărm unde ar fi putut să se ascundă. Vă promit că va fi cercetată metru cu metru.

— Vă urez noroc, zise poliţistul, neutru.

Dureur îl salută în semn de adio.

Câteva minute mai târziu, tumultuoasele păduri se estompau într-un covor verde-albăstrui. La. O mie de metri înălţime, cei trei oameni se îndreptau către câmpia care se contura în faţa lor. Acolo jos, la marginea unui pământ arid şi cenuşiu, firul oceanului reteza orizontul.

Jacques se aplecă asupra sondorului, pe care îl reglă la maxim. Deodată strigă:

— Un obiect strălucitor, în sectorul optsprezece, trebuie să fie copterul.

În câteva minute ajunseră în locul indicat, aproape de coastă.

— E o femeie, căpitane! spuse unul dintre ei cu stupefacţie, ce poate să facă pe aici?

— Laurence Dusarte, murmură Dureur. Aterizaţi!

Femeia îşi agita braţele şi alerga în toate părţile ca să le atragă atenţia. Pilotul trebui să aterizeze la o sută de metri de ea pentru a evita să o rănească. Alergă în salturi către ei, urlând cât o ţinea gura cuvinte fără întrerupere:

— Ticăloşi ce sunteţi aţi fi putut veni mai de vreme era cât pe-aci să crăp!

Jacques consideră că era bine să fie precaut.

— Noi căutam copterul, nu pe dumneavoastră, domnişoară Dusarte.

— Dar în pustiul acesta nu există nimic viu, nimic, şi credeam că o să-mi sfârşesc viaţa aici… voi… dar voi…

Fraza se sfârşi printr-un plâns cu sughiţuri. Un om din Gardă o luă de umeri şi o conduse la copter unde îi oferi ceva de băut

sfidându-l pe Dureur. Jacques se îndreptă către vehicul, fierbând de mânie. Tolera târfele în porturile spaţiului şi în oraşele plăcerilor, dar detesta genul acesta de intelectuală. Pe măsură ce se apropia de aparat, furia i se domolea. Curând se miră că se lăsase cuprins de o asemenea mânie. Înţelegea tot ce suportase tânăra fată, inclusiv influenţa creaturii. Ar fi trebuit să o interogheze amănunţit în legătură cu acest subiect; raportul pe care îl primise nu era suficient. Se simţi cuprins de fiori.

— Vreţi să mă scuzaţi?

Fata surâse.

— Bineînţeles. Sunteţi arhepol, nu-i aşa?

— Unde s-a dus creatura? replică el pe un ton sec.

Ea făcu un gest în direcţia liniei albe pe care o formau valurile izbindu-se de solul pietrificat.

— Vă acord o jumătate de oră să vă odihniţi; o să reluăm discuţia când o să vă simţiţi mai bine.

Pământ arid şi sfâşiat, despicat de crăpături neregulate care alcătuiau nesfârşite zigzaguri. Nici cea mai mică urmă de arbust, de iarbă, de plantă, animal sau insectă. Doar, singur, deşertul crăpat, strălucind ca o oglindă sub soarele necruţător. Toată această parte a litoralului devenise sterilă în timpul marilor conflagraţii. Fusese singura dată când se întrebuinţase o bombă cu cobalt; ca prin minune i se schimbase destinaţia: Paris. Apoi beligeranţii ezitaseră să folosească o armă care putea provoca o dislocare a scoarţei terestre. Minusculi vulcani stinşi care îşi înfăţişau conurile lor în arşiţa zilei, umbra lui Dureur pe pământul strălucitor, profilurile ţuguiate ale celor două coptere. Căpitanul întrebă cu o voce blândă şi şovăitoare:

— Puteţi să-mi spuneţi de cât timp a fugit txalqul în ocean?

— De cinci sau şase ore, nu vă pot răspunde cu exactitate.

Jacques se adresă unui om din Gardă:

— Luaţi legătura imediat cu şeful poliţiei şi cereţi-i să ne aducă un submarin. Îi veţi explica situaţia.

— Un submarin *kèksékça?*

— Inutil să faceţi pe imbecilul, ştiu că n-au mai rămas multe exemplare, dar trebuie să-mi găsească unul… A! spuneţi-i să procure şi costume de scafandru, vor putea fi de folos.

Îşi şterse fruntea cu dosul mâinii. În cabina prevăzută cu aer condiţionat era relativ răcoare. Se aşeză lângă Laurence Dusarte şi aşteptă ca ea să i se confeseze. Avea grijă să n-o

privească. Vocea ei îl uimi: plăpândă dar clară, ca şi cum n-ar fi trecut prin nicio încercare.

— Nu cred că în mod normal creatura ar fi putut să mă domine telepatic. Eram foarte obosită, mai ales în noaptea aceea, din cauza pregătirii concursului. Încercam să lucrez pe astroport, fără să izbutesc, apoi, dintr-o dată, nu mai eram nimic, nu mai eram eu... Nu era dezagreabil, cred chiar că am avut o senzaţie de plăcere. Mă debarasasem de toate grijile, liniştită, calmă, n-aveam decât să mă supun. În fine, fără responsabilitate! Doar câteva minute, apoi încet-încet am devenit Creatura. N-am înţeles prea bine ce simţea, ce gândea, dar am ajuns foarte departe în a percepe lumea prin intermediul metabolismului txalqului. În mod cert avem afinităţi la nivelul conceptului global al universului, totuşi, pe plan intelectual, le suntem cu mult inferiori.

Deodată tăcu. Jacques o descumpănea; Laurence Dusarte părea transpusă într-o fabuloasă visare. Adăugă pe un ton melancolic:

— Cu toată plăcerea pe care am simţit-o fiind posedată în felul acesta, este o experienţă pe care nu voi căuta s-o reînnoiesc.

Tânăra fată păru că va începe să plângă din nou. Jacques se simţea ruşinat. Era un sentiment pe care îl uitase din ziua în care se hotărâse să-şi abandoneze condiţia de arhepol pentru a călători în spaţiu. Şi de unde dispreţul acesta pentru femei, care îl determinase să pronunţe cuvinte regretabile? îşi făgădui să reflecteze asupra propriilor motivaţii şi îşi apropie capul de faţa lui Laurence Dusarte:

— Îmi cer scuze încă o dată pentru adineauri. S-au întâmplat atâtea de când l-am pescuit pe txalq în spaţiu, şi pe urmă, viitorul meu depinde într-un fel de soarta acestei creaturi; atunci v-am făcut responsabilă de fuga sa.

— Şi nu vă plac femeile... şi sunteţi originar din cetăţile vechi...

— Ca şi dumneavoastră, domnişoară Dusarte.

— Eroare! Eu trăiesc în oraşul vechi, e o alegere, dar nu sunt arhepol prin ereditate. De fapt, de unde îmi cunoaşteţi numele?

— E o istorie foarte simplă.

Îi povesti cum Jeanniot şi el îi remarcaseră dispariţia, apoi îi ceru să facă un efort şi să încerce să-şi amintească dacă nu

uitase vreun detaliu care i-ar putea face să descopere urmele creaturii. Fata reluă povestea punct cu punct, dar nu păstra decât o amintire vagă a perioadei de dominare telepatică; sfârşind, făcu această remarcă:

— Există totuşi ceva bizar în comportamentul mental al txalqului, ceva feminin.

Tăcură; ruină a întregii civilizaţii, a întregii vieţi, liniştea apăsătoare a zilei, ritmată de resacul oceanului.

Obiectul fusiform care ieşi din apă le apăru ca o eliberare; nici cei din Gardă, nici Laurence, nici Jacques Dureur nu reuşiseră să zdrobească sfera aceasta de muţenie în care se închiseseră.

Tânăra fată ceru să-i însoţească pe cei trei oameni în călătoria lor submarină. În ciuda reticenţelor lui Dureur, i se dădu un echipament special, adaptat pentru a coborî pe fundul oceanului; cele patru personaje insolite se scufundară în apă. Submarinul îi aştepta la suprafaţă.

Adâncurile verde-albăstrui, păreau că sunt într-o stare de perpetuă fuziune. Textura fundului oceanului se schimbase de la explozia bombei, nisipul căpătase o tentă ruginie, nicio algă nu-şi mai dezvoltase arabescurile sale mişcătoare pe stâncile răzleţe care despărţeau profilul în pantă lină al adâncului marin. Câţiva peşti se legănau apatic, căutând o hrană improbabilă, plancton sau licheni.

Unul din membrii Gărzii îi chemă pe ceilalţi scafandri; umflaţi, dolofani, cu membrele subţiri ca de păianjeni, se adunară în jurul lui. Pe sol se imprimase o formă rotundă şi, din această adâncitură, pornea o rigolă cu traiectorie oscilantă.

— Celula ar fi putut să ancoreze aici, dacă blestemaţii aceştia de curenţi…

Dureur nu-şi sfârşi fraza. Adâncimea apei depăşea patruzeci şi cinci de metri în acest loc; cele patru siluete cu mersul confuz, atinse de o rază oblică de lumină izvorând de la submarin, se deplasară, ca într-un film cu încetinitorul, pe urma nesigură. Nu putură să urmeze mult timp acest neobişnuit fir al Ariadnei: din motive necunoscute, celula se desprinsese de sol şi dispăruse în voia curentului.

O umbră se profilă pe suprafaţa de mercur a oceanului. Scafandrii se îndreptară către această nălucă şi ieşiră în patru creste de spumă. De pe pasarelă, comandantul de bord le strigă:

— Trebuie să abandonaţi aici; mai departe curenţii sunt foarte periculoşi; nu pot să vă promit că vă recuperez!

— I-am pierdut urma, răspunse simplu Dureur.

— Aici fundul oceanului se adânceşte pe verticală cu aproape treizeci şi cinci de metri. Fenomenul nu este marcat pe niciun portulan. Doar unul dintre puţinii navigatori care au explorat recent mările globului l-a semnalat.

Dureur ieşi din costumul de scafandru.

— Şi credeţi că txalqul a putut urma acest itinerar?

— Probabil.

— Nimeni nu ne-o va spune niciodată, adăugă Laurence Dusarte, nu există cincizeci de marinari pe toată suprafaţa apei. Păcat, nu-mi închipuiam că plimbările sub apă sunt atât de frumoase, şi uitasem că oceanul e atât de minunat.

— Nu cunoaşteţi splendorile spaţiului, replică Dureur cu o voce spartă, şi nimeni nici nu vrea să le vadă…

Dureur o fixă îndelung pe tânăra femeie. Atitudinea ei hotărâtă îl surprindea: poate că existau încă pe pământ indivizi cu gustul aventurii? La ce bun!

Jacques Dureur se întoarse spre comandant:

— Trebuie să vă continuaţi cercetările, este un ordin al Astronauticii şi al Poliţiei. Vi se va confirma în scris. Radarul-sondă e posibil să repereze celula, undeva de-a lungul acestui curent.

— Am înţeles, căpitane, vă duc până la ţărm.

Carburantul fu repartizat celor două coptere. Dureur o luă cu el pe Laurence Dusarte, iar ceilalţi doi se întoarseră la bază.

Survolau oraşul vechi. Chipul lui Jeanniot apăru pe ecranul televizorului. Jacques îi explică în ce fel condusese cercetările şi îi vorbi de Laurence Dusarte, apoi îl întrebă:

— Aţi publicat raportul meu?

— Toţi cei abonaţi la discuri-cărţi l-au primit. Aşteptam concluziile finale ale anchetei ca să fac o emisiune televizată. Acum e urgent, afacerea ia o amploare planetară, n-am văzut niciodată atâta interes pentru o descoperire spaţială: Consiliul celor Şase e pur şi simplu asaltat. Cred totuşi că o informaţie parţială în legătură cu creatura va putea să calmeze opinia publică. Dar trebuie să fii foarte prudent în legătură cu evadarea.

— Bine, pregătesc un alt raport în legătură cu fuga txalqului şi

ne vedem mâine ca să pregătim emisiunea.

— Mâine am de rezolvat câteva probleme mult mai urgente, scuză-mă.

Nu se auzea decât bătaia regulată a motoarelor şi şuieratul elicelor. Deasupra unui imobil-faleză un panou gigantic proclama:

BABEL – APARTAMENTUL IDEAL.

Jacques tresări dezgustat. Ah, să se cufunde deodată în uitare, pe străzile umbroase ale oraşului vechi, să regăsească liniştea încăperilor cu ferestre, înguste! Alergia sa terestră, dispreţul acesta suveran pentru tot ce conţine planeta îl antrena astăzi către renunţarea totală. Fără îndoială, n-ar mai putea niciodată să călătorească în inima, spaţiului dacă afacerea lua o turnură nedorită. Atunci ar prefera să adoarmă în scorbura oraşului vechi. Totuşi nu renunţă cu totul: txalqul şi universul său fabulos continuau să-l intereseze!

— Tot ce ţine de spaţiu vă atrage, nu-i aşa, căpitane?

„Iarăşi femeia aceasta”. Dureur se simţea plictisit, nicio replică crudă nu-i veni pe buze. Se mulţumi să afirme:

— Nimic nu mă mai interesează aici; nu mai facem parte din aceiaşi rasă. Eu aparţin poporului stelelor, vidul şi întunericul mă atrag irezistibil.

— Şi aţi ajuns la concluzia că şi eu sunt unul dintre paraziţii aceştia abominabili care infestează planeta?

— Nu, nu înţeleg pentru ce pământeni se interesează dintr-a dată de această creatură a cerului. Jeanniot vorbeşte de jucărie. Ei consideră că-i un obiect bizar aşezat pe o perniţă de mătase, un fragment de meteorit, poate o fosilă spaţială. Dar, cu siguranţă, nu-şi pun problema că această fiinţă poate fi periculoasă, de o mie de ori mai inteligentă şi mai puternică decât noi. Există aici o deosebire de opinie care mă depăşeşte.

— Dacă discurile-cărţi au fost difuzate abonaţilor şi dacă atracţia faţă de supunerea telepatică manifestată de omul din Gardă figurează acolo, o să descoperiţi că li se oferă un motiv de admiraţie. Această plăcere amară de a dispare în gândirea altuia n-ar putea fi ceva care să-i încânte pe oameni?

— De asta mă tem… Nu vreau să cred.

*

În lunile care urmară, Jacques Dureur încercă să-şi înlăture plictiseala ocupându-se de nava spaţială invizibilă. Dar peretele de forţă era de nepătruns; dezintegratoarele industriale cele mai eficace nu reuşeau să străpungă zidul despărţitor. Nimeni nu voia să-şi asume riscul unei explozii nucleare de mari proporţii, singurul mijloc de a distruge aparatele din interiorul navei care comandau zidul de forţă.

Câteva exemplare vegetale luate de pe nava spaţială înainte ca aceasta să fi devenit inviolabilă, se aclimatizau pe pământ, altele se aflau în primejdie; curios, tijele, lor albe nu putrezeau.

Plăcile din material negricios rămâneau în continuare o problemă: era imposibil de schematizat caracterele ideogramaticale care apăreau la suprafaţa lor, căci nu se repetau niciodată de două ori consecutiv în cursul a ceea ce păreau a fi secvenţe logice. Nu era deci un alfabet, nu era vorba de o scriere, niciun semn convenţional nu permitea interpretarea acestor plăci. Uneori imaginea de ansamblu se ordona după un plan geometric, în alte momente o dereglare ducea la reapariţia semnelor.

Jacques împărtăşea opinia expertului lingvistic care declara că petele luminoase nu puteau fi considerate în niciun caz simboluri grafice; după părerea sa era vorba despre o gândire vie transcrisă pe suprafaţa neagră fără ajutorul cernelii sau al acului de gravat. El considera că semnele puteau să corespundă cu localizarea diferitelor idei în lobii unui creier sau cu sinuozitatea traseului neuronilor. Aceste plăci-cărţi constituiau fragmente de gândire, poeme geometrice, era necesară sensibilitatea unui txalq pentru a le descifra.

Submarinul urmărise itinerariul probabil al celulei, sondând curentul oceanic. Explorase cele mai mici falii abisale, toate hăurile, pentru a vedea dacă nu se fixase acolo. Această călătorie îl adusese într-un loc pustiu şi devastat, sub ţărmurile Americii de Sud, nu departe de Rio de Janeiro. Oraşul acesta suportase cel mai mare bombardament atomic în timpul marilor conflagraţii.

Aparatul plonjase până la două mii de metri de fund pentru a zări uriaşa prăpastie în care era absorbit curentul pe care îl urmăriseră de la Havre. Fusese necesară toată puterea motoarelor pentru a putea da înapoi.

Fără îndoială, creatura îşi continuase cursa dincolo de această

fisură internă. Care-i era traiectoria în interiorul scoarţei globului?

Perioada de activitate a lui Dureur pe planetă se apropia de sfârşit. Regulamentele Astronauticii prevedeau că oamenii echipajului nu trebuiau să efectueze un sejur pe pământ mai mult de şase luni. În pofida protecţiei lui Jeanniot şi a interesului suscitat de emisiunea televizată a căpitanului Jacques Dureur, fusese imposibil să se prelungească acest răgaz.

Jacques se supuse ipocrit acestei decizii. La 7 martie se îmbarcă pe *Nailus* pentru un traseu obişnuit Terra – Saturn.

Când reveni, după două luni de călătorie, fu uimit să constate că pământenii se interesau în continuare de creatura pe care resacul spaţiului o deturnase către ei.

Dar fu şi mai surprins când îşi dădu seama că nu mai dorea să plece din nou.

Partea a doua
Boala pământului

Primele dispariţii

Anul era pe sfârşite, iarna se întindea în emisfera nordică şi sorii artificiali răsăreau deasupra teraselor. Dimpotrivă, în emisfera sudică, mai ales aproape de ecuator, ecrane-filtru reglau climatul. Pretutindeni, întinsele câmpuri de cultură erau întreţinute cu grijă, în timp ce rezervele naturale – oceane, păduri virgine şi deşerturi – erau abandonate sălbăticiei, ignorate de cele doar câteva sute de milioane de supravieţuitori ai marilor conflagraţii.

Comandantul Dureur, după patru călătorii obligatorii, obţinea în sfârşit acordul de a rămâne pe Pământ.

Grupa experţilor însărcinaţi cu descifrarea misterului navei spaţiale invizibile publica din când în când un raport inofensiv care trecea neobservat, dar justificativ în ochii guvernului. Discul-carte al lui Jacques Dureur, pus la punct şi rescris după emisiunea televizată cu Aulcas Jeanniot, număra şase sute de mii de exemplare vândute pe toată planeta. Curioasa disproporţie între interesul suscitat de descoperirea epavei în spaţiu şi slaba difuzare de informaţie în legătură cu acest subiect caracteriza foarte bine mentalitatea pământenilor în vremea respectivă.

O expediţie ca cea a lui *Sirius* nu se deosebea decât prin extrema sa raritate; totuşi, jucăriile noi, plante, minerale, flori din neant, animale fosile, obiecte insolite aduse din centura asteroizilor nu obţineau un succes efemer la public decât dacă erau într-adevăr inutile; toate descoperirile ştiinţifice importante erau sortite dispreţului. Rutina atrofia orice iniţiativă şi era necesară influenţa unui om ca Jeanniot pe lângă Consiliul celor Şase pentru a zdrobi această inerţie.

Supravieţuitorii marilor conflagraţii dispreţuiau trecutul artistic al strămoşilor. Ei erau moştenitorii unor comori pe care, din snobism, se prefăceau că le dispreţuiesc. Pământul nu mai era decât un imens salon.

Agresivitatea, neobişnuitul, prostul-gust, simţul imaginaţiei şi al aventurii erau proscrise în universul călduţ pe care şi-l construiseră pământenii.

Nimic nu părea să rupă această monotonie.

Pe 13 noiembrie, un personaj cu numele predestinat de Soubbotine, de origine probabil slavă, care nu exercita, ca aproape marea majoritate a oamenilor, nicio profesie şi trăia din renta statului numărul şapte, cobora din apartamentul său din al doilea oraş de sus, pentru a merge în cartierul specializat al plăcerilor, Delta.

Cartierul acesta era situat într-unul din oraşele de jos care înconjurau Parisul; se învecina cu centura pădurilor virgine. Construit în maniera cetăţilor vechi, străzile sale înguste şerpuiau în jurul micilor clădiri. Chiar mirosurile nu semănau cu cele pe care le puteai întâlni în imobilele-faleză, ele erau exotice, bizare; trecătorii strigau mai tare decât oriunde, cafenelele îşi etalau terasele de-a lungul potecilor care se înfundau sub misterioase grădini cu umbrare de smarald, platforme pentru coptere alternau cu ulicioare, peste tot lumina sorilor artificiali întreţinea o zi poleită.

Şi totuşi, cartierul Delta n-avea nimic misterios; era un lăstar al cetăţii plăcerilor din oraşele de sus: aici distracţiile erau mai ticăloase. Pe scurt, Delta adăpostea un vast bordel. Bineînţeles nu existau nici proxeneţi, nici criminali, nici hoţi; prostituate, clienţi şi membri ai Gărzii convieţuiau într-o perfectă înţelegere.

Cu toate acestea, Soubbotine, căruia renta de stat numărul şapte se părea că nu-i ajunge, aprecia mult darurile pe care unele femei se grăbeau să i le ofere.

Copterul său urma să se aşeze pe platforma de plaxiton. Deodată, simţi că braţele refuzau să se supună comenzilor creierului. Curând îşi pierdu controlul spiritului, şi confuzia puse stăpânire pe simţuri, în aşa fel încât simţi o enormă poftă de mâncare, comunicată prin văz, miros şi pipăit, în timp ce un gust de fier îi oxida gura…

Apoi Soubbotine uită că exista, şi execută gesturi neaşteptate: copterul se înălţa din nou şi se îndreptă cu toată viteza către un loc necunoscut în care trebuia să ajungă de urgenţă.

Vehiculul se deplasa acum cu mai mult de şase sute de kilometri pe oră, depăşind marja de securitate.

Uneori, ca şi cum unda care îl ghida s-ar fi întrerupt, Soubbotine îşi regăsea modul său propriu de a percepe lumea; dar, înspăimântat de ceea ce simţea, de ceea ce vedea, prefera

să nu facă efortul necesar pentru a se elibera de constrângere. Se complăcea în a se supune dominaţiei telepatice străine. Să nu mai gândească, să nu mai simtă, să nu mai vadă, şi să se bucure de renunţarea totală de a trăi.

La această viteză excesivă plaxilena suporta presiuni neobişnuite. Brusc, arborele de transmisie se rupse şi elicele, eliberate, zburară, purtate de mişcarea giratorie, izgoniră un stol de păsări şi se pierdură în pâclă cenuşie care se ridica din mare. Propulsat de reactorul din spate, vehiculul cădea ca un meteorit. Soubbotine se agita înnebunit în interiorul: cabinei, căutând un mijloc de a opri căderea. Dar fiinţa care îi dirija mişcările, necunoscând cauza accidentului, nu putea să intervină.

Copterul începu să se învârtească şi plonjă în mare într-un fascicul strălucitor de soare şi spumă. Soubbotine îşi recăpătă conştiinţa şi, fulgerător, îşi văzu propria moarte.

*

Bergmann, şeful de poliţie al sectorului Europa, care îl ajutase pe Dureur în cercetările sale, fu informat în legătură cu dispariţia unui om şi a unui copter, apoi, o lovitură după alta, alţi indivizi şi alte aparate fură escamotate.

Deşi intrigat, Bergmann nu căută să aprofundeze cauzele; sinuciderile nu erau rare în apropierea iernii şi se întâmpla ca membrii unor secte secrete să practice sinuciderea în masă. Pe de altă parte, unii iluminaţi evadau spre pădurile virgine pentru a trăi în mijlocul naturii. Şeful poliţiei luă ca pretext aceste cazuri pentru a clasa afacerea şi nimeni nu se nelinişti de cele şaptesprezece dispariţii din cartierul Delta.

Către mijlocul lunii decembrie, Jacques Dureur debarca pe Terra venind de pe Saturn. În ciuda impresiei de rutină pe care i-o sugerau aceste voiaje, în ciuda dorinţei sale vii de a pleca din nou într-o misiune spaţială de mare importanţă, sau pentru cucerirea lumilor de dincolo de soare, el încerca o oarecare emoţie regăsind solul natal. Oare pentru că se gândea să-şi continue cercetările în legătură cu txalqul, sau pentru că Laurence Dusarte îl aştepta pe pista de aterizare, în compania lui Jeanniot? Nu era capabil să răspundă la această întrebare; evita chiar să şi-o pună.

Două siluete se zăreau pe plaxitonul care ţesea o uriaşă pânză de păianjen în jurul astroportului.

— Ce mai faceţi, domnişoară Dusarte?

Dureur se simţea stupid.

— Nu rău, dar dumneavoastră? răspunse ea surâzând.

Ochii ei albaştri, buzele-i roz! Jacques avu impresia că descoperă chipul tinerei fete pentru întâia oară. Părul des şi mătăsos, de un blond roşcat, i se încolăcea în jurul frunţii şi apoi cădea în bucle strânse peste urechi. Tenul, foarte bronzat, îi accentua paloarea ochilor albaştri ca apa şi rozul de orhidee al buzelor pline; bărbia voluntară, gâtul lung şi mlădios, machiajul mov, gura prea cărnoasă, nasul mic cu nări fremătătoare îi confereau o expresie insolită, un amestec de tandreţe şi perversitate.

Vocea lui Jeanniot, ca cea a Dumnezeului din iconografia populară a negrilor, căruia îi semăna, îl trezi pe Dureur din contemplare:

— Vrei să te reîntorci pe pământ, Jacques? În sensul metaforic al cuvântului, natural. Sunt multe lucruri despre care n-am putut să-ţi vorbesc în timpul conversaţiilor noastre interspaţiale. Creatura pare a se manifesta din nou. E posibil să mă înşel; mi-ar plăcea să judeci singur, te-ai implicat destul de mult ca să-ţi dai seama mai bine decât noi.

Jacques, care cu siguranţă nu părea să se adapteze la situaţie, îşi jucă rolul său obişnuit de dezamăgit:

— Creatura nu-i interesează pe oameni, nu văd pentru ce persistaţi să vă ocupaţi de ea.

Laurence râse:

— Gustul amar al înfrângerii, cunosc asta, căpitane.

— Şaptesprezece oameni au dispărut în cartierul Delta, continuă Jeanniot; nu făceau parte din nicio sectă, aşa cum pretinde Bergmann, şi trăiau normal. Trebuie să mergem acolo astă seară împreună cu domnişoara Dusarte care este un fel de expert în telepatia txalq. Dacă au existat tentative de dominare eşuate, poate vom putea să le descoperim. Şi îţi jur că oamenii se interesează din nou de creatura din spaţiu!

— Atunci, să mergem, oftă Dureur.

Decizia nu-i displăcu, de fapt, pentru că Laurence îi însoţea.

*

Pe 12 ianuarie, un grup de turişti aflaţi în excursie aproape de Tokyo dispărură cu vehiculul care îi transporta cu tot: cei care alcătuiau grupul n-aveau nimic în comun, în afara gustului

pentru călătoriile de plăcere. Aparatul se prăbuşise în mare fără ca vreo avarie să fi fost semnalată de către pilot.

O săptămână mai târziu, Saydind, o mică plajă de agrement în Australia, fusese golită în totalitate de locuitorii săi; aceştia puseseră stăpânire pe coptere şi îşi luaseră zborul spre o destinaţie necunoscută. Fusese imposibil să li se dea de urmă.

Cum fiecare maree îşi pune amprenta pe nisip, aceste diverse incidente îl impresionaseră pe comandantul Dureur. Jeanniot, Laurence şi cu el nu descoperiseră niciun indiciu care să le permită bănuiala intervenţiei txalqului; dar de data aceasta, dispariţiile repetate influenţară raţionamentul lui Jacques. Fără a se simţi în largul său în noul rol de pământean, căuta o ocupaţie reală care să-l facă să-şi suporte condiţia mai uşor. Căutând să elucideze aceste fapte noi, ajunsese să găsească ocazia pe care o aştepta.

În primul rând, studie rapoartele experţilor pe care aceştia le publicaseră în legătură cu nava spaţială şi cu obiectele luate de pe ea înainte de a deveni invizibilă.

Plantele cu tije albe căpătau încet-încet caracteristici terestre şi se colorau în verde; apăruseră ciudate flori de un roşu-pal ce degajau un parfum ameţitor care nu întârzie să fie comercializat. Producea o uşoară beţie care nu afecta organismul.

Celelalte obiecte fuseseră vândute, în cea mai mare parte, la licitaţie, după un examen sumar.

„E posibil ca această aclimatizare rapidă a plantelor să indice o adaptare uşoară a creaturii la climatul terestru, gândi Dureur. Înainte ajunsesem la concluzia morţii txalqului fără să cred într-adevăr în această variantă. A doua expediţie care a explorat falia submarină aproape de Rio a avansat ipoteza unui curent subteran care ar traversa planeta pornind din locul acesta; membrii expediţiei şi-au încheiat unanim rapoartele despre decesul ineluctabil al creaturii spaţiului. Şi totuşi, dacă vietatea este răspunzătoare de dispariţiile din cartierul Delta, situat aproape de laboratorul unde fusese observată? Cu forţa sa telepatică prodigioasă, lucrul acesta n-ar fi de neimaginat. Evident, ar fi putut să nu reuşească din pricina depărtării”.

O mare parte a insulelor din Oceania serviseră altădată drept poligon pentru exploziile nucleare şi armele secrete de toate felurile şi toate calibrele, la fel de ucigătoare şi devastatoare şi

unele şi celelalte. Arhipelaguri întregi fuseseră sterilizate pe vecie şi viaţa se înfiripa cu greu în această parte a planetei, căci biosfera fusese profund afectată. „Oceania este presărată cu semne ale morţii.”

Japonia, Australia, coastele Chinei şi ale Indiei erau încă vizitate de turişti; reşedinţele somptuoase le facilitau sejururi agreabile. Pe Terra, toate ţinuturile neproductive erau acoperite cu vegetaţie luxuriantă, raţional întreţinută, pentru ca pasagerii navelor şi copterelor să se poată bucura de priveliştea imenselor grădini la scară continentală.

„Există mii de locuri unde se poate ascunde txalqul şi unde poate să-şi aducă noii sclavi”, gândi Dureur.

*

Bergmann, şeful de poliţie al sectorului Europa, şi Stoudt, care controla Oceania, fură chemaţi de Consiliul celor Şase pentru a furniza explicaţii în legătură cu dispariţiile fiinţelor umane, devenite prea frecvente. O mie şapte sute de persoane, în patru luni, era prea mult! Noutatea era greu de ascuns, agitaţia publică vehicula zvonurile cele mai alarmante în legătură cu o nouă maladie atomică apărută în insulele Pacificului.

Aulcas Jeanniot, prezent la această şedinţă, nu ezită să declare:

— Ne aflăm în faţa unei invazii a extratereştrilor. Or, noi nu cunoaştem decât o navă străină care să fi trecut dincolo de barajul celor doisprezece sateliţi de supraveghere. Este vorba de nava txalqului. Creatura pe care am lăsat-o să evadeze este pe cale de a pune uşor stăpânire pe o parte a teritoriului nostru. Ţin să atrag atenţia Consiliului! Dacă nu luăm măsuri imediate, s-ar putea ca într-o zi să nu ne mai putem opune la cucerirea planetei. Insist asupra faptului că txalqul este dotat cu o putere telepatică extraordinară şi că este capabil să domine un număr important de pământeni. Trebuie să recitiţi raportul comandantului Dureur şi să-i încredinţaţi cât mai curând o misiune de cercetare în Pacific.

*

Comandantul d’Estang, nava *Sirius* şi echipajul său reveneau dintr-o călătorie în centura de asteroizi, în ziua plecării lui Dureur, 13 iunie. Sosirea lor era prevăzută pentru ora şaisprezece. La ora şaptesprezece nicio navă spaţială

interplanetară nu fusese semnalată de către astroport. Satelitul de supraveghere numărul cinci anunţă că nava *Sirius* fusese observată ultima oară într-o direcţie nadir-sud-est axa 0, la o distanţă de cinci sute de kilometri de itinerariul prevăzut.

Serviciile Astronauticii trimiseră mai multe mesaje de apel. Nava *Sirius* nu răspunse.

Urmaşii lui Linxel

Curentul submarin antrena uşor celula transparentă în care se odihnea Linxel; ea se rostogolea pe fundul stâncos al oceanului, de-a lungul abisurilor de nepătruns, însoţind plaje roşii, galben-brune sau albe, uneori de o culoare pe care oamenii nu o percepuseră niciodată, apoi, apropiindu-se brusc de suprafaţă, sub impulsul unui flux ascendent, ţâşnea într-un feston de bule şi curgea din nou în adâncuri.

Pe Linxel nu-l îngrijora această ciudată călătorie. Venise timpul separării, aducând binefacerile letargiei. Nu suferea, nu gândea; tot organismul său participa la sciziparitate, dar terminaţiile nervoase nu transmiteau senzaţiile dureroase pe care trebuia să le producă acest travaliu. Încet-încet corpul său se îngroşa şi îşi pierdea forma de oval turtit. Organele sale se divizau. Scheletul său, întins la maxim şi excrescenţa diformă care se contura, deveniră cu timpul o copie fidelă a txalqului originar, ultimul născut din celula mamă.

Curând, nu mai rămase decât o legătură subţire de carne verde între cele două creaturi, un fel de cordon ombilical care îi lega încă în interiorul celulei. Linxel transmitea minunata ştiinţă celui care se ivise din carnea sa, prin acest canal; vieţuiră astfel un sfert de ciclu. Un txalq se separa definitiv de fratele său atunci când acesta din urmă devenea replica sa fidelă. Travaliul organic al reproducerii se elabora în timpul letargiei, dar împărţirea cunoaşterii presupunea deplina conştiinţă a genitorului.

Veni o zi în care cele două corpuri se scindară. Precum pelicanul lui Jonathan, atât de drag lui Deznos, asemănarea lor era uimitoare. Totuşi, acum când aveau să trăiască separat, ei se vor deosebi încet-încet pe plan individual; txalqul pe care îl născuse Linxel căpăta o personalitate proprie. Fenomenul acesta nu se opunea ca spiritele lor şi spiritul descendenţilor lor

să se confunde în interiorul entităţii telepatice txalq.

Vietăţile marine navigau indiferente în jurul cochiliei protectoare; în cazul în care submarinul o luase pe urma lui Linxel, e posibil ca radarul sondă să fi reperat celula plutind între ape; dar această imagine mişcătoare, transcrisă pe ecran, se putea identifica cu oricare dintre monştrii vii care trăiau în sânul oceanului. Nimeni nu putea să discearnă că în curentul puternic fiinţe venite din adâncul spaţiului să pregăteau să impună civilizaţia lor armonioasă poporului Terrei.

Perioada de sciziparitate se încheie chiar în momentul în care cochilia protectoare se prăbuşea în falia adâncă ce pătrundea în interiorul planetei. Txalqul nu se nelinişteа de ricoşeuri, de şocurile brutale în regiunile stâncoase. Celula fusese creată să suporte presiuni cu mult mai mari. Temperatura interioară creştea pe măsură ce curentul pătrundea mai adânc în scoarţa terestră. Linxel vru să constate în ce fel fratele său reacţiona la aceste avataruri; de câtva timp îl abandonase ca să se maturizeze.

Prin delicate atingeri mentale, el constată cum dublura sa reacţiona în faţa pericolelor universului, cum reuşea să-şi protejeze propriul corp.

Deodată mişcările înnebunitoare încetară; cochilia ieşise din falie şi pătrundea în ceaţa tulbure pe care o provoca curentul ţâşnind la antipozi. Celula protectoare pluti o clipă în lumea lăptoasă, atingând uşor o pajişte de alge torturate de flux, apoi, prinsă de un vârtej de azur, urcă spre suprafaţa oceanului.

Linxel lăsă să pătrundă aerul terestru ridicând marginile cochiliei; prin împlinirea acestui gest, el dădea viaţă în mod simbolic celui care ieşise din fiinţa sa. Txalqii puteau supravieţui fără oxigen, metabolismul lor împlinea rapid mutaţia necesară, dar, pentru a exprima armonia care era esenţa existenţei lor, aveau nevoie chiar de natura vieţii, atmosfera unei planete.

Amintirea evenimentelor recente se înscrisese în creierul noului txalq. Ea se adăugase memoriei ancestrale pe care i-o implantase Linxel.

Ceea ce urmă nu fu un dialog, ci aproape o osmoză de gândire:

— Care va fi numele meu?

— Xilen, pentru că eşti născut din Linxel.

— Destinaţia noastră?

— Mergem să căutăm o masă de materie solidă ca să ne aşezăm. Apoi vom instaura frumuseţea în această lume. Cunoşti creaturile care, domină planeta: civilizaţia lor este destul de avansată, capacitatea creierului lor e comparabilă cu a noastră, dar au evoluat prea puţin pentru a atinge stadiul armoniei. Mai mult decât atât, aceste unde necunoscute care le perturbă reflexia constituie un serios handicap pentru a ne însoţi pe calea pe care o urmăm. Totuşi, nu este vorba ca rasa noastră să le controleze integral spiritele şi să le domine toate actele. Pentru a nu se repeta eşecurile noastre succesive, vom lăsa pământenilor destul de multă libertate de gândire, cel puţin acelora pe care îi vom selecţiona şi vor fi capabili să aducă un sânge nou civilizaţiei noastre. Va fi suficient să le dăm un prim impuls telepatic şi apoi să stăvilim veleităţile de independenţă care se manifestă împotriva noastră.

— Trebuie deci să ne mărim potenţialul. Pentru a supune poporul Terrei, chiar în condiţiile pe care tocmai le-ai descris, cele două creiere ale noastre nu vor fi de ajuns.

— În această intenţie, şi ca să scurtăm perioadele de sciziparitate, va trebui să reducem durata ciclului. Orbita Terrei în mijlocul sistemului solar ne va ajuta la asta. E dificil să ne modificăm brusc durata timpului, chiar dacă este subiectivă, dar trebuie să ajungem rapid aici obţinând un reflex condiţionat temporal. Îţi voi arăta cum se procedează. Dar, în aşteptare, trebuie să mărim numărul celulelor protectoare pentru ca descendenţii noştri să-şi poată efectua separaţia. Ne este imposibil să intrăm în letargia liniştitoare în mediul marin fără a poseda o celulă pentru fiecare dintre corpurile noastre; mările acestea ascund o viaţă confuză şi crudă.

Apoi Linxel adăugă:

— Acum trebuie să mergem pe ţărm şi să încercăm să găsim vegetale pentru a ne hrăni; a trebuit să acţionez repede şi de aceea n-am putut să aduc tijele nutritive de pe navă; dar sunt sigur că vom găsi curând sucurile care ne trebuie pentru a fi în deplinătatea forţelor noastre vitale; în cursul deplasărilor mele am descoperit emanații vegetale extrem de dulci pentru organismul nostru.

Tăcerea mentală a celor doi fraţi se confundă cu tăcerea abisurilor.

Într-o zi, Xilen recunoscu o mireasmă binefăcătoare şi, urmat

de Linxel, care era foarte slăbit, abandonă celula pentru a ajunge pe continent. Ajunseră la suprafaţa apei, ajutaţi de slabele lor tentacule. În mediul acvatic în care luase naştere rasa lor, se puteau deplasa cu o oarecare uşurinţă.

Pluteau la suprafaţa apelor, împinşi de vânturi şi curenţii care îi deplasau către un ţărm pe care cei trei ochi panoramici ai lor, cu focar variabil, îl descoperiseră în depărtare. Totuşi, pentru a evita monştri marini cărora nu le cunoşteau nici forţa şi nici talia, cu creier minuscul, preocupaţi numai de căutarea hranei, plonjară către adâncuri. Oasele txalqilor, în formă de plăci, culisară unele pe altele. Masa lor generală se diminuă, căci ajungeau simultan să comprime spaţiul intermolecular al celulelor. Atunci când ajunseră la o adâncime unde considerară că nu prea era viaţă, îşi continuară înaintarea tentaculară. Furnicătura uşoară, care îl surprinsese pe Linxel la primul său contact cu mediul marin, nu se mai făcea simţită.

Câteva zile mai târziu ei întâlniră primele contraforturi submarine ale unei insule, munte răsturnat cu grote adânci, cu vârfuri erodate, scăldate în albastrul verzui al adâncurilor. Txalqii urcară iarăşi cu greu Spre suprafaţa ca un lac de mercur care strălucea deasupra lor. Părăsiră, în cele din urmă, noaptea adâncurilor şi reveniră în splendoarea solară. Deja deosebeau contururile unui recif izbit de resac.

Linxel, care înota în urma fratelui său, văzu umbra întunecată a unii monstru necunoscut profilându-se în spatele lui, după o stâncă. Corpul său de legăna încet, negru strălucitor, pe fundul plin de alge microscopice al oceanului. Îşi pândea cu nerăbdare prada.

Txalqul încercară zadarnic să între în legătură cu creatura marină: creierul obtuz al rechinului cu spini, cu reflexe primitive, nu putea să reacţioneze la impulsul telepatic.

Ca un fulger, rechinul se îndreptă spre pradă. Xilen prevenit de fratele său, nu putea să fugă mai repede datorită debilităţii fizice. Linxel, care se afla mai jos, asistă neputincios la această scenă. Monstrul îşi deschise larg maxilarul şi dinţii săi de fildeş se înfipseră în Xilen, smulgându-i o bucată de carne verde, fără să atingă scheletul osos. Txalqul şovăi, se contractă şi căzu încet către fund, în timp ce Linxel se ascundea în spatele unei stânci. Rechinul cu spini, care nu vroia să-şi abandoneze prada, se repezi din nou asupra corpului descumpănit al txalqului şi-i

secţiona trompa frontală, întrerupând astfel orice relaţie telepatică între cei doi fraţi. Linxel se simţi eliberat – în sfârşit nu mai percepea nicio durere. Atunci, prin atacuri succesive şi reveniri fulgerătoare, cu pântecul alb pătat de sângele victimei, rechinul ciopârţi carnea creaturi nou născute, apoi dispăru, suplu şi unduitor, în valurile verde-albăstrui.

Încă o dată Linxel se afla singur. Suportase moartea fratelui său, muşcătură cu muşcătură, şi totuşi era calm şi liniştit. Nu suferea, analizând simplu situaţia. Un individ txalq n-avea nicio importanţă, nu era decât un fragment din marea entitate txalq a cărei întronare pe Terra o pregătea Linxel. Moartea lui Xilen îi deranja doar planurile. Îşi reluă ascensiunea lentă spre suprafaţă, veghind să-şi protejeze retragerea. Ajunse la o treaptă de nisip fin în pantă lină, şi se târî până la prundiş.

Plaja, peisaj dezolant. Txalqul examină vegetaţia săracă care rămăsese după marile conflagraţii şi percepu câteva emanaţii care i se părură familiare: plante cu o esenţă asemănătoare celor de pe Ormana. Cel de-al şaselea simţ al său analiza constituţia chimică a vegetalelor şi mineralelor, căci trebuia să se hrănească în curând. Era necesar chiar să se supra-alimenteze dacă vroia să-şi accelereze ritmul perioadelor de sciziparitate şi să-l înlocuiască pe Xilen cât mai repede.

Merse de-a lungul litoralului câţiva metri, dar oboseala îl doborî: călătoria lungă submarină îi epuizase potenţialul fizic. Atunci, cu un ultim efort, prin contracţii succesive ale corpului, înaintă către un arbust pe care îl selecţionase. Şi, poate pentru prima dată de când txalqul gândea, încercă o senzaţie bizară, apropiată de aceea pe care i-o producea emisia undelor necunoscute la pământeni.

În sfârşit, reuşi să-şi fixeze acul rozaliu al trompei în tija unei plante şi aspiră substanţa vitală. Aroma ei era mai puternică decât cea a plantelor pe care le cunoştea. Ce frumoasă era Terra!

Încet-încet, adulmecând noua hrană, Linxel îşi recapătă forţele. Această masă avu totuşi un efect curios, nu toate substanţele conveneau metabolismul său şi unele dintre ele îi perturbau gândirea, provocându-i un fel de plăcere ca o beţie. Alunecă pe nisipul arzător al plajei şi căuta un loc unde se cuibări.

Txaqul se reculese şi închise pleoapele opalescente. Universul

dispăru. Creatura căuta să-şi rezolve problemele.

Unde să găsească un om cu o capacitate mentală slabă, capabil să-l ajute? Era posibil să-l despartă o distanţă enormă de orice ţinut civilizat, şi puterea sa telepatică slăbea în raport cu distanţa. Singura şansă era să întâlnească o slabă opoziţie.

Remarcă o fiinţă umană; prin oceanul haotic de vibraţii pe care le percepea, ajunse să intercepteze un copter. Vietatea părea să se supună perfect ordinelor sale; experienţa txaqului, cu totul nouă în privinţa creierului uman, progresa rapid.

Unde necunoscute îi cuprinseră simţurile, şi impulsurile sale mentale îşi pierdură acuitatea. Impresie de cădere, apoi, mai nimic.

Alte câteva încercări eşuară, dar nu se descurajă: ştia că nu era uşor. Un element de informaţie primordial îi lipsea: aria restrânsă de acţiune a copterelor nu permitea acestor aparate să ajungă din Europa până la el.

Ajunse la concluzia că dominaţia sa telepatică nu putea să se exercite asupra oamenilor la o distanţă atât de mare, deşi lucrul acesta fusese posibil în cazul zyrionilor. Se apucă să caute alţi oameni în zone mai apropiate. Luând din sucul noilor plante, pentru a înlătura starea de epuizare fizică la care ajunsese după eforturile depuse, şi regăsind starea de ameţeală binefăcătoare pe care o descoperise de curând, reuşi să atragă un om dintr-o rasă diferită: cu pielea galbenă, ochii alungiţi şi delicaţi, asemănători cu cei ai unui orchal. Părea mai uşor de dominat decât majoritatea celorlalţi oameni, căci emisiile sale cerebrale se asemănau cu cele ale telepatiei.

În zilele care urmară Linxel captă vreo sută de oameni. Devenea dificil să urmărească toate aceste creaturi, şi uneori, câte una dintre ele reuşea să scape de sub influenţă şi evada brusc în savană. Txalqul pornea pe urmele ei şi o recupera de cele mai multe ori. Omul revenea curând, şi un rictus aparte îi încreţea buzele.

Apoi Linxel îi folosi pe oamenii de rasă galbenă ca transformatori de putere; reuşi să-şi sporească emisiile telepatice întrebuinţându-i ca relee pe lângă grupuri mici de creaturi umane. Putu atunci să-şi folosească noii slujitori după bunul său plac.

Le construi pentru început o celulă protectoare cu elemente împrumutate de la aparatele pe care le aduseseră; apoi, alte

douăzeci.

Aproape o mie de oameni populau domeniul Txalq-ului când veni a doua perioadă de sciziparitate.

În ziua aceea Linxel studia compoziţia atmosferei la mare altitudine, completându-şi în mod raţional lacunele geografice şi geologice, citind în cartea Terrei; fiecare detaliu se imprima pe veci în uriaşa sa memorie.

O masă de metal plină de oameni plutea la limita ionosferei, probabil o astronavă. Eliberându-i pe oamenii de rasă galbenă de misiunea de a-i controla pe ceilalţi slujitori, îi încărcă cu întregul său potenţial telepatic ca să-l ajute să captureze vehiculul interplanetar. Unul dintre conducătorii navei dovedea o rezistenţă mentală de excepţie şi txalqul avu nevoie de întreaga sa experienţă în domeniul creierului uman pentru a i-o învinge.

Străpungând norii roz-cenuşii, încărcaţi de soare, o navă de proporţii colosale apăru, frânând din toate motoarele.

Linxel îşi văzu supuşii înveselindu-se, urlând în jurul cercului umbros pe care îl proiecta vehiculul pe sol. Flăcări ţâşnind prin gurile de aerisire cuprinseră ierburile rare şi arbuştii. Masa de oţel negru coborî brusc.

Txalqul deturnase o comoară.

Printr-o serie de ecuaţii simple care stabileau diferenţele fundamentale între creaţiile Ormanei şi cele ale Terrei, printr-o suită de teste comparative care fixau posibilităţile materialelor terestre în comparaţie cu cele ale planetei pierdute, Linxel reuni datele fundamentale ale cuceririi. În timp ce corpul său ajungea în stadiul de procreere, spiritul i se maturizase astăzi, cea mai mare parte a misterelor terestre fuseseră elucidate şi txalqul învăţase deja cum să-i conducă pe oameni.

Graţie costumelor de scafandru găsite în astronavă, slujitorii aşezară celulele protectoare în lanţ în jurul insulei, la adâncime medie.

Linxel ceru să fie dus la marginea prundişului alb şi ascultă o clipă murmurul suav al valurilor. De data asta letargia cronică nu uşură durerile sciziparităţii; txalqul recursese la scurtarea duratei ciclului în detrimentul acestei compensaţii organice a suferinţei. El îşi privi supuşii aliniaţi la marginea savanei, urmărind mareea gândurilor confuze care agitau spiritele, apoi alunecă în ocean.

Sub soarele palid şi cald trupurile oamenilor se legănau, mâinile se târau la adăpostul ierburilor, chipuri aiurite se lipeau chiar de pământ. Adormiră unii după alţii pentru durata perioadei de separare.

În mijlocul apelor, Linxel resimţea primele simptome ale diviziunii; se strecură în cochilia sa protectoare. Durerile care însoţeau divizarea nu reuşiră să-i zdrobească echilibrul mental. În sfârşit, un al doilea txalq se separă de el.

În timpul ciclurilor care urmară, şaizeci şi patru de fraţi se născură din Linxel şi din descendenţii săi.

Deja txalqii care nu se reproduceau în adâncurile marine organizau viaţa pe insulă şi construiau primele clădiri irizate.

Curând, Linxel şi fraţii săi puteau să treacă la colonizarea Terrei şi să realizeze o lume a frumuseţii pure.

Descoperirea mării

Clocotitor, oceanul trasa borduri de spumă albă în coastele submarinului care tocmai ieşise la suprafaţă. De jur-împrejur, în vâltoarea valurilor, forma navei se repercuta în cercuri concentrice.

— Nimic nou, Cardeau?

— Patru coptere de recunoaştere tocmai au revenit: neant, ca de obicei. Nu văd ce se poate spera.

Dureur ridică ochii spre secundul său. Spre deosebire de acesta, pe el nu reuşise să-l obosească această lungă plimbare în Pacific. Nu numai că spera să descopere urmele txalqului, dar nu se mai sătura de spectacolul schimbător al mării, această întindere lichidă ale cărei substanţă şi lumină variau la nesfârşit.

— Niciun mesaj de la Jeanniot?

— Aveţi legătura prin televiziune, la ora patru.

— Ca să ne transmită din nou acuzaţiile Consiliului, spuse Jacques surâzând. Care-i poziţia noastră?

— Ne apropiem de Insulele Marianne.

— Insulele Marianne, un nume pentru un roman de aventuri, comentă el visător. Evocă vechile cărţi cu coperţi ilustrate pline de corsari şi de monştri marini.

— La ce vă gândiţi în momentul acesta, căpitane? Vă observ de două ore şi n-aţi slăbit din ochi suprafaţa apei. Vă imaginaţi lupte navale?

— Nu, mă fascinează oceanul. Altădată întinderea asta de ape era populată de oameni. Azi, suntem singurii care o frecventăm. Să nu mai vorbim de abandonarea cuceririi spaţiale, dar să renunţi la cel mai mare continent al Terrei, nu pot să înţeleg. Ia spune-mi, Cardeau, dumneata care n-ai moştenit tarele psihologice ale ahepolilor, ce găsesc oamenii în oraşele lor faleze?

Locotenentul se pregătea să răspundă. Un punct întunecat şi se ivi pe cer, întrerupându-i fraza. Pata se pierdu în strălucirea solară, apoi reapăru şi creştea în direcţia lui *Last Luck.*

Era unul dintre copterele Gărzii, care revenea dintr-o misiune de explorare. Oamenii preferau să acţioneze, să scormonească împrejurimile decât să îndure pe punte scurgerea monotonă a timpului.

— Comandante Dureur, se auzi urlând în televizorul de bord.

Jacques se ridică şi se aşeză în faţa ecranului, alunecând deodată într-un univers de metal lustruit şi de lumini sclipitoare. Chipul pilotului apăru în cadru: o gură enormă şi roşie cu părul şi barba neagră răvăşite.

— Comandante, Insula Paygan e locuită!

— Locuită? E imposibil, după ultimele descoperiri acest pământ este complet steril.

— Totuşi, există arbori care cresc pe litoral şi întreaga insulă este acoperită de un fel de savană prin care sunt răspândite luminişuri unde se înalţă clădiri ciudate cum n-am mai văzut niciodată, de formă ovală, şi strălucitoare. S-ar părea că sunt blocuri compacte de apă de colonie solidificată.

„Nu pot să fie decât txalqii”, gândi Dureur. Ceru pilotului să-i facă un scurt raport verbal. Cu vocea sa gravă, uşor voalată, acesta reluă:

— Eram aproximativ la trei sute de metri; dintr-o dată am simţit ceva, cum să vă spun, ca şi cum o pânză de păianjen mi-ar fi pătruns uşor în interiorul cutiei craniene, apoi am auzit un mesaj interior. Nu, nu l-am auzit. Am avut subit convingerea că trebuie să cobor şi să mă supun. În acelaşi timp ştiam că această decizie era absurdă dar nu puteam face altceva decât să cedez. Sub noi, cât vedeai cu ochii se afla marea, iar la extremitatea câmpului vizual se zărea coasta insulei Paygan pe care tocmai o survolasem. Strigând, însoţitorul meu destrămă vraja. Mă întreba ce fac. I-am răspuns că amerizam. Aveam

privirea fixă şi ochii mei reflectau o stare de beatitudine totală, după cum mi-a spus el ulterior. Chipul însoţitorului meu se şterse, universul dispăru. Eram chemat, trebuia să mă aşez pe apă. El m-a lovit puternic şi a preluat comenzile…

— Îl voi felicita pentru sângele rece. E foarte bine. Fără el am fi putut încă să rătăcim mult timp. Vom organiza imediat o acţiune de recunoaştere protejată, după formula pe care am adoptat-o. Rămâneţi la dispoziţia mea, aştept un raport scris amănunţit.

Dureur rămase singur pe platforma submarinului. Cardeau se ocupa deja să adune oamenii. Era extrem de agitat. De data asta acţiunea se declanşase; avea sa revadă creatura spaţiului.

*

Aşteptase momentul acesta, dar acum era cuprins de angoasă; Jacques nu ştia de ce vroia atât de mult să-l recupereze pe txalq. Dintr-un om al spaţiului devenise un om al mării; încăpăţânarea sa persista. Nu, într-adevăr spaţiul, marea, txalqul, nu erau același lucru… şi totuşi exista o legătură secretă care unea toate aceste elemente diferite; descoperind-o, ar găsi probabil soluţia la problema sa: de ce avea el alergie la Terra?

Ca prin ceaţă văzu în faţa sa un zid de oameni. Tresări. Din cei doisprezece membri ai echipajului pe care îi alesese Dureur, cinci negri şi doi albi care făceau parte din Gardă, un biolog, Adolf Meinschwantz, trei experţi, Cardeau şi cu el, şapte aveau legături cu oraşele vechi.

Soarele alb îşi trimitea razele implacabile pe metalul lustruit al submarinului, cheag de obscuritate care se topea în scânteierea întunecată a oceanului. Calmi, oamenii micului grup îşi îmbrăcară costumele de scafandru şi se scufundară în valuri. Fiecare poseda un micro televizor portativ, o rezervă de oxigen în tablete pentru o săptămână, alimente condensate, o armă. Cum nu exista un criteriu cunoscut pentru a rezista la asaltul telepatic al txalqilor, Dureur alesese metoda de a-şi ţine oamenii aproape; avea avantajul de a combina autonomia fiecăruia dintre ei cu posibilitatea de supraveghere mutuală şi de intervenţie în caz de dominaţie telepatică a txalqului asupra vreunuia dintre membrii grupului.

Dureur comandă:

— Adâncimea cinci sute de metri; aşezaţi-vă în linie la

douăzeci de metri distanţă unul de altul! Eu voi fi în frunte, dumneata, locotenente Cardeau, vei încheia şirul.

Bizarul şarpe submarin înainta încet; fiecare din inelele sale umane era propulsat de un reactor. Apele întunecate străluceau la trecerea vreunui rechin cu spini, care fugea, surprins brutal, şi mângâia, o clipă mai târziu, cu pântecul său alb, întinderea mării. Câteodată era necesară descărcarea scurtă a unei arme pentru a-i îndepărta pe cei mai mari şi mai rapaci dintre monştri.

Jacques Dureur îl întrebă pe cel care participase la prima expediţie:

— La ce distanţă apreciezi că se află primele contraforturi din Paygan?

— Aproximativ cincizeci de kilometri. La altitudinea la care eram noi, am putut observa că panta lină a plajei se prelungea cam cinci kilometri, până la vârful stâncos al fosei marine, şi că această distanţă se repeta de vreo zece ori până la submarin.

— Vino până la mine, te rog.

Din şirul şerpuitor se desprinse un licurici purpuriu care scurtă drumul către capul coloanei. Jacques urmări traiectoria fasciculului care scotea la iveală când o insulă de alge roşcate, când colbul peştilor de argint sau mişcările unduitoare ale câte unui calmar. În adâncul mării, unde mişcările valurilor nu se mai făceau simţite, un curent misterios drena încă epave ciudate.

Jacques căuta mereu să stabilească corelaţii între ocean şi spaţiu, ştiind că cele două universuri atât de diferite îi cauzau aceleaşi nelinişti, aceleaşi plăcute emoţii. Era posibil ca aceste sentimente să se unească? Vidul era rece şi întunecat. Oceanul era strălucitor şi cald.

Chemă submarinul. Contactul acesta era indispensabil pentru echilibrul său şi pentru a-şi îndeplini cu bine misiunea.

— Aici comandantul Dureur. Apel! Aici comandantul Dureur. Recepţionat. Ajungem la contraforturile din Paygan. Iată ultimele instrucţiuni. Nu vă voi contacta în timpul explorării insulei din motive de securitate. Îndepărtaţi-vă cu doi kilometri spre est faţă de poziţia actuală. Oamenii echipajului să fie mereu ocupaţi cu activităţile mentale, organizaţi jocuri, repartizaţi munca de aşa natură încât niciunul dintre voi să nu fie fără ocupaţie. Cu orice preţ trebuie să opuneţi activitatea voastră cerebrală oricărei tentative de dominaţie telepatică. Vă

voi chema din nou atunci când vom fi în siguranţă. Nu uitaţi, dacă nu mai revenim, că efectuez o înregistrare a expediţiei. Am să încerc să fac în aşa fel încât să vă parvină. Pe curând. Terminat.

— Noroc com…

Vocea radioului se şterse. Dureur simţi o remuşcare tardivă: avusese dreptate să acţioneze astfel? Nu era mai bine să utilizeze toate forţele disponibile? Ca să se liniştească se adresă celor doisprezece însoţitori ai săi; nu se putu abţine să nu vorbească pe un ton ironic:

— Începând din momentul acesta riscaţi să vă pierdeţi sufletul. Fiecare dintre voi să recepţioneze o emisiune televizată oarecare, cred că toate sunt la fel de proaste. Trebuie să vă concentraţi toată atenția asupra lor chiar dacă-i vorba de nerozii. Dacă, totuşi, simţiţi cea mai mică atingere mentală, comunicaţi imediat cu cel de alături. Nu vă lăsaţi niciun moment spiritul fără activitate. Asta este tot.

În costumul său de scafandru corpul lui Jacques era ca un trunchi; picioarele îi atârnau undeva în afara globului, în doi săculeţi etanşaţi. Instalat astfel, se compară cu txalq în celula sa. Exista totuşi o diferenţă esenţială: braţele pe care şi le strecurase în mănuşi lungi şi negre, mâinile cu care strângea propulsorul. O semiîntoarcere a scaunului rotativ îl separa de micul ecran al televizorului, de rezervele de oxigen şi de hrană. Acolo jos, şirul luminos se pierdea în noaptea roşie şi verde a adâncurilor. Locotenentul Cardeau trebuia să fie flacăra aceea roşcată, la mai mult de două sute de metri de el.

— Ne apropiem de baza platoului continental, comandante, îi spuse cel care se afla la câţiva metri în stânga lui.

— Vom coborî imediat până la solul marin, oricare ar fi adâncimea.

Chipul şi vocea sa apărură o clipă pe ecranele celorlalte douăsprezece televizoare. 500 metri, 1000 metri, 1500 metri, 1735… picioarele li se înfundară în mâlul vâscos al fundului mării. Dâre de cerneală cenuşie se încolăcea în jurul scafandrilor, fosforescenţe necunoscute străluceau. Jacques le urmări din ochi, apoi îşi aprinse lanterna care străpunse tenebrele, şi însoţitorii săi îl imitară: o nebuloasă verde plutea în aceste fascicole.

Înaintară încet până la baza falezei vulcanice, apoi micul lor

grup, desfăşurat în evantai, urcă din nou spre suprafaţă. Cardeau, care se afla la extremitatea stângă a colierului de sfere luminoase, strigă:

— Comandante Dureur, am făcut o descoperire interesantă!

O emoţie reţinută răzbătea prin aceste cuvinte.

În conul de lumină proiectat de lanternă, Jacques distinse un costum de scafandru neobişnuit, de dimensiuni mult mai mici.

— Aţi văzu, comandante, şopti lângă el o voce neliniştită.

Un declic mental tăie aceste vorbe. Jacques îl privi pe Cardeau, apoi sfera translucidă:

— Txalqul acesta are cinci ochi, volumul său e dilatat anormal. Creatura se divide, este cert! strigă el.

Reluă mai blând, ca şi cum respecta gestaţia ciudată a vietăţii din altă lume:

— Se pare că doarmă ca şi prima dată când am văzut-o. Pleoapele sale opaline sunt închise; îmi vine să cred că disimulează o extraordinară suferinţă. Dar cum să-ţi imaginezi durerea la acest soi de bacii evoluat? Cum să-ţi închipui modul în care îşi întinde scheletul ca să creeze o altă fiinţă identică lui?

— E absolut necesar să ştim care este ritmul perioadelor sale de sciziparitate. Dacă aceste creaturi se nasc adulte, şi pot să se reproducă la rândul lor, am putea estima, de la dispariţia txalqului şi până acum, numărul de vietăţi asemănătoare care populează insula, adăugă locotenentul Cardeau.

Meinschwantz se alătură celor doi. Curând alţi exploratori înconjurară celula, alcătuind un fel de roată luminoasă în jurul ei.

— Trebuie să-l ucidem, comandante? întrebă un negru din Gardă.

Dureur tresări:

— Hotărârea a fost luată. Nu, absolut nu! Toată lumea ştie că folosirea armei atomice este strict interzisă pe planetă de la marile conflagraţii. Nu le-am utilizat nici măcar atunci când a fost vorba de formele de viaţă ostile care există pe Marte. De altfel, cum nu avem certitudinea că txalqul acesta ar fi singurul exemplar din rasa lui, uciderea sa n-ar face decât să înrăutăţească situaţia.

Pronunţând aceste cuvinte, Dureur nu se putu abţine să mediteze la atitudinea sa duplicitară: pentru ce autoriza purtarea armelor ucigătoare dacă era interzis să le utilizezi?

— Eu sunt de părerea dumneavoastră, adăugă Meinschwantz. Aş sugera să facem un tur rapid al contraforturilor marine al insulei pentru a avea un recensământ al celulelor protectoare.

— Ne împărţim în două grupe, ordonă Dureur, ne plasăm în evantai şi ne vom întâlni de cealaltă parte a insulei Paygan.

Descoperiră şaizeci de cochilii; ele adăposteau txalqi în diferite stadii de partenogeneză. Pe măsură ce numărul creaturilor creştea, oamenii se considerau prada unui enigmatic coşmar.

Dimpotrivă, Dureur era uimit de indiferența sa; nu-l neliniştea nici multiplicarea acestor corpuri, nici principiul căruia i se datora această silenţioasă invazie. Cum să recunoască fiinţa pe care o culesese din spaţiu? Iată problema stupidă care îl obseda. Atunci când toţi oamenii se dispuseseră în semicerc, erau ca nişte stele marine, alcătuind o constelaţie tainică într-un balet împestriţat de alge.

— Nu trebuie să rămânem mereu în aceste adâncuri declară Jacques Dureur. Acum trebuie să explorăm insula pentru a avea o imagine mai exactă asupra pericolului.

La vreo două sute de metri de ei, o celulă protectoare se deschise şi eliberă două bucăţi verzi, încă unite printr-un ligament; acestea se strecurară în bezna adâncă în care tocmai se pierduse lumina lanternelor electrice.

— Comandante, comandante!... e ca atunci, spuse pilotul copterului de recunoaştere, o forţă... nu mai pot să rezist, creierul meu va ceda, trebuie să mă supun.

Jeturile celor douăsprezece propulsoare străluciră ca nişte focuri de artificii, în timp ce vocea comandantului Dureur se repercuta în difuzoarele scafandrilor:

— Pilotul este extrem de sensibil la atacul telepatic, menţineţi un contact televizat între voi, nu vă lăsaţi cu niciun preţ creierul dominat.

Un negru din Gardă percepu deodată atingerea mentală a uneia dintre creaturile descoperite. Orientă fasciculul laser şi zări două umbre circulare profilându-se în noaptea verde. Îşi luă arma, îi mări puterea jetului, o îndrepta către cele două creaturi şi apăsă pe detentă. O enormă efervescenţă urmă deflagraţiei silenţioase, un roi de bule ţâşni către suprafaţă. Câteva stânci se clătinară şi căzură pe fundul mării, ridicând mâlurile cu foşnet de caracatiţă.

Oamenii se regrupaseră şi contemplau acest spectacol, cu o senzaţie de jenă şi dezgust.

Jacques Dureur întrerupse tăcerea vorbind în difuzoare; cuvintele sale nu corespundeau însă cu ceea ce vroia să spună. Pentru prima oară de când fusese avansat la rangul de comandant nu se comporta ca un şef, lăsându-se în voia convingerilor personale:

— Fără îndoială, nu era altceva de făcut, nu vă condamn, riscam să fim supuşi unul după altul… totuşi, cine are dreptul să ucidă?

Vocea i se stinse cu această întrebare. Meinschwantz interveni:

— Comandante Dureur, cred că important este să ajungem pe insulă înainte ca aceste creaturi să se opună. Remuşcările nu ne vor ajuta la nimic.

— În regulă, Meinschwantz. Vom aştepta căderea nopţii. Vom profita de întuneric şi de somnul probabil al servitorilor umani ai txalqilor pentru a cerceta insula Paygan. Dar nu uitaţi recomandările mele, nu trageţi decât în caz de pericol extrem!

Comandantul Dureur prevăzuse de mult timp că se va impune această regretabilă alternativă. Oamenii îşi scoaseră, costumele de scafandri, luminară celula centrală şi se sprijiniră pe bolta ei transparentă pliindu-se ca nişte fetuşi.

„Ce diferenţă exista acum între bulele acestea luminoase, care se etajau în spaţiul marin, şi celelalte celule, mai departe în noaptea adâncurilor? Oamenii şi txalqii acţionau ca nişte fiinţe vii într-un mediu ostil, se retrăgeau în ei înşişi.”

Jacques simţea totuşi o nelinişte plăcută la ideea de a pătrunde curând în universul txalqilor.

Insula străină

Cei treisprezece oameni escaladau prudent contraforturile submarine ale insulei Paygan, ajutându-se uneori de un jet al propulsorului pentru a-şi regăsi echilibrul într-o situaţie dificilă. Şuieratul respiraţiei li se reverbera în interiorul costumelor de scafandru.

Rând pe rând, exploratorii ieşiră la suprafaţa întunecată a Pacificului şi trecură dincolo de bariera de spumă care înconjura insula argintată de lună. Se prăvăliră pe plaja alburie cu

veşmintele îngreunate de apă.

Jacques îşi scoase echipamentul greu; ceilalţi îl imitară. Zgomotul mişcărilor le era acoperit de freamătul frunzelor legănate de vânt. Cerul era limpede, iar lumina stelelor încărcate parcă de promoroacă contura umbre întunecate pe covorul prea alb al nisipului. Insula părea pustie. Păstrară asupra lor armele, paralizatoarele, ceasurile şi lenjeria care li se mula pe corp.

Aproape în şoaptă, Dureur spuse fiecăruia dintre ei ce avea de făcut. Doi negri din Gardă rămâneau pe ţărm ca să asigure o eventuală retragere. Consemnul general era de a folosi paralizatoarele în orice situaţie; comandantul îşi rezerva dreptul de a da şi un alt ordin în caz că aceste arme se dovedeau ineficiente împotriva txalqilor.

La semnul său, restul trupei, aplecându-se. Înaintă către desişurile apropiate, de unde se auzea un zgomot ca de frunze de metal strivite. Niciun animal, nicio fiinţă vie nu se mişca în ierburile înalte, care se unduiau sub briza călduţă a Pacificului.

Pilotul copterului se apropie de Dureur:

— Cred că valea se află dincolo de colinele astea, şopti el.

— Care vale?

— Aceea unde am văzut clădirile irizate.

Acum, oamenii avansau în această direcţie, bombănind uneori când erau zgâriaţi pe obraz de ierburile uriaşe sau răniţi de spinul câte unui cactus care le pătrundea prin veşminte, înjurând ţânţarii care îi atacau pe neaşteptate. Cei mai mulţi dintre ei îşi imaginau vehicule din lemn croindu-şi drum prin savană, ca să-şi amăgească neliniştea. Jacques îşi găsea cu greu echilibrul, mersul îi era nesigur, ca şi cum ar fi avut nevoie de presiunea apei ca să se poată ţine în picioare. Vegetalele fermecătoare, extazul nopţii oceanice, apropierea misterului îi atenuau frica. Funcţionând ca un automat prost reglat, ajunsese, încet-încet, să se îndoiască de faptul că era o fiinţă omenească.

Atunci când ajunseră pe culmea lanţului stâncos, putură să contemple uluiţi neobişnuita panoramă care li se desfăşura în faţa ochilor: pe toată întinderea sumbră, unde creştea o vegetaţie abundentă, se înălţau clădiri ovale, alungite spre vârf, cu reflexe de perle.

Dureur se întoarse spre Cardeau şi şopti:

— Cât de avansată trebuie să fie ştiinţa acestor creaturi? N-au trecut cincisprezece luni de când prima vietate s-a aşezat pe insula pustie, şi aceste păduri, care nu existau, după datele cunoscute, par a avea vreo cinci sute de ani. Nu ştiu de câţi oameni dispun txalqii pentru a efectua aceste lucrări, dar nu cunosc oraş pe Terra unde clădirile să fie atât de elegante şi nici grădini cu vegetaţie atât de splendidă…

— Cred că mai avem multe minuni de descoperit, adăugă locotenentul Cardeau.

Şi grupul îşi reluă mersul ascuns, fiecare om retrăgându-se în universul său etanş, contrar recomandărilor lui Dureur, stare de care nu reuşeau să scape, concentrându-şi toate puterile ca să-şi înăbuşe spaima.

Curând se ciocniră de un monument insolit, cu formă îndrăzneaţă, de proporţii perfecte, ivită dintr-un singur bloc de material roşu şi moarat, pe un cer de un negru-alburiu. Modelul părea să se modifice imperceptibil.

— Sculptură? întrebă Cardeau.

— S-ar putea crede, răspunse unul dintre experţi; sau s-ar putea la fel de bine să fie moartă de oxigen, concasor de nori, sau mai ştiu eu ce încă. Posedăm foarte puţine informaţii ca să ne permitem deja să tragem concluzii.

Tăcură, urmărind desfăşurarea unduitoare a formelor roşii în spaţiu.

Cu regret, Jacques dădu semnalul de plecare, după ce procedase la o interogare sistematică a fiecăruia dintre oamenii săi:

— Niciunul dintre voi n-a resimţit atingerea mentală?

Răspunsul fu negativ.

Jacques se nelinişti şi i se confesa lui Meinschwantz:

— N-ai avut impresia că suntem observaţi de la sosirea noastră pe Paygan? Eu simt un fel de zumzăit, o vibraţie impalpabilă a aerului în jurul meu.

— Dar n-aveţi nicio probă.

— Dar impresia persistă. Nu ajunge să tulbure liniştea nopţii, e drept, eu o aud în interior. Txalqul nu dormea în timpul nopţii, l-am observat în laborator. Atunci, chiar presupunând că slujitorii lor sunt cufundaţi în somn, ce fac txalqii în momentul acesta dacă nu ne observă? E obligatoriu să fim cu toţii foarte vigilenţi. Cei care nu reuşesc să vorbească cu cel de alături, să

se agaţe de o idee, oricare ar fi, n-are importanţă, dar să insiste asupra ei, căci altfel vor fi primele victime ale atacului care nu va întârzia să se producă dintr-o clipă într-alta!

Dureur fusese cât pe ce să strige. Amintirea supunerii telepatice a Laurencei Dusarte şi a celui din Gardă era încă vie în memoria sa. Plăcerea, mai ales plăcerea resimţită de victime îl înspăimânta. Cum vor rezista oamenii săi? Invadatorii aduceau frumuseţea, armonia şi plăcerea masochistă a sclavajului. În starea aceasta de decadenţă, umanitatea era gata să-i tolereze ca stăpâni. N-ar putea niciodată să accepte această soluţie; mai bine să adoarmă pe veci în nemărginirea spaţiului.

Nu peste mult timp ajunseră la o clădire imensă, înaltă cam de două sute de metri şi vreo cincizeci de metri diametru. Era aşezată pe un postament dintr-un material poros, de un verde aprins.

— Să intrăm, spuse Dureur dintr-o suflare.

Apoi alese doi oameni din Gardă, să-i acopere. Ceilalţi îi aruncară priviri duşmănoase.

La contactul cu picioarele, solul moale se afunda lin, masând muşchii, mlădiind gleznele, catifelând pielea.

După o încăpere ca o peşteră, ieşi la, iveală o sală cu un diametru aproximativ egal cu cel din exterior. Liniile fugare ale rotondei se reflectau pe plafonul scund, divizat în mii de faţete poleite, şi se îndepărtau în perspectivă până la un punct în care nu se mai distingeau. Observându-le jocul pe acest neobişnuit plafon, oamenii aveau impresia că se deplasează în invizibil; lentile suprapuse, amestecându-şi luminile prin prismele lor translucide, îşi rânduiau reflexele unul după altul, la infinit. Pe peretele circular era agăţată o frescă cu două proeminenţe, un fel de basorelief aşezat sub o oglindă, de concepţie pur abstractă, unde se integrau la modul ideal simboluri umane. Cea mai mare parte a culorilor care scăldau încăperea erau necunoscute, apărute ca prin minune la marginea spectrului luminos. Ele jucau peste formele schiţate cu măiestrie. Repartizate prin rotondă, umbrind un spaţiu, decupând o spirală de lumină în înaltul tulburător al încăperii, brăzdând un plan, curbând un triunghi, angajând geometria în cele mai nebune fantasme. Oamenii încercau să-şi concentreze gândurile asupra frescelor cu simboluri umane, de teamă să nu cadă pradă abisurilor ameţitoare care li se ofereau, sau de a nu fi amăgiţi,

în vis, într-una din falsele perspective ale încăperii.

Dureur se lăsa cuprins de vrajă. Privi o clipă chipul lui Cardeau care părea că se pierde în şerpuirile subtile ale plafonului. Avea în ochi străluciri în care se reflectau culori aberante. Trăsăturile lui exprimau confuzie. Avea să cedeze nebuniei? Jacques îi puse mâna blând pe umăr. Locotenentul întoarse capul spre el şi începu să râdă nebuneşte. Dureur îşi dădu seama de pericol. Îl zgâlţâi puternic până ce păru că-şi dă seama de realitate, apoi urlă adresându-se celorlalţi:

— Închideţi ochii, nu mai priviţi, îndreptaţi-vă spre ieşire, vă voi ghida eu!

— Îmi cer scuze, comandante, plafonul acesta e de vină, te pierzi în el, rânji prosteşte Cardeau.

— Numai plafonul produce impresia aceasta. Frescele şi sculpturile, din contră, sunt interesante şi liniştitoare, adăugă Meinschwantz care tocmai li se alăturase.

— Nu putem rămâne aici, riscăm să ne ţicnim. Poate că sala aceasta serveşte la pregătirea subordonării telepatice. Senzaţiile pe care ţi le provocă au ceva atât de… dezumanizant.

În faţa intrării, se afla o mică deschizătură. Se deciseră să se retragă pe acolo, uluiţi de spectacolul fantasmagoric al rotondei, de jocurile sale de lumini, de culori şi perspective, care păreau să se multiplice şi să se diversifice la maximum pe măsură ce se lăsau duşi într-acolo.

Jacques Dureur ajunse primul la un tub lucitor care se îndrepta către vârful clădirii; un perete luminos îl separa în două. Locotenentul Cardeau o luă în dreapta şi reveni fără să se producă cel mai mic incident. Meinschwantz pătrunse prin partea stângă şi, sub ochii stupefiaţi ai tovarăşilor săi, se desprinde încet de la sol. Dureur îl urmă, apoi restul trupei. În câteva secunde ajunseră la o platformă înclinată, viteza ascensiunii scăzu şi le permise să atingă solul primului etaj. Doi oameni din Garda fură plasaţi pe palier şi cei şapte îşi continuară explorarea. Nimeni nu îndrăznea să comenteze ultimele evenimente.

O lumină de un verde pal, cu reflexe aurii, izvora în aureole tulburi din pereţii netezi ai culoarului care trebuia să înconjoare clădirea. Înaintară de-a lungul acestei galerii circulare. Dureur îi opri pe ceilalţi când ajunse în faţa unei uşi ovale care se deschidea în întuneric. Pătrunse în penumbră, cu mâinile

strânse pe lângă trup, cu pieptul înainte, gata să sară la cea mai mică alertă. Aprinse lanterna, pregătit să suporte coşmarul unor viziuni extraordinare.

Dar ceea ce vedea depăşea visele cele mai nebuneşti. Două sute de oameni, aşezaţi ca nişte supozitoare în cutie, se odihneau cu ochii închişi, cu chipul liniştit, în cinci straturi suspendate în vid.

Jacques strigă, într-un fel pentru a se elibera de frică, dar şi pentru a trezi din somn aceste mumii vii. Dar ecoul asurzitor, repercutat de pereţi, nu provocă nici cea mai mică reacţie celor care dormeau.

Îl cuprinse o oboseală îngrijorătoare; gândi că se datora relaxării nervoase, acum când ajunsese „la liman”. Zâmbi: nu era o expresie fericită. Cum să nu simtă organismul său oboseala? Curând, o toropeală de neînvins puse stăpânire pe el. Frânturi de vise dulci îi trecură prin creier, antrenându-l într-un somn reparator, unde le-ar fi putut savura pe îndelete! Brusc, reuşi să se distanţeze de aceste impresii şi înţelese, într-o semiconştienţă, că tot ceea ce gândea îi era sugerat, pentru a-l determina să doarmă, să doarmă, să doarmă, cu ceilalţi.

Pronunţă câteva cuvinte fără sens, ca o bâlbâială, dar sunetul slab care îi ieşi de pe buze fu suficient ca să-l ajute să-şi redobândească iniţiativa. Reuşi să se exprime aproape normal, pe un ton ceva mai slab decât tonul său obişnuit.

— Cardeau, am să adorm, ajutor! Vino repede, sunt bine, dar am să adorm şi nu trebuie, vino Cardeau!

Se lăsă să alunece pe sol.

Meinschwantz, care recepţionase mesajul, îl apucă pe primul om care se afla lângă el şi se repezi către deschizătura care era din nou întunecată.

— Comandante Dureur, comandante Dureur!… Trebuie să i se fi spart lanterna. Aprinde-o pe a ta, îi ordonă el însoţitorului său.

În lumina albă a fasciculului laser, cei doi oameni putură să examineze împietriţi, ciudatul dormitor. Omul din Gardă, cuprins de panică, îndreptă lanterna spre sol şi descoperi corpul lui Jacques Dureur. Acesta, complet înţepenit, se desprinsese şi plutea uşor în încăpere încercând să se plaseze în faţa unei casete goale.

Meinschwantz şi însoţitorul său mai avură timp doar să-l apuce de picioare pe Dureur înainte ca acesta să se fi aliniat

alături de cei care dormeau. Datorită unui puternic magnetism care îl reţinea în aer, reuşiră cu greu să-l scoată din încăperea dormitor. Probabil efortul fizic îi protejase de somnul hipnotic.

Nici palmele şi nici cele câteva picături de alcool pe care i le strecurară printre dinţii strânşi, nu reuşiră să-l trezească pe comandant din somnul profund.

Expertul în parapsihologie propuse să se folosească fasciculul lanternei pentru a-l supune pe Dureur unui şoc luminos alternativ; cunoştea pasele celor care foloseau magnetismul pentru a-şi adormi subiecţii şi vroia să le întrebuinţeze în sens invers. Întărit de avizul favorabil al locotenentului Cardeau, care răspundea de misiune, îşi apropie mâna stângă de pleoapele lui Dureur, le ridică şi, cu cealaltă mână, apropie intermitent lanterna, după un ritm precis, pândind ochii congestionaţi ai celui adormit.

Pupilele albastre ale comandantului îşi reveniră progresiv în orbite. Chipul său exprima stupefacţie. Murmură cu o voce fredonată:

— Două sute de oameni adormiţi în rotondă, două sute de oameni, înţeleg… minunatul somn artificial. Iată pentru ce n-am simţit noi nicio tentativă de dominare telepatică. E suficient să pătrunzi în dormitoare şi nici cel mai dinamic dintre oameni nu mai are dorinţă de acţiune. O, visele astea… pentru care ai suferi orice blestem!

Reluă cu o voce mai liniştită:

— Cred că nu riscăm nimic dacă nu intrăm în dormitoare. Creaturile îşi canalizează acolo toată puterea lor telepatică. Fără îndoială, deocamdată nu doresc şi alţi servitori.

— E nemaipomenită condiţionarea asta prin somn. Ai putea crede că trăieşti una dintre cele mai delirante utopii ale secolului nouăsprezece!

Dureur era gata să comenteze cele spuse de Cardeau dar se răzgândi. Misiunea pe care o aveau de îndeplinit pe insula Paygan era încă importantă şi simţea din privirile experţilor şi ale celor din Gardă că nu aşteptau decât cel mai mic pretext pentru a fugi de aici. Nu era momentul pentru comentarii savante. Se întoarse către pilot şi-l întrebă:

— Ce părere ai, câte construcţii asemănătoare se mai află pe insulă?

— Am numărat şase de mărime aceasta, dar mai există şi

altele mai mici care nu se observă întotdeauna din cauza vegetaţiei.

— Să ne limităm la cele mai importante, şi mai întâi să o cercetăm pe aceasta.

Reveniră la tubul ascendent. Zgomotul paşilor răsuna la unison producând un ciudat ecou pe culoar.

Într-o clipă, ameţiţi de trecerea miraculoasă prin tub, ajunseră pe palierul celui de-al doilea etaj.

— Aşteptaţi cu toţii la intrare împreună cu locotenentul Cardeau. Mă va urma numai Meinschwantz. Trebuie să fiţi pregătiţi pentru orice surpriză. La cel mai slab semnal telepatic, Meinschwantz se va întoarce să vă prevină; la fel şi în cazul în care eu aş pica în vreo ambuscadă.

Trecură dincolo de deschizătura ovală. Jacques îşi pregăti armele.

Mai vastă decât precedentele, sala se deosebea printr-o goliciune agresivă a pereţilor şi a plafonului; planşeul era moarat cu cenuşiu, presărat cu forme bizare, desigur neterminate, plămădite, sculptate, modelate din mai multe materii necunoscute. În unele locuri, marmura fusese ornată cu aur şi dement. Nervurile care se pierdeau în masa obiectelor trasau o dâră strălucitoare până în inima lor; acolo, granitul fusese amestecat cu plaxilenă şi ulei, soare îngheţat în care şerpuiau bucăţi mate şi închise la culoare; pe de altă parte, materialul părea vaporos, sub forma unor poliedre modelate în indivizibil şi solidificate sub presiunea unor gravitaţii enorme. Uneori, spini imenşi se zburleau pe câte o astfel de formă, smulşi vreunui arici de cristal. Şi, zăcând printre aceste forme uriaşe, un txalq îi observa cu ochii săi ca diamantul. Nu resimțeau niciun fel de flux telepatic. Dureur îl apucă pe Meinschwantz de încheietura mâinii, împiedicându-l să folosească arma paralizatoare.

— Nu trage încă, aşteptă să vedem ce se mai întâmplă.

Creatura se ridică pe tentaculele sale atrofiate şi înaintă cu greu către cei doi oameni care rămăseseră neclintiţi. Jacques aştepta; avea să se întâmple ceva şi n-avea cum să ghicească ce anume. Era unul din acele evenimente la care sperase din ziua în care renunţase la condiţia sa de arhepol ca să plece în spaţiu, un vis în culorile imposibilului. Txalqul îşi îndreptă trompa frontală spre el şi, imediat, în minte i se formară

imagini-cuvinte:

— Sunt Linxel, acela pe care l-ai cules din spaţiu. Te recunosc după puternica apărare mentală cu care eşti dotat şi după calitatea particulară a undelor pe care le emiţi.

Vibraţiile telepatice se transformau în imagini abstracte şi imaginile abstracte în simboluri – cuvinte, deformate uneori de un fading semantic.

— Cu toate acestea, aş putea să te supun ca şi pe fraţii tăi, utilizând întreaga putere txalq; n-ar servi însă la nimic, într-o bună zi ţi-ai regăsi spontan libertatea, ca unii oameni care au fugit de pe insulă. Acum îţi cunosc bine specia; există mari diferenţe de constituţie între voi, cu toate că, din punct de vedere al capacităţii intelectuale, teoretic sunteţi destul de asemănători. Ceea ce voi numiţi civilizaţie, familie, stat, constituie o frână considerabilă pentru expansiunea rasei voastre. Unii, cum eşti tu, ajung să evadeze în imaginaţie şi să-şi depăşească condiţia primitivă. Din nefericire sunt foarte izolaţi şi nu pot acţiona suficient pentru a face să evolueze rasa lor. Astfel, la tine paradoxurile se succed, unde necunoscute îţi interferează logica raţionamentelor. Nu reuşesc să înţeleg scopul misiunii tale pe Paygan. Ce doreşti, Omule? Vorbeşte, te voi înţelege!

Dureur îi aruncă o privire lui Meinschwantz care îi zâmbi stupid; îşi pierduse orice luciditate. Jaques se decise brusc, fixând unul din ochii apoşi ai lui Linxel, ca şi cum cuvintele aveau să pătrundă pe această cale.

— Care ar fi reacţiile tale dacă o rasă străină s-ar instala pe o planetă pe care ai fost stăpân din timpuri îndepărtate?

— Nu-ţi înţeleg prea bine întrebarea… Noi nu dorim să punem stăpânire pe Terra, ci să vă ajutăm să trăiţi mai bine aici, prin intermediul civilizaţiei noastre armonioase. Pentru lumea perfectă pe care vrem să o creăm avem nevoie şi de participarea voastră, de colaborarea voastră. Nu vă vom folosi ca pe nişte simpli servitori. Momentan, traversăm o fază tranzitorie în care este necesar să vă impunem voinţa noastră, dar, de îndată ce veţi fi pătrunşi de simţul armoniei, vă veţi regăsi libertatea şi vom construi împreună cea mai frumoasă planetă din univers. Rasa noastră, care a atins acum culmea evoluţiei sale, s-a folosit întotdeauna, la început pentru a supravieţui, apoi pentru a crea, de posibilitatea de mişcare a

celor pe care i-am întâlnit pe noile planete. Dar, a fost întotdeauna un eşec. Până în prezent n-am mai întâlnit creaturi la fel de inteligente şi dotate ca voi pentru creaţie. Vă vom face să evoluaţi rapid, măturând această civilizaţie, societăţile, guvernele absurde care vă neutralizează evoluţia. Suportaţi încă prea multe influenţe nefaste pentru ca noi să putem admite imediat asimilarea noastră cu poporul txalq. Dar mâine, odată ce vă vom debarasa de undele necunoscute şi de zgurile mentale care vă stânjenesc, după o perioadă de supunere telepatică mai lungă sau mai scurtă, vom construi împreună civilizaţia armonioasă la care aspirăm.

Conceptele ciudate pe care Jacques le traducea în cuvinte încetară. În timpul discursului se abţinuse de la orice reacţie, ridicându-se la nivelul abstracţiei reci, întâlnită la Linxel. Îi răspunse cu o violenţă omenească:

— Nu-i vei putea face niciodată pe oameni să accepte sclavia, Linxel! Istoria umanităţii este alcătuită dintr-un lung şir de tentative de dominare înlăturate prin revolte. Uneori se pare că cel mai puternic domină, dar, într-o zi, pe căi ocolite, servitorul îşi regăseşte libertatea. Agresivitatea omului poate să reapară după secole de tergiversare la fel de pură şi de violentă. Căci, dezavantajul temporar al fiinţei umane este capacitatea sa de adaptare. Eu cred că faceţi o greşeală dorind să impuneţi oamenilor civilizaţia voastră, oricare ar fi amploarea proiectului.

— Nu există nicio misiune pe care să nu o putem îndeplini; rasa noastră este ideal concepută pentru a trăi în simbioză cu nişte creaturi ca voi. Noi, txalqii, poli negativi ai creaţiei, avem nevoie de fiinţe orientate spre acţiune pentru a ne ajuta să înflorim pe deplin.

— Am să-ţi pun o mulţime de întrebări, Linxel; fiecare frază pe care o pronunţi trezeşte în mine atât interes cât şi dezgust. Nu mă gândesc să te conving de această uriaşă eroare. N-am să încerc niciodată să te fac să părăseşti Terra afirmând că vom începe un război pentru a ne elibera de dominaţia voastră. Îţi cer doar să mă laşi să mă întâlnesc cu ai mei ca să le spun care îţi sunt intenţiile. Dacă mai rămân, vor veni să te ucidă.

— Moartea mea n-ar fi decât o mică sclipire de durere în galaxie. Să ştii că noi nu cunoaştem… frica.

Aşa interpretă Jacques Dureur imaginea simbol pe care o recepţionase. Şi totuşi, era posibil ca txalqii să fi cunoscut

această noţiune înainte de sosirea lor pe planetă? Exemplarul părea să constituie doar una dintre faţetele entităţii rasiale a invadatorilor. Fusese tulburat de tălmăcirea omenească pe care o făcea gândirii txalq. Şi, pentru a-i confirma reflecţiile, Linxel continuă:

— Aş vrea să te convingi că rasa umană nu este ostilă proiectului nostru de simbioză. Vrei să conversezi cu unul dintre oamenii care locuiesc pe această insulă şi cu care menţinem o legătură telepatică de mai mult timp?

— Da, Linxel.

— Poate să mă ducă unul dintre voi? Mă deplasez greu pe solul acesta, deşi gravitaţia este mai redusă decât pe Ormana. Ultima migraţie m-a obosit foarte mult.

— Am să te duc eu, se decise Dureur.

Fără a reuşi să-şi ascundă un sentiment de repulsie, Jacques luă txalqul în braţe. Greutatea sa nu depăşea cincisprezece kilograme. Prin structura costumului, simţea răcoarea umedă a cărnii verzi; mai mult credea că o simte, căci veşmântul era riguros etanşat. Vedea legănându-se în faţa lui acul roz cu care se termina trompa frontală a creaturii. De ce nu strângea puternic trupul acesta aşa încât să-l zdrobească? Pentru că se temea să nu curgă din el o zeamă verde şi murdară. Se scutură, apoi îi spuse lui Meinschwantz:

— Vrei să-i previi pe ceilalţi că sosesc cu txalqul în braţe? Să nu creadă cumva…

Omuleţul se retrase discret, cu acelaşi surâs stupid pe buze, care nu-l mai părăsise de la sosirea lor în încăpere.

Jacques aruncă o ultimă privire sculpturilor, ale căror forme, culori şi lumini îl fascinau. Nu-şi putea stăpâni un sentiment de frustrare la ideea de a părăsi aceste încântătoare creaţii.

Însoţitorii săi îl primiră cu reţinere. Le vorbi, dovedindu-le că-şi păstrase libertatea de gândire. Cardeau îşi manevra arma cu nervozitate. Coborâră împreună până la etajul inferior prin tubul cu gravitaţie redusă. Ajunseră în acelaşi culoar ca lumină palidă, şi Dureur trebui să-i convingă pe cei din Gardă că venise de bunăvoie. La propunerea lui Linxel, alese la întâmplare unul din oamenii care dormeau. Corpul său se desprinse spontan din locul pe care îl ocupa şi se deplasă în spaţiu descriind o traiectorie rectilinie până la palier. Jacques îl auzi pe txalq precizând:

— Vreau să-l izolez pe omul acesta de hipnoza colectivă; va fi încă adormit dar se va bucura de întreaga sa independenţă intelectuală.

Dureur lăsă încet povara jos şi întrebă:

— Este întreruptă orice dominaţie mentală?

— Dacă n-ar avea ochii închişi, omul acesta ar fi tot atât de liber ca şi tine. Îl menţin în stare de somn pentru a-i apăra securitatea mentală. Dacă s-ar trezi ar exista riscul să suporte un şoc.

Apoi comandantul îi ceru lui Meinschwantz să-i pună întrebările care i se păreau esenţiale. Biologul ezită. Îşi aminti starea de paralizie psihică ce pusese stăpânire pe el şi se întrebă dacă era capabil să-l interogheze pe cel care dormea. Dureur i-o confirmă printr-un gest încurajator.

— Ce simţiţi?

Buzele omului se mişcară în gol fără să se audă niciun sunet. Totuşi, câteva secunde mai târziu, ca şi cum ar fi asistat la o proastă post-sincronizare, îi auziră vocea:

— Bine, sunt bine, de ce îmi întrerupeţi visul?

— Dar ştiţi că visele acestea vă sunt sugerate de txalqi, ce simţiţi în legătură cu ei?

— Îmi plac, ne ajută să trăim. Încetaţi de a mai obliga să mă gândesc la un alt univers decât cel în care mă aflu. O, ceaţa aceasta blândă şi caldă! Vreau să particip la realizarea operelor grandioase, vreau să le visez împreună cu ei timp de milenii.

— La ce vă folosesc?

— Să sculptăm în vis. Eu modelez imposibilul după formele misterului. Clădirea aceasta este consacrată sculpturii, aşa cum altele sunt consacrate picturii, dansului, muzicii, arhitecturii sau altor arte pe care voi nici nu le bănuiţi. Aceste forme de expresie comunică între ele, fiecare realizare este legată de altele şi fiecare gen de acţiune creativă se dezvoltă până la limitele sale extreme. Creez imagini fermecătoare în sânul unei sfere a plăcerii. Terra va deveni în sfârşit un loc unde voi putea să mă exprim, prin protecţia liberă a txalqilor.

— Ceilalţi oameni împărtăşesc acelaşi entuziasm?

— Cu siguranţă, cei care nu s-au putut identifica cu creaţia txalq şi n-au dorit-o, au plecat. Dar, cei care au rămas, adică imensa majoritate, au sentimentul că aparţin unei elite.

Între cuvintele înflăcărate ale omului adormit şi expresia de

mască rigidă a chipului său exista o nepotrivire ciudată, caricaturizând o fericire inexprimabilă.

— Sunteţi tot timpul sub dominarea telepatică a txalqilor?

— E necesar, noi am fi incapabili să susţinem un asemenea efort de creativitate fără ajutorul lor. Dar, de îndată ce vom dobândi unele noţiuni indispensabile dezvoltării noastre artistice şi vom asimila principiile esenţiale ale disciplinei mentale, stăpânii nu vor mai păstra decât o legătură discretă cu noi. Îi vom ajuta să acţioneze, vom participa la construirea civilizaţiei lor armonioase. Vedeţi, în clădirea sculpturilor ei utilizează deja anumite concepte spaţiale care ne aparţin.

— Şi nu sunteţi îngrozit la ideea de a-i sluji pe aceşti invadatori, nu simţiţi repulsie atingându-i?

— Noi considerăm că inteligenţa omenească este capabilă să depăşească asemenea reflexe primitive.

Dureur asculta dialogul fără să se revolte. Sclavul acesta era reprezentantul demn al umanităţii actuale. Imaginile visului care îl asaltase de curând îi reveniră în memorie; sugerau deliciile unei abnegaţii totale. Şi cum să nu fi cedat dominaţiei txalq, el, omul, care refuzase orice aventură pentru a se bucura de plăcerile pământeşti imediate. Pământeanul în papuci era un foarte bun partener pentru o rasă parazită.

— Nu simţiţi oroarea acestui somn obligatoriu în care sunteţi cufundaţi, nu vă îngrozeşte parkingul pentru sardine de care depindeţi?

— Nu aspir decât la pace, la somn. Lăsaţi-mă, vă rog, nu mă tulburaţi…

Omul încetă să mai vorbească.

— Cred că nu mai putem face nimic pentru el, spuse Jacques. Am văzut destul pentru a putea face un raport Consiliului. Să mergem. Linxel nu se va opune.

— Dimpotrivă, doresc să mergeţi pe continentele locuite şi să spuneţi fraţilor voştri ce aţi văzut. Aici oamenii învaţă într-o noapte mai mult decât într-o întreagă existenţă. Îi ajutăm să-şi descopere propria valoare, reluă gândul lui Linxel.

— Vreau să dorm, lăsaţi-mă să dorm, eu sunt… murmurau încă buzele celui adormit.

Abătuţi, oamenii se retraseră în tăcere. N-avură curajul să povestească, ce văzuseră, celor care îi aşteptau la ieşire.

Se lumina de ziuă. Soarele colora în roz frunzele euforbilor,

acoperea de luciri metalice vârfurile ascuţite de yuccas şi aspira în vârtejuri roua care se evapora.

Pe cerul spălăcit planau cuburi de un albastru mai intens.

— Trebuie să servească la activarea vegetaţiei, şopti Jacques. Fără ajutorul lor, insula Paygan ar mai fi încă un deşert.

Ochii săi priviră pentru ultima oară sculptura uriaşă care servea de poartă pentru ciudatul oraş.

— Frumos, nu-i aşa? spuse Meinschwantz pe un ton sarcastic.

Nu-i răspunse, conştient de slăbiciunea sa.

Când ajunseră pe plaja înstelată unde aşteptau scafandrii, cei doi oameni din Gardă se repeziră către ei.

— Aţi reuşit, i-aţi ucis pe toţi?

— Lăsaţi-ne în pace! Contactaţi imediat submarinul şi spuneţi-i să vină să ne ia! strigă Dureur.

Câteva zile mai târziu, *Last Luck* debarcă la Havre, pe o ploaie torenţială. Sorii artificiali îşi aruncau petele uleioase pe cerul scund şi cenuşiu.

Umbrele oraşelor vechi

Cerul avea culoarea plumbului topit. Din norii de bumbac se scurgea o lumină difuză: sulful şi uleiul sorilor artificiali, pătrunzând prin plafonul norilor aflaţi la joasă înălţime. Curând, căzu o burniţă neagră, antrenând praful din aer şi desenând figuri cenuşii pe griul latent al atmosferei. Apoi, praful umed se răspândi peste terasele buildingurilor albe, care se înălţau imaculate în întâmpinarea norilor, murdărindu-le.

Havre era ultimul bastion al civilizaţiei în vestul continentului european. Împrejmuit cu deşertul normand, scăldat de oceanul dezolant, avusese în alte vremuri o importanţă strategică deosebită. De fapt era un port de agrement, perla cea mai mare în lanţul oraşelor maritime care se înşiruiau de la Marea Baltică. Înainte de marile conflagraţii, pentru a răspunde numărului crescând al vapoarelor de agrement, fuseseră trasate nenumărate diguri, iar ruinele lor rectilinii semănau cu labele puternice ale unui monstru de beton.

Câteva nave uşoare se legănau pe fundalul cenuşiu al cerului. Parâmele lor alcătuiau o ţesătură inutilă lângă arhitectura macaralelor, a cablurilor şi coşurilor ruinate ale bătrânului port care dispărea lent, muşcat de ceţuri, devorat de vânt.

Mai departe, în micul port de agrement, skiuri de toate culorile se legănau în voia vântului, pe apa de culoarea ardeziei, biciuită de ploaie.

La vreo două sute de metri de mal tocmai acostase submarinul care îl aducea pe Dureur; spinarea sa întunecată apărea la fiecare mişcare de recul a valurilor.

Laurence Dusarte aterizase de cinci minute şi privea picăturile sărate ale ploii biciuind geamul bombat din cabina copterului. Prefera să nu se întrebe care erau motivele venirii sale aici. Îndată ce aflase că Jacques Dureur se întorcea dintr-o misiune din insulele Mariane, se grăbise să-l întâlnească. Totuşi, relaţiile lor nu fuseseră dintre cele mai cordiale. Tânăra femeie simţea că nu are curajul să înfrunte presupusa ostilitate a comandantului.

Şi ploaia care cădea neîncetat! Totuşi avea nevoie de el; Laurence a simţea şi mai puternic decât înaintea plecării spre Havre. Ploaia!

Jacques o luă pe pasarela rulantă, însoţit de prietenii săi şi se îndreptă spre copterul de unde îl observa Laurence.

— Bună ziua, comandante, îmi permiteţi să vă conduc până la oraşul vechi?

Dureur ridică ochii: în faţa lui se afla Laurence Dusarte în rochie de seară de culoare mov. Un enorm diamant de Orchelda îi prindea centura aurie care îi înconjura talia „atât de delicată încât nu puteai să crezi că exista aievea”, gândi Jaqcues amintindu-şi una din povestirile lui Alphonse Allais.

— De ce nu!

Cei trei oameni intrară grăbiţi în cabina copterului.

— Domnii vin cu noi?

— Profesorul Meinschwantz, locotenentul Cardeau, mormăi Dureur.

Se înălţară şi se îndreptară spre Paris, fără să schimbe niciun cuvânt în timpul călătoriei.

Faleza albă a oraşului se ridică ostilă.

— Aţi fost foarte amabilă, domnişoară Dusarte, că aţi venit să ne luaţi. Copterele Centrului de Astronautică trebuie să fi întârziat. Vreţi să vă înălţaţi puţin? Mi-ar plăcea să cad ca o piatră în fosa oraşului vechi. Aş vrea să evit blocurile acestea pentru termite.

— Diavolul se face „termită”, un vechi proverb bizar, comentă

Laurence.

— Păcat, că jocurile de cuvinte au supravieţuit marilor conflagraţii. Sunt nişte arme periculoase, spuse Dureur ca o concluzie.

Pe măsură ce pierdeau din înălţime, tensiunea nervoasă, care nu-i părăsise pe cei trei de la reîntoarcerea din insula Paygan, se risipi. Amintiri seducătoare se strecurau totuşi prin zidul mental pe care îl construiseră în jurul amintirilor recente. Se obişnuiseră deja cu situaţia, deşi viziunea oamenilor supuşi de txalqi îi marcase profund. Acum se lăsau purtaţi de răcoarea blândă care venea dinspre oraşul vechi. Chiar şi locotenentul Cardeau şi Meinschwantz, care nu erau arhepoli, erau sensibilizaţi de această atmosferă.

— Ştiu un restaurant mic pe strada Vaugirard, cu vinuri foarte bune, declară Jacques.

— Să mergem! se bucură Cardeau, fâţâindu-se pe scaun ca un copil în fâţa unui borcan cu dulceaţă.

Acolo, spre Meulan, ţâşnea Sena, care curgea subteran cât traversa Parisul.

Din nefericire trebuiră să abandoneze copterul pe o terasă înainte de a pătrunde în oraşul vechi; fu un moment de dificultate.

Umbre şi fumuri; felinarele de stradă proiectau scene mute pe pietrele dislocate şi pe faţadele diforme ale clădirilor. Se simţeau mirosuri din canale, din buticuri, din pridvoare. Peste zgomotul surd al mulţimii în mişcare se suprapuneau voci şi muzici. Sunetele, parfumurile, luminile se contopeau într-un spectacol unic, acela care îi însoţise în anii tinereţii pe Jacques Dureur şi pe Laurence Dusarte şi îi determinase să devină arhepoli.

Strada Vaugirard căpătase, odată cu lenta sa dezintegrare, un aer medieval pe care nu-l avusese atunci când fusese construită. Jacques se amuză lovind puternic cu călcâiul cizmelor în caldarâm.

— Aici este, spuse el.

Coloane strălucitoare, cu mii de faţete dreptunghiulare, aplice din a doua jumătate secolului al optsprezecelea, roşul rubiniu al banchetelor, verdele palid al pereţilor afumaţi fresce absurde şi sublime, toate evocau un mod de a trăi pe care oamenii nu-l vor mai cunoaşte niciodată.

— Ciudat, de aici aventura noastră mi se pare un coşmar.

— Ai dreptate, comandante, şi eu am aceeaşi impresie. Dar vai, tare mă tem ca populaţia Terrei să nu fie obligată să-l trăiască! replică locotenentul Cardeau.

— Pentru ce, vai…

— Ce vreţi să spuneţi, domnişoară Dusarte?

— Nu ştiu ce aţi văzut în Marianne. Eu am trăit dominaţia mentală a txalqilor. Eu am cunoscut starea ciudată care pune stăpânire pe tine, visele care te asaltează, atât de frumoase încât doreşti să nu se mai termine niciodată. Am văzut… Cât era de frumos! Ce linişte, ce armonie! Dacă viziunea lor s-ar realiza, eu cred că toţi oamenii ar dori să trăiască acolo.

— O întreagă civilizaţie întemeiată pe cultul frumuseţii, visă Jacques; n-aş fi crezut că poate exista aşa ceva. Când te gândeşti că pământenii, dominaţi de gustul comerţului şi simţul posesiunii, nu acordă nicio importanţă frumuseţii. Fiinţele astea nu pot să vadă viaţa în acelaşi fel ca noi. Simţul acţiunii fizice, cu tot ce ţine de el, agresivitatea, sexualitatea, le sunt necunoscute. Toate pasiunile omeneşti le sunt străine. Ei califică misticismul, neliniştea, pornirea de a ucide şi de a fura, înverşunarea noastră de a face dragoste, drept unde mentale necunoscute. Masculi şi femele în acelaşi timp, pentru că se reproduc prin partenogeneză, ignoră cu totul tulburările dorinţei – ceea ce ar tinde să respingă complet ideea că arta oamenilor nu este decât o exacerbare a instinctelor sexuale refulate. Delicate, formidabile entităţi abstracte, speculând metafizica armoniei, inconştienţi de viaţa arzătoare din univers unde totul este un perpetuu haos. Admirabil, nu-i aşa, Laurence Dusarte?

— Dar nu acesta este scopul final al oricărei ideologii, visul final al creatorilor?

— O umanitate armonioasă şi castrată?

— Bătrâna noastră civilizaţie este lipsită de minunatele compensaţii pe care le oferă txalqii.

— Este o lege omenească; pământenii nu se pot exprima decât într-o aiureală militantă, într-o confruntare a pasiunilor. Ca arhepol, eu simt profund asta. Umanitatea a pierdut simţul frumuseţii, dobândindu-l pe cel al confortului.

— Şi de altfel, reluă Meinschwantz, cum puteţi compara omul cu txalqii, domnişoară? Aceste creiere vii au simţul armoniei foarte dezvoltat, al ordinii, al echilibrului, al abstracţiei, dar sunt

nişte aberaţii ale naturii. Niciun parazit ajuns în stadiul acesta de dezvoltare nu poate supravieţui dificultăţilor de adaptare pe vreo planetă, fără să intervină un miracol biologic.

— Credeţi că txalqii sunt rezultatul unei experienţe de laborator? întrebă Cardeau.

— Nu, dacă hazardul a putut crea o ciudăţenie cum este omul, de ce n-ar fi apărut tot aşa şi Linxel cu semenii săi. Ceea ce vreau să spun este că aceste creaturi nu mi se par viabile şi că civilizaţia lor armonioasă poate exploda ca un balon la soare. Umanitatea nu trebuie să se lase influenţată de utopia lor. Este un vis găunos care nu poate decât să-i accelereze decadenţa şi sfârşitul. Din contra, astăzi omul poate să se afirme doar prin luptă. Avem norocul, într-o perioadă critică a evoluţiei noastre, să întâlnim un duşman care ne poate mobiliza ultimele forţe. Civilizaţia noastră nu seamănă cu aceea pe care ne-o propun txalqii? Cu deosebirea că aceste creaturi n-au cunoscut niciodată pasiunea, pe când oamenii au înăbuşit-o în ei, iar creaţiile artistice şi ştiinţifice ale txalqilor sunt sublime, în timp ce ale oamenilor nu depăşesc nivelul confortului imediat Dar, după cum vedeţi, rezultatul este acelaşi: de fiecare parte, aceeaşi necesitate a unei experienţe contemplative, una creatoare, alta sclerozată, aceeaşi necesitate a plăcerii, una poetică, alta fizică. Unii îşi caută senzaţiile în alcool, droguri, sexualitate, ceilalţi în expresia plastică. De la marile conflagraţii, omul s-a debarasat de aproape toate prejudecăţile sale rasiale, religioase, patriotice şi morale; nu mai există în el decât o imensă oboseală şi refuzul de a acţiona. Ce credeţi că se va întâmpla? Întreaga populaţie a Terrei, avidă de un surplus de fericire, se *va* repezi spre dominaţia telepatică. Nu sunt un războinic, dar cred că ne revine obligaţia de a împiedica aşa ceva.

Jacques Dureur tăcu; tovarăşii săi nu se clintiră. Atunci continuă:

— Acum, când *Last Luck* este ancorată în port, şi trebuie înmânat Consiliului celor Şase jurnalul de bord, ce va decide guvernul? Nu va trebui să tergiverseze: ori distrugerea insulei Paygan, ori o tentativă de coabitare între oameni şi txalqi. Căci n-ar exista nicio metodă de a-i convinge pe invadatori să plece spre o altă lume. Linxel şi ai săi apreciază prea mult colaborarea cu omul pentru a risca o nouă migraţie. Seamănă puţin cu

eunucii, cărora le-a mai rămas o urmă de dorinţă; se pare că simt plăcere privind şi manevrând trupurile omeneşti.

— Nu ştiu dacă soluţia exterminării va putea fi aplicată, reluă Meinschwantz, ca un ecou la cele spuse de Dureur. Txalqii posedă o inteligenţă cu mult superioară celei ale noastre şi o putere telepatică împotriva căreia nu se poate face nimic.

— Este exagerat, răspunse Cardeau. Armamentul nostru va fi mult mai important într-o bătălie.

— Cu condiţia să-l putem utiliza. Ce crezi că vor face soldaţii în faţa unei armate duşmane alcătuită din oameni dominaţi de txalqi? De la marile conflagraţii nu mai există mulţi entuziasmaţi să întrebuinţeze o armă împotriva semenilor săi.

— Cu atât mai mult cu cât txalqii vor utiliza toate capcanele seducţiei. V-am mărturisit că am trăit această experienţă; comandantul Dureur nu m-a contrazis în ceea ce-l priveşte. Trebuie să fie foarte greu să rezişti la apelul lor. Atunci, ce credeţi că se va întâmpla când oamenii, care nu sunt nici arhepoli şi nici nu posedă o individualitate fermă, vor afla ce le oferă txalqii?

— Aveţi dreptate, domnişoară, şansele noastre de a obţine o victorie armată sunt infime. Câţi oameni poate să supună fiecare txalq? Frecvenţa sciziparităţii lor ne este necunoscută, dar pare să fie destul de rapidă, după cele văzute de noi pe insula Paygan. Consiliul celor şase nu va da un răspuns decât peste câteva săptămâni. Atunci poate vor fi mii de astfel de creaturi pe suprafaţa planetei; ce forţă de convingere!

— Destul! strigă Dureur. A trecut o jumătate de oră de când patronul acestui local ne întreabă ce servim, hotărâţi-vă! Eu am să iau un Chenas, e excelent, dar aş vrea să-i adauge şi câteva picături de dhivago.

Urmară câteva clipe de tăcere (stil roman foileton). Laurence îl observa pe Jacques Dureur, care-şi lovea stupid cu pumnul în podul palmei. Acesta, ştiindu-se privit, continuă:

— Ştiu că băutura dhivago nu-şi dezvăluie secretul decât iniţiaţilor, după Lovelle, dar astă seară vreau să încerc şi eu. Mi-e sete de o nouă beţie. Cred că riscăm să fim dominaţi de txalqi; dar am să lupt, din toate puterile împotriva apatiei oamenilor. Şi apoi, dacă ireparabilul se va întâmpla, o voi şterge de aici. Slavă domnului, există atâtea planete la fel de frumoase ca Terra, şi doar spaţiul ne desparte de ele. Şi spaţiul…

— Nu trebuie să vorbeşti aşa, Dureur, i-o reteză Cardeau. Txalqii nu vor pune niciodată stăpânire pe Terra dacă noi nu vrem!

— Stai, tinere, nu te grăbi, aşteaptă decizia Consiliului celor Şase!

Apoi, conversaţia se diluă; fiecare evită să vorbească despre ceea ce-l preocupa. Meinschwantz debită banalităţi monstruoase, cufundându-se într-o sticlă cu vin galben; Cardeau rătăcea pe căile unui teribilism paradoxal în preajma unei pipiţe. Cât despre Dureur, acesta îşi exersa agresivitatea faţă de Laurence Dusarte; sub influenţa băuturii dhivago, ajunsese foarte departe:

— Eşti vulgară, Laurence Dusarte! Ce perversitate pe chipul tău, figura asta blondă, ochii de pisică, pisica mea, pisica ta, pisica sa…

Toate culorile universului se amestecau între ele; coloanele cu mii de faţete ale cafenelei le repercutau la infinit. Nuanţe misterioase, întâlnite pe planete îndepărtate. Chipul lui Laurence dispărea. Dhivago: culorile beţiei şi beţia culorilor.

— Haide, pisica mea, bea un pic din vinul acesta de culori ameţitoare, pensula lui Van Gogh e înmuiată în el.

Laurence nu dorea să se opună freneziei etilice a lui Jacques. Cunoştea foarte bine secretul intim care o purtase către el. Gustă din paharul pe care tocmai i-l împinsese în faţă.

Curând, Cardeau şi Meinschwantz se retraseră, după ce abia reuşiră să murmure un „bună seara”, motivând că sunt obosiţi.

— Obosiţi, ce eroare! urlă Dureur. Pisica mea, nu pleca, bea, vrei să bei cu mine? Dhivago te va purta spre visul meu, îţi va da culorile mele.

Laurence nu protestă şi băură sticla de Chenas pe care patronul îl îndoise abundent cu dhivago.

Strada strălucea, datorită luminilor discrete ale oraşului vechi, învăluite în ceaţa care izvora din răsuflătorile negre, în fundul cărora curgea Sena.

Laurence era dispusă să cedeze şi se lipi de trupul lui Jacques. El o luă în braţe şi-i mângâie faţa, şi fiecare gest al său inunda noaptea cu imagini luminoase.

— Ştii, micuţa mea… mi-e frică… ştii, Laurence, trebuie să mă ierţi, dă-mi…

Se lăsă pe spate şi râse în hohote. Tânăra femeie resimţea

acum toate efectele băuturii dhivago: încet-încet, se simţea învăluită în nuanţele delirante apărute din lumi necunoscute; cele mai slabe senzaţii tactile, olfactive, auditive, se transformau în unde colorate, în gama multiplicată a prismei. Pentru ce aşteptase atâta timp ca să se cuibărească în braţele lui Jacques? Pentru ce profitase de un moment de rătăcire ca să i se dăruiască?

— Laurence, vezi vitrinele, vitrinele trecutului care învie şi ies din timp. Uite, sunt lumini pe faţadele întunecate ale caselor, priveşte, o mezelărie, un magazin de mărunţişuri, un fotograf, sunt fantomele buticurilor, revin să bântuie strada. Ce frumoasă e arhitectura rectilinie a vitrinelor, fiecare este un tablou fantastic, unde se află pictate toate dorinţele. Trăim în atmosfera oraşelor vechi.

— Vino, Jacques, vino cu mine.

— Îţi văd culorile dorinţei, curcubeul orgasmului… cât pot cuprinde cu privirea în beţia nuanţată de dhivago. Culorile ochilor, culorile vorbelor tale cad în cascadă de-a lungul nervilor şi fac din trupul meu o fântână cromatică; tonuri, atingeri, reflexe, sunt un vârtej de nuanţe. O! sânul tău policrom în clar-obscurul trupului, sexul fremătând în peisajul blond al şoldurilor, în miniatura dulce a coapselor! Peste tine curg şiroaie roz şi arămii, buzele tale mă stropesc cu purpură, vreau să mă inunde strălucirea de perlă a trupului tău, Laurence…

Ajunseseră pe o străduţă întunecoasă, unde noaptea oraşelor vechi este mai intensă decât în altă parte. Casele abia se conturau, ca într-o ceaţă, imaginea lor amestecându-se cu exalaţiile fumegânde ale Senei izvorâte din gurile străzii. Se clătinau pe picioare în lumina tulbure, scăldaţi în reflexele albe ale falezelor oraşului de sus; fisuri vineţii sfârtecau asfaltul.

— Am ajuns la capătul lumii, Jacques. Dincolo de capătul lumii, unde vrei să mă mai duci?

— Să traversezi vârtejul acestor culori, să ajungi în centrul obsesiilor mele, să atingi beţia supremă.

— Te iubesc, Jacques, te iubesc; gândeşte: ea mă iubeşte.

Vocea sa răguşită, uşor voalată, de fetru portocaliu. Cuvântului îi place să apese pe nervii lui Jacques şi se materializează sub forma unui voal colorat. Punctul, cercul, triunghiul literelor, alfabetul secret, pictural, ordonat.

— Vino, Laurence, am să te duc.

Derulară un invizibil fir al Ariadnei de-a lungul străzilor, trecând în goană pe lângă falezele fosforescente ale oraşului de sus. Întâlniră bărbaţi, bărbaţi albaştri, femei verzi purtând copii de aur, în sunetele stridente şi împestriţate ale unei orchestre care cânta în depărtare.

Ajunseră într-o cameră veche şi se îmbrăţişară cu ardoare. Fiecare mângâiere aducea viziuni cromatice.

Când palma lui Jacques atingea obrazul lui Laurence, portocaliul curgea şiroaie; când îi mângâia buclele de pe ceafă, se amesteca albastrul, pătând portocaliul, presărându-l cu verde, făcându-l să fie ca marmura. Gura lui i se lipi de sân şi se dezlănţuiră griuri acide şi crude. Se jucau cu trupurile lor, orgă de culori, eliberând game necunoscute, izvorâte din beţia cu dhivago.

Apoi, o luă în braţe şi era minunată, dulce şi goală, blondă şi sidefată, cu gâtul de liană şi trupul de asfodelă. Toate culorile se contopiră dintr-o dată, şi strălucirea albă, nestăpânită a dorinţelor satisfăcute izbucni în uraganul bucuriei lor.

Ultima tentativă

Consiliul celor Şase evitase publicarea celui de-al doilea raport al lui Jacques Dureur, ştiind că pământenii n-ar tolera o eroare. Dacă ar fi fost posibil să se amuze fără niciun pericol, aceştia ar accepta ca txalqul să fie capturat; dar, dacă exista cel mai mic risc, şi-ar manifesta violent nemulţumirea, şi membrii consiliului n-ar mai fi aleşi la viitoarele alegeri.

Verdictul fusese dat după douăzeci de zile de deliberări şi discuţii cu Aulcas Jeanniot şi Meinschwantz. Jacques Dureur nu fusese acceptat la întruniri datorită antecedentelor sale.

Cei doi nu-l mai întâlniseră de la întoarcerea lor din expediţie. Însoţiţi de Cardeau, colindaseră toate cartierele oraşului vechi, cercetaseră oraşul de sus, dar în zadar: comandantul rămânea de negăsit. Şi era însărcinat să plece cu trei sute de oameni în insula Paygan cu scopul de a debarasa Terra de txalqi.

Nu mai era timp; deja existau zvonuri despre o agitaţie suspectă în jurul insulelor Mariane. Consiliul dezminţise zvonurile, dar asta nu împiedicase răspândirea lor.

Cu câteva ore înainte de pornirea expediţiei, locotenentul Cardeau se resemnase şi primise să preia comanda misiunii.

Dureur alesese acest moment pentru a-şi face apariţia.

— Iată, sunt opt zile de când ne chinuim să te găsim şi nici nu-ţi pasă, Dumnezeule! Niciun semn de viaţă, ce-i cu dumneata Jacques, nu te înţeleg, spuse Jeanniot, calmându-se.

— Am primit convocarea, nu mă eschivez, oricât de mare ar fi sacrificiul. O face pentru dumneavoastră, Jeanniot. Dar, Laurence Dusarte mă va însoţi, doar cu condiţia asta pot accepta.

— Imposibil, Jacques, rezidenţii oraşelor vechi sunt supuşi controlului şi nu pot părăsi Parisul fără motiv.

— Foarte bine, veţi găsi unul!

Şeful Astronauticii trebuie să accepte acest ultimatum.

Astfel, pe 15 iulie, Dureur cu o navă iar Cardeau cu *Last Luck,* porniră cu destinaţia insula Paygan. Jacques se închise în cabină cu Laurence şi nu mai apăru tot timpul drumului. Uneori, în momentele somnolente ale carturilor de noapte, câte un marinar le zărea siluetele profilându-se pe întinsa oglindă a oceanului. Dar, îndată ce un om vroia să se apropie de ei, se refugiau în cabină. Comandantul nu comunica cu echipajul decât prin televiziune.

Jeanniot, Meinschwantz şi Cardeau, n-aveau nici ei mai mult succes. Această conspiraţie a tăcerii anunţa oare că avea să se petreacă o sinucidere din dragoste?

Oamenii se antrenau cu exerciţiile de protecţie mentală inventate de specialiştii în parapsihologie, care trebuiau să-i imunizeze împotriva tentativelor de dominare telepatică din partea txalqilor.

Se apropiară de insula Paygan. Comandantul rămânea mereu invizibil. Nimic nu arăta că intenţiile sale rămâneau conforme cu indicaţiile belicoase ale Consiliului celor Şase.

Brusc, în cabina radio, ecranul televizorului se lumină şi apăru camera lui Jacques Dureur unde se îngrămădeau talmeş-balmeş sticle, haine de blană, pipe, alimente.

Cu buzele palide şi strânse, Dureur ordonă:

— Faceţi-mi imediat legătura cu locotenentul Cardeau.

Operatorul privi prosteşte chipul livid, cu obrazul acoperit de o barbă întunecată, cu ochi în care strălucea un foc ciudat.

— Aşteptaţi să leşin?

— Scuzaţi-mă, comandante.

Pe ecran apărură linii mişcătoare, apoi chipul lui Cardeau.

— Sunt bucuros să te văd, locotenente.

Acesta din urmă schiţă cu buzele prima silabă a unei întrebări.

— Niciun cuvânt, te rog, vom vorbi despre mine mai târziu, la întoarcere. Deocamdată, ascultă-mă. Vei pleca imediat cu oamenii de pe submarin şi veţi distruge toate celulele pe care le veţi întâlni în cale. Îmi veţi comunica rezultatele îndată ce veţi acosta… terminat… aşteaptă, care este prenumele dumitale, Cardeau?

— Pierre.

— Atunci, noroc, Pierre, şi nu ezita, ucide, ucide, nu există altceva de făcut pe moment.

— Foarte bine, Jacques, voi face aşa cum spui.

O oră mai târziu, oamenii de pe submarin, în costumele lor strălucitoare, ţâşniră spre adâncimi. Plonjară până la o mie cinci sute de metri, se aranjară în semicerc şi porniră către Paygan, purtând armele lor ucigătoare. Simţeau cu toţii aceeaşi nelinişte paralizantă, nimeni nu putea să prevadă cum ar reacţiona txalqii la un atac.

Nici cei din Gardă şi nici soldaţii nu mai fuseseră obligaţi până acum să ucidă. De la Marile Conflagraţii, moartea prin intermediul armelor dezintegratoare fusese un subiect tabu. Cu toate acestea, datorită antrenamentului militar şi disciplinei lor, aveau curaj şi se simţeau pregătiţi să-şi asume misiunea.

Cardeau le dădea ultimele instrucţiuni, precizând încărcătura, felul cum trebuia reglată arma, distanţa minimă de la care trebuia acţionat, măsurile de securitate.

Era leoarcă de sudoare în costumul său de scafandru, schimbând câteva fraze banale cu Meinschwantz, care rămăsese pe vasul-amiral, când, în dosul unei stânci, văzu un glob translucid în care intra un txalq. Locotenentul nu mai avu timp să reacţioneze; simţi imediat o primă atingere mentală: creatura ataca.

Atunci, Cardeau se simţi instantaneu eliberat de tensiune, de ruşine. Trase pentru a se apăra, manevrând arma cu sălbăticie. Totul se înceţoşă, bule uriaşe şuierară de-a lungul costumului său de scafandru.

Atunci când vâltoarea apei se linişti, totul dispăruse. Pierre simţi o tristeţe copleşitoare.

Curând, de la stânga la dreapta, şuierară explozii, înălţând în

jurul insulei o coroană albă de spumă, care creştea pe suprafaţa liniştită a oceanului. Valuri puternice veniră să moară în ghioluri. Oceanul deveni apăsător şi tulbure: noroi, nisip, bucăţi de stâncă ieşeau la suprafaţă şi presărau cu nori opaci smaraldul apei.

Oamenii se aflau la mai puţin de patru sute de metri adâncime. Tensiunea nervoasă a aşteptării fusese urmată de o furie distrugătoare. Tirul armelor se îndrepta adesea fără motiv asupra algelor uriaşe sau animalelor care dădeau târcoale. Lumina lămpilor de la costume pătrundea cu greu opacitatea oceanului.

Deodată, Pierre Cardeau avu revelaţia coşmarului care se petrecea în noaptea adâncurilor. În realitate, oamenii Gărzii trăgeau ca să nu între în panică, şi acest măcel risca să devină periculos chiar şi pentru ei. Ordonă încetarea provizorie a focului. Cei mai mulţi nu se opriră la prima somaţie, cuprinşi de o demenţă sângeroasă.

Atunci, locotenentul recurse la apel şi combatanţii se reaşezară în formaţiunea circulară care fusese adoptată pentru asalt. Vreo douăzeci decedaseră datorită imprudenţei lor.

Acum, grupul se afla aproape de plajă. Hotărâră să procedeze cu mai mult tact la îndeplinirea misiunii. Pe suprafaţa indigo a oceanului pluteau valuri de spumă, alge, peşti spintecaţi, rechini pradă ultimelor convulsii, rămăşiţe de tot felul, calmari agonizând, meduze sfârtecate, bule uriaşe de aburi.

Pierre Cardeau luă legătura cu nava.

— Aţi distrus tot? întrebă Dureur.

— Aşa cred.

— Şi nicio reacţie din partea txalqilor? Incredibil!

— Dacă cele câteva cazuri inexplicabile de moarte nu sunt cumva acţiunea acestor creaturi.

— Probabil. Câte capsule credeţi că au fost distruse?

— Mai mult de patru sute.

— Un măcel, e prea dezgustător!

— Se poate, mie mi-a fost mai mult milă decât ruşine. Prima oară am tras ca să mă apăr, pe urmă a fost mai uşor. După cum şti, am fost partizanul acestei operaţiuni.

— Ştiu, Pierre. Crezi că m-am eschivat şi am lăsat treaba murdară pentru alţii? Era şi Laurence… şi apoi, la dracu, n-am nicio justificare.

— Nu-ţi reproşez nimic, Jacques.

— Uite, în zece minute o să ajungeţi pe insulă. Procedaţi la fel. Ucideţi toate creaturile pe care le întâlniţi şi paralizaţi-i pe oamenii-sclavi care vor încerca să se opună înaintării voastre. Trei minute mai târziu vă vom urma cu copterele. Vom ateriza în centrul insulei şi ne vom desfăşura către voi, tăind orice posibilitate de retragere. Meinschwantz va fi cu noi. Vă urez noroc!

Cardeau văzu braţul gol al lui Laurence înlănţuind gâtul lui Jacques, înainte ca ecranul să se stângă.

Costumul său ieşea cu câţiva centimetri deasupra apei; urmări cadranul ceasului electronic. Corpul îi era legănat uşor de clipocitul valurilor. Ora îi marca profund nervii.

— Pornim, şopti el.

Vocea sa răsună în fiecare cască.

Oamenii ieşiră din apă, îşi scoaseră rapid scafandrele şi înaintară pe plaja albă.

— Târâţi-vă până la palmieri.

De jur-împrejurul insulei Paygan, din trei în trei sute de metri, corpurile negre ale celor din Gardă se târau pe nisip. Pe cerul blând, începeau să mijească zorii, stingând stelele.

Deodată, în dosul arborilor şuierară tirurile altor arme. Agresorii fură seceraţi; trupurile lor incandescente se contorsionau într-o ultimă tresărire, o ultimă reacţie a voinţei, înainte ca atomii cărnii să li se disocieze şi orice urmă de viaţă să se stângă în ei.

Pe albul prundişului rămaseră umbre ciudate. Mai mult de optzeci de corpuri, reduse la două dimensiuni, zăceau pe plajă. Vreo cinsprezece răniţi, cu arsuri mortale, gemeau.

Cardeau urlă:

— Întoarceți-vă la costumele de scafandri şi plonjaţi, nu vă mai ocupaţi de alţii.

Ca nişte marionete dezarticulate, supravieţuitorii alergară către ocean fără să suporte vreun atac al inamicului în timpul retragerii.

Îndată ce reintrară în costumele lor de scafandri, locotenentul obţinu legătura prin televiziune şi făcu un scurt rezumat al ciocnirii. Imaginile terifiante de pe plajă îl convinseră pe Dureur mai mult decât orice fel de comentariu. Le răspunse:

— Vom survola insula la înălţime maximă. Nu întreprindeţi

nimic înainte de a vă contacta din nou. Adversarii sunt prea bine plasaţi. Voi lua legătura cu voi peste zece minute.

Locotenentul aşteptă liniştit la o sută de metri adâncime. Aduna mărturii de la supravieţuitori. Dar apărătorii insulei Paygan erau prea bine ascunşi atunci când îi atacaseră, şi cei din Gardă nu puteau preciza nimic. Să fi fost vorba de sclavii txalqilor? Asta era problema.

Deodată, apăru chipul lui Dureur, crispat, desfigurat de nelinişte şi indignare:

— S-a sfârşit, Cardeau, mai mult de jumătate din oamenii noştri au fost dominaţi de txalqi, în ciuda antrenamentului şi a măsurilor de protecţie pe care le-am luat. Alţii au fugit, pradă unei frici de neînvins. Am coborât ca să examinăm situaţia: părea că puterea telepatică a creaturilor nu avea efect asupra noastră…

În timp ce vorbea, se linişti.

— Poate creierele noastre, excitate de lupta aceasta ciudată, emiteau undele necunoscute despre care vorbea Linxel, dar cu o intensitate mai mare? Am lansat vreo douăzeci de bombe anestezice în partea aceea a insulei unde se află cele mai multe clădiri. Apoi am coborât către sol. În momentul în care eram gata să aterizăm, după ce constatasem că acţiunea bombelor noastre îi neutralizaseră pe adversari, a apărut o navă spaţială şi ne-a atacat cu raze dezintegratoare.

— O navă spaţială a txalqilor?

— Nu, *Sirius,* am recunoscut-o pe *Sirius.* Am avut norocul să fiu doar atins, braţele elicelor s-au volatilizat şi copterul a fost doborât, învârtindu-se vreo douăzeci de metri. Asta ne-a salvat, pe mine şi pe Meinschwantz, elasticitatea plaxilenei a amortizat căderea; totuşi, prietenul nostru este rănit. Nu ştiu câţi au mai rămas din ceilalţi membri ai expediţiei. Am reuşit să ieşim şi să ne târâm până la un alt aparat care nu mai avea echipaj. Televizorul era intact şi de aici comunic cu voi. Nu, nu-mi pune nicio întrebare, Pierre, te rog. Trebuie să transmiteţi ordinele mele. Întoarceţi-vă imediat cu nava şi cu *Last Luck* la Paris şi raportaţi Consiliului celor Şase.

Cardeau se simţi uşurat; nici el nu ştia de ce. Cu o strâmbătură stranie care îi încreţi obrazul, Jacques continuă:

— Rămân cu convingerea că cei care au tras asupra noastră de pe *Sirius* nu erau supuşi txalqilor ca aceia care v-au atacat

pe voi de curând. Momentul este grav. Fie că reveniţi cu bombe termonucleare şi atacaţi Mariannele, pentru a fi siguri că nu mai rămâne niciun invadator, fie Consiliul refuză să extermine fiinţe omeneşti, chiar dacă este necesar pentru salvarea umanităţii, şi atunci nu vom mai putea niciodată împiedica expansiunea txalqilor.

— Şi voi ce veţi face, Dureur?

— Voi încerca să fug de pe Paygan înainte de în toarcerea voastră. Spune-i lui Laurence că sunt aici. Ştie ea ce trebuie să facă. Insistaţi pe lângă Jeanniot. Va fi necesară toată influenţa lui pentru a convinge Consiliul că trebuie să se acționeze. La revedere, Pierre!

Cardeau se întoarse cu oamenii pe *Last Luck* şi porniră spre Paris cu toată puterea motoarelor. Analiză din nou cele spuse de Dureur şi, temându-se de reacţiile posibile ale Consiliului şi ale populaţiei terestre, se mira de fermitatea vorbelor comandantului. Care va fi viitorul civilizaţiei umane dacă invazia txalqilor nu va fi înfrântă? Ştia că poziţia lui Dureur era motivată de oroarea acestei perspective de dominare, şi că în forul său interior îi repugna să distrugă nişte creaturi venite din spaţiu. El, Cardeau, n-ar fi ezitat. Dar ce să aştepţi de la oameni atunci când vor afla că semenii lor luptaseră pentru a-i apăra pe txalqi? Pământenii nu erau la curent cu situaţia, dar înainte de orice ei doreau să fie pace.

Apoi, locotenentul îşi dădu seama de zădărnicia meditaţiilor sale. La întrebările imposibile pe care şi le punea, va răspunde un vot al populaţiei mondiale. Nu exista decât o cale de a interveni în decizie: felul cum va povesti evenimentele în faţa Consiliului celor Şase. Dar, înainte de toate, trebuia să o prevină pe Laurence.

Chipul căpitanului navei-amiral apăru pe ecran, împietrit de frică.

— Ce doriţi? Am dispoziţii stricte din partea comandantului Dureur să refuz orice comunicare.

— Prioritate absolută, tocmai am recepţionat un mesaj al comandantului, am nevoie să comunic cu Laurence Dusarte care se află la bordul navei.

— Scuzaţi-mă, mă tem de o formă deghizată de atac din partea txalqilor.

— Credeţi că invadatorii au nevoie de acest biet instrument

care este televizorul pentru a ne influenţa? Să fim serioşi, căpitane!

Curând, chipul blond al lui Laurence apăru în faţa ochilor lui Pierre, ca trezit dintr-un vis. Tânăra femeie trebuia să fi dormit mult timp; ochi, îi erau duşi în fundul capului, ochii săi pe care un misterios oxid îi atacase, colorându-le albastrul cu o nuanţă gri-verzuie.

— Bună ziua, Pierre.

— Bună ziua, domnişoară Dusarte, vă vorbesc din partea lui Jacques.

— A rămas pe insulă, mă aşteptam la asta. Prevăzusem că expediţia va fi un eşec. Dar nu mă tem pentru el, o vrajă îl ocroteşte. Sunt sigură că se va întoarce teafăr. A transmis ceva pentru mine?

— Nu, nimic, la drept vorbind... Aş vrea numai să-mi acordaţi încredere. Trebuie să conving Consiliul celor Şase să cureţe insulele Marianne; poate, dumneavoastră cu Jeanniot mă veţi ajuta.

— Dumneata ştii, Pierre, dacă nu l-aş fi întâlnit pe Jacques, după supunerea mea, m-aş fi abandonat fără îndoială dominaţiei txalq! Eu consider că aceste creaturi nu pot decât să amelioreze civilizaţia umană; contactul cu ei este atât de blând! Mentalitatea lor propagă o minunată raţiune de a trăi, o armonie desăvârşită cu cosmosul. În sfârşit, se precizează o finalitate a existenţei, cucerirea frumuseţii. Dar voi face ceea ce-mi ceri, pentru Jacques şi pentru... În sfârşit, o voi face, nu mă mai întreba despre asta.

Cardeau îngână câteva cuvinte de mulţumire şi întrerupse comunicarea.

Îndată după sosirea lui *Last Luck,* Aulcas Jeanniot încredinţă funcţiile sale de director al Astronauticii, subordonaţilor direcţi. Fără ca sectorul de care se ocupa el, în legătură cu populaţia terestră, să fi avut importanţa pe care Consiliul o acorda altor direcţii tehnice, Jeanniot avea, în mod cert, o influenţă asupra membrilor acestuia. La cererea sa Consiliul celor Şase se întruni imediat.

Împreună cu Laurence Dusarte şi Pierre Cardeau, urca scara gigantică din plaxiton şi marmură verde, care ducea la sala Consiliului.

După ce îi felicită, preşedintele atacă subiectul în mod direct:

— Am urmărit cu atenţie evenimentele şi am citit relatarea locotenentului. Am văzut chiar şi emisiunea pe care a făcut-o la televiziune. Faptele raportate sunt prea grave pentru ca să luăm noi înşine o decizie; trebuie să consultăm populaţia în ansamblul ei. Ştiu, de altfel, că doriţi să faceţi publicitate evenimentului. Vom intra imediat în emisie şi vă propun să discutăm situaţia în ansamblu, în timpul unui show; puteţi să vă exprimaţi liber opiniile, iar eu îmi rezerv dreptul de a ţine discursul final. Calculatoarele ne vor oferi apoi pulsul opiniei publice de care va trebui să ţinem cont în hotărârea noastră.

Discuţia publică dură mai multe ore.

Acum, Aulcas Jeanniot aştepta în Centrală; îşi freca pleoapele cu degetele. Faţa sa arămie, aureolată de părul alb ca neaua, primea lumina schimbătoare a tuburilor electronice, care crea o simfonie vizuală. Laurence, fascinată de joc, încerca să descopere, în derularea figurilor colorate o definiţie plastică a conştiinţei ordinatorului. Pierre Cardeau, încins în uniforma sa decolorată, se plimba de-a lungul blocurilor de plaxilenă, unde erau fixate diversele elemente electronice, apoi se aşeză din nou, oftând. Aşteptarea era apăsătoare.

Pentru cercetarea opiniei publice, preşedintele Destrève pusese două întrebări. Dacă va prevala răspunsul favorabil la prima întrebare, txalqi vor fi distruşi imediat. Dacă se va prefera cea de-a doua variantă, vor încerca să convingă aceste creaturi că li se vor oferi teritorii pustii din insulele Marianne, cu condiţia să nu ocupe alte zone din Pacific şi să nu încerce să-şi extindă dominaţia telepatică prin forţă. Oamenii care vor dori să li se supună vor fi liberi să o facă. Se va forma o comisie de expertiză însărcinată să verifice modul în care erau trataţi oamenii.

Se făcuseră concesii serioase, dar majoritatea membrilor Consiliului insistaseră să fie aşa. Existau şi alte metode prin care opinia publică putea fi consultată, dar varianta la care se recursese fusese dictată de o fracţiune importantă a populaţiei. Jeanniot era sigur de asta. O privea pe Laurence care era pierdută în contemplare.

— Domnişoară Dusarte, cu toate că trebuie să fiţi neliniştită în legătură cu soarta lui Jacques în misiunea din insula Paygan, eu cred că nu este cazul să ne temem; sunt sigur că lui nu-i este frică de dominaţia txalqilor.

— Vă mulţumesc pentru „trebuie”, domnule Jeanniot, dar nu

sunt îngrijorată deloc… Sunt doar fascinată de luminile ordinatorului. Îmi trezesc anumite amintiri.

O lumină galbenă şi stridentă, însoţită de un sunet foarte ascuţit, semnală sfârşitul consultării populare.

Cei din Consiliu intrară din nou în încăpere, ca şi cum ar fi fost membrii unei secte misterioase.

Afară, se însera, şi imensa vitrină care înconjura sala, iradia un roşu incandescent, proiectat de soarele care asfinţea. La orizont, un munte de nori se lăsa peste o mare vegetală.

Destrève anunţă solemn rezultatele. Nu exista nicio îndoială: pământenii aleseseră, cu o majoritate de peste şaptezeci şi cinci la sută, soluţia cea mai puţin brutală.

— Nu putem acţiona decât în sensul unui compromis între oameni şi txalqi, spuse preşedintele.

— Dacă sunt autorizat de către Consiliu, cer să mi se încredinţeze misiunea de a contacta creaturile spaţiului spuse Jeanniot.

— Foarte bine, ne încredem în dumneavoastră; aveţi toată libertatea. Puteţi cere oricâţi oameni doriţi pentru a vă asista.

Consiliul se retrase fără niciun alt comentariu.

Laurence dorea să plece imediat. Cardeau, în ciuda oboselii, o urmă. Jeanniot acceptă.

Printr-o misterioasă coincidenţă, chiar în ziua aceea, astronava txalq deveni vizibilă. Uriaşa sa carcasă albastră se înălţa simbolic, ca un arc al fraternităţii.

Partea a treia
Plăcerea oamenilor

Reîntoarcerea pe Terra

Nava spaţială txalq, rebotezată *Hoinarul,* depăşea acum orbita planetei Neptun.

Luminile ciudate, sferele mişcătoare, sculpturile tehnice din cabina de pilotaj îşi amestecau formele şi culorile pentru a crea aparenţa unui basorelief al cărui sens îi scăpa lui Jacques Dureur.

Cu toate că fuseseră operate modificări în ansamblul cadranelor şi comutatoarelor, în cabina de pilotaj fuseseră aşezate fotolii care sugerau o siluetă omenească iar pe masa de plaxilenă se aflau sticle şi platouri cu mâncăruri, Jacques nu reuşea să se identifice cu acest decor.

Trebuia să disocieze elementele txalq, să le protejeze mental în afara viziunii sale, pentru a obţine un vid nebulos al spiritului, care să-i permită să suporte asaltul imposibilului. Sau pur şi simplu se lăsa să alunece în trecut, identificându-se cu timpul, ca să poată avea din nou impresia că este o fiinţă omenească. Dar, prezenţa obsedantă a universului txalq, îl readucea la preocupările actuale.

Acum, *Hoinarul* depăşea orbita planetei Neptun…

Asta însemna că el, Jacques Dureur, arhepol, se instalase la bordul navei txalq, împreună cu Pierre Cardeau, Meinschwantz şi alţi câţiva, ca să încerce… Ca să încerce… ce să încerce? În fiecare zi se întreba. Pentru ce părăsise Pământul şi pe Laurence? Avea înscrisă în memorie ultima sa întrevedere cu Aulcas Jeanniot:

— Din copilărie visam la acest proiect: să particip la un voiaj dincolo de sistemul solar. Asta mă duce cu gândul la vechile romane ştiinţifico-fantastice ale secolului douăzeci, la vremea când omul, încă idealist, vroia să pornească spre stele. Toate guvernele l-au dezamăgit. Se pare că obiectivul nu era rentabil. Iar acum, în urma unei aventuri absurde, la fel ca în romane, dispunem de o navă spaţială iar eu nu pot să mă îmbarc.

Aulcas Jeanniot îşi strânse buzele. Dureur tresări brusc.

— Dar de ce, Jeanniot, cine vă împiedică?

Şeful Astronauticii privi o clipă curbele albastre ale navei.

— Nu pot lăsa Terra şi oamenii pradă txalqilor. Poate că am să reuşesc să evit ireparabilul, cu ajutorul câtorva prieteni credincioşi.

— Atunci pentru ce mi-aţi cerut să plec eu?

— Pentru că asta este o altă soluţie de salvare. Odinioară îţi ceream să participi la o acţiune interstelară deoarece ştiam că eşti omul potrivit pentru situaţia respectivă. Astăzi, e necesar să se îmbarce pentru spaţiu o colonie întreagă de dizidenţi, chiar şi numai pentru a întreţine mitul unei eliberări viitoare. Ar fi fatal ca după entuziasmul iniţial faţă de civilizaţia armonioasă a txalqilor, oamenii să realizeze într-o bună zi că au făcut o greşeală. Atunci, tu vei reprezenta pentru ei singura posibilitate de salvare. În plus, cred că specialiştii şi experţii pe care îi vei lua cu tine, vor fi capabili să descopere o armă eficientă contra invadatorilor. Şi, ca să vă aflaţi în totală siguranţă, este necesar să treceţi dincolo de sistemul solar; în câţiva ani este posibil ca întreg sistemul solar să fie infestat de txalqi şi de sclavii lor.

Apoi îi veni în minte o imagine întunecoasă pe fundalul alb al falezelor oraşului de sus.

— Laurence, aşteaptă, Laurence! striga el. Laurence alerga spre liziera pădurii virgine şi haina albă, mulată pe corp i se ondula în ritmul paşilor. O ajunse din urmă când era gata să se înfunde în frunziş, o apucă de umeri apoi o îmbrăţişă strâns şi-i sărută părul. Ea gâfâia. Îi simţea muşchii tresărind.

— Lasă-mă să dispar în pădure, Jacques, nu vreau să plec în spaţiu, mi-e frică, mi-e foarte frică. Nu vreau să mor; realizările txalqilor sunt atât de splendide încât depăşesc tot ce mi-am putut imagina. Vreau să rămân pe Terra şi să trăiesc în universul armonios al txalqilor. Nu vreau să plec cu tine.

— Dar aminteşte-ţi de întâlnirea noastră, de croaziera în insula Paygan. Atunci erai orbită de dragoste.

— S-a sfârşit, Jacques. Tu deteşti umanitatea. Mi-am dat seama de asta atunci când ai rămas pe insulă. Îmi eşti mai străin decât creaturile spaţiului.

Căuta să înţeleagă semnificaţia frazei spusă de Laurence. Poate că nu se înşela; poate că nu simţea faţă de ea decât o imensă dorinţă fizică. Înainte de a o cunoaşte dispreţuia profund femeile.

— Ai dreptate, fără îndoială, cred că prefer txalqii acestei umanităţi în declin, care se abandonează invadatorilor. Nu mai

am curajul să fac ceva pentru ea. Jeanniot îmi cere să mă îmbarc pe *Hoinarul* pentru prima misiune interstelară, iar tu refuzi să mă însoţeşti. Pierzându-te pe tine, pierd singura raţiune de a mai rămâne pe Terra.

Ea se întoarse, se ridică pe vârfuri şi-l sărută blând pe buze.

— Te-am dorit întotdeauna, Jacques, dar, în ciuda aparenţelor, nu sunt un arhepol asemenea ţie. Îmi lipseşte cultul individualismul; nu mă suport. Ceea ce vreau este să mă pierd în mulţime, sub dominaţia telepatică a txalqilor, ca să uit că exist.

— Adio, Laurence.

Apăru cea de-a treia imagine.

Se afla într-o sală de sculptură, împreună cu Meinschwantz, la scurt timp după aterizarea forţată pe insula Paygan. Formele irizate, abia schiţate, se jucau cu luminile mişcătoare, se jucau cu ochii lui Dureur.

Intră Linxel, urmat de Aulcas Jeanniot, şi trimise un mesaj mental:

— Omul acesta tocmai m-a anunţat că simbioza pământeană a decis să lase poporului txalq teritoriul pe care suntem pe cale să-l civilizăm. Vreţi să vă uniţi cu noi în comuniunea armonioasă, aşteptând ca oamenii să vină să ne întâlnească, sau preferaţi să plecaţi de aici?

Vocea lui Jeanniot se suprapuse peste cea a txalqului.

— S-a sfârşit, Jacques, pământenii cedează bătrâna şi buna lor planetă contra unei iluzii periculoase. Vechiul fond mistic, pe care umanitatea îl poartă ca pe o ţară, a fost suficient pentru ca invadatorii să fie primiţi ca nişte noi mesia.

Dar de data aceasta împărăţia cerurilor, fericirea inefabilă în sânul paradisului terestru era la îndemână.

Dureur se ridică şi-l îmbrăţişă pe Meinschwantz care suferea încă datorită rănilor.

— Vom pleca, profesore, vom pleca.

Procedase bine. Fuga era singura sa motivaţie.

Hoinarul depăşea acum orbita planetei Pluton. Printre cei aleşi de Dureur şi de Jeanniot, se aflau vechi astronauţi intoxicaţi de spaţiu şi pedepsiţi pentru nesupunere, gardieni reconvertiţi la activităţi lucrative ca zborul sau protecţia, experţi incapabili să se supună disciplinei laboratoarelor oficiale, dar având cu toţii legături cu oraşele vechi; visători sau diletanţi, ştiau să

acţioneze foarte bine în specialitatea lor. Mesajele de pe Terra erau rare; emisiunile trebuiau să fie scurte căci sistemul de propulsie txalq nu permitea furnizarea energiei pentru echipamentul de teletransmisie, iar bateriile de rezervă nu erau dotate cu încărcătură nelimitată. Se auzi radioul:

— Un mesaj din partea şefului Jeanniot.

— Avertizează-l pe comandantul Dureur şi fă-mi legătura cu Jeanniot, ordonă Pierre Cardeau.

Chipul şefului Astronauticii apăru, aidoma unui negativ, datorită părului alb şi tenului bronzat; buzele cenuşii se mişcau fără să se audă niciun sunet. Cardeau încercă să ghicească frazele după mişcarea gurii dar nu reuşi.

Chipul fără voce dispăru lăsând loc unei voci fără chip, apoi ecranul se stinse.

— Eşti acolo, Jacques? Am necazuri cu emisia. Emite un semnal laser ca să ştiu dacă mă auzi.

— S-a făcut, răspunse Jacques laconic.

Timp de câteva secunde nu se mai auzi decât țârâitul electromagnetic al spaţiului.

— Bine, reluă Jeanniot; am primit semnalul. Iată un rezumat al faptelor: doi dintre membrii Consiliului s-au supus de bunăvoie; guvernatorul Japoniei a cerut administraţiei sale să primească favorabil dominaţia telepatică a txalqilor. În câteva luni Terra va fi în mâinile invadatorilor. Este un fenomen ireversibil. Txalqii trimit peste tot primii oameni care au fost supuşii, iar aceştia se transformă în apostoli ai civilizaţiei armonioase. După sondajele pe care le-am putut face n-au rămas mai mult de câteva milioane de oameni care doresc să-şi păstreze libertatea.

— Şi atunci?

— Atunci, trebuie să-i salvăm, dragul meu Jacques, trebuie să transportăm toată populaţia asta pe planeta Venus. Linxel a acceptat să ne-o lase nouă. Peste puţin timp, când situaţia va evolua, vor exista masacre religioase. Nu vă puteţi închipui ardoarea acestor neofiţi. Trebuie să-i salvăm neapărat pe cei care refuză să accepte experienţa txalq.

— Am plecat sfătuit de tine, Jeanniot, am părăsit totul pentru o idee. Nu mă mai întorc. Laurence, Linxel, Terra, poporul său, toate astea sunt forate departe. Nu vreau să fiu conducător pe omnibuzul Terra-Venus.

— Dar nu vom avea niciodată destule astronave ca să

transportăm toată lumea! *Hoinarul* poate încărca atâţia indivizi cât toată flota spaţială terestră. Trebuie să te întorci, Jacques, îţi cer să te întorci. Apoi, după ce îţi vei îndeplini noua misiune, vei putea pleca din nou.

Cardau îl privi pe Jacques cu insistenţă:

— Trebuie să ne întoarcem, Jacques, imediat.

— Să lăsăm echipajul să voteze. Prezintă-le situaţia.

Jacques reveni ia postul de pilotaj, traversând pantele înclinate, învăluite în roz. Se închise în minuscula rotundă, unde fusese descoperit Linxel, închise ochii, ca şi txalqul, şi se lăsă pradă viselor sale despre infinit. Nu vroia să se mai gândească la nimic. Acum, nu el era cel care trebuia să decidă. Împrejurările erau de aşa natură încât nu exista decât o singură soluţie.

Cei care optaseră pentru continuarea călătoriei erau în minoritate; motivele celor care doreau să ajungă pe Venus nu erau foarte clare: unii doreau sincer să salveze o parte a umanităţii de invazia txalqilor, alţii se temeau pur şi simplu de pericolele viitoare ale unui zbor sideral; pe măsură ce nava se îndepărta de sistemul solar simţeau un dureros sentiment de opresiune şi nelinişte.

Cardeau o luă pe panta înclinată; rozul îi iradia veşmintele, părul, pielea. Îşi privea mâinile gândind la întrevederea pe care se hotărâse să o aibă cu Dureur. O anchetă rapidă şi discretă îi permisese să ghicească rezultatul votului. Pierre dorea să discute cu Jacques în legătură cu viitoarea lor întoarcere şi să profite de moment ca să refacă legăturile dintre ei, căci de la afacerea din Insulele Marianne se cam răciseră. În secret, dorea să afle şi care erau motivele despărţirii de Laurence, pentru că nu putea înţelege comportamentul lui Jacques de câteva luni încoace. Cardeau îl găsi pe vechiul loc al txalqului, ghemuit în obscuritatea albastră care emana din pereţi. Preferase să se încolăcească în celula transparentă a lui Linxel decât să se întindă pe divanul care fusese instalat în încăpere. La sosirea lui Pierre, ridică capul; ochii îi erau cuprinşi de o febră ciudată.

— Ce vrei?

— Să-ţi spun care va fi răspunsul oamenilor din echipaj: întoarcerea pe Terra.

— Fără îndoială că aşa va fi, răspunse Jacques.

— Dar, Jacques, ne putem regăsi posibilităţile de a acţiona.

Am acceptat să plec cu tine pentru că nu exista altă soluţie, dar acum ne-am putea apăra, şi poate am putea chiar să atacăm. Trebuie să mergi să o cauţi pe Laurence. De ce nu mai are influenţă pe care o avea altădată asupra ta?

— Ştii, Pierre, de câtva timp trăiesc un coşmar, totul îmi scapă. Fiinţele, lucrurile, nu mai reacţionează la acţiunile mele; totul se îndreaptă către un tel pe care nu-l cunosc, iar eu nu pot face nimic pentru a împiedica fenomenul... Cred că ceva m-a proiectat într-un univers paralel. Atunci când o îmbrăţişam pe Laurence mi se părea că-mi face plăcere dar, fără îndoială, era altul cel pe care îl săruta ea, o dublură care mi se substituise. Civilizaţia armonioasă pe care vor să o impună txalqii mi se pare oribilă; totuşi ea a sedus toţi oamenii, şi nici Laurence nu a scăpat de această fascinaţie. Nu mai pot face nimic pentru nimeni şi vreau să fiu cât mai departe de aceste evenimente care fac parte din coşmarul meu. La început m-am luptat, dar acum simt că este zadarnic; Terra, oamenii, Laurence nu mai există în acelaşi spaţiu şi timp ca şi mine.

Cardeau nu mai ştia ce să răspundă şi mormăi prosteşte:

— O să treacă.

— Posibil. Meinschwantz spune uneori că eu sunt autorul coşmarului. Atunci vreau să mă las cuprins de el până când mă voi trezi.

Hoinarul descrisese o curbă gigantică în spaţiu şi reveni la punctul de plecare.

Dureur acceptă să iasă din ascunzătoare pentru a-l anunţa pe Jeanniot:

— Mă aşteptam să procedaţi aşa, cu toate că doresc să vă puteţi continua călătoria, mormăi acesta.

— Ştim foarte bine amândoi că este o ipoteză improbabilă; datorită nu ştiu cărui blestem, umanitatea nu va ajunge niciodată să evadeze din sistemul solar.

Printr-un ciudat fenomen de interferenţă a undelor, chipul lui Jeanniot păru să se întindă până în fundul încăperii de unde comunica cu Dureur. Când emisia reveni la normal, avea în mână un teanc de foi.

— Va trebui să aterizaţi la Berlin. Veţi porni imediat în misiune. Oamenii sunt gata pentru îmbarcare. Am reuşit să izolez patru astroporturi care sunt păzite de oamenii mei. Bineînţeles, am acţionat fără autorizaţie oficială, dar trebuie să

profităm de haos. Prevăd că în două săptămâni noua ordine va fi definitiv instaurată. Txalqii par copleşiţi de evenimente, ei nu sunt atât de numeroşi ca să poată asigura dominarea telepatică a tuturor neofiţilor, dar oamenii supuşi le servesc drept relee telepatice şi accelerează procesul de dominare simbiotică. Este indispensabil să transportăm cât mai mulţi rezistenţi pe Venus, atât cât mai avem răgaz.

Dureur privea fascinat buzele lui Jeanniot formând silabe, îl auzea debitând cu vocea pasionată frazele acestea mărunţite. În ciuda discursului pesimist, căpăta curaj, simţind de data aceasta că acţiunea sa va fi eficace şi că nu se va zbate ca o paiaţă legată de sfoară.

— Te asigur, bătrâne, că vom face tot ce vom putea.

Pe ecranul îngust, faţa încordată a şefului Astronauticii se lumină într-un zâmbet.

— Trebuie să-ţi spun, Laurence a revenit din insulele Marianne.

Misterios, după aceste cuvinte, imaginea dispăru.

Atunci, toate discuţiile, toate frământările, despărţirile, revenirile, mângâierile, dezbaterile epuizante până în zori şi mai ales tragicele monologuri în solitudinea unei încăperi, toate acestea nu mai însemnau nimic? Tot ceea ce Laurence îi declarase despre obsesia sa: să trăiască împreună cu txalqii, să participe la lumea armonioasă pe care o propun ei, să abandoneze pentru totdeauna societatea umană şi obscurantismul ei pentru a căuta absolutul Frumuseţii, chiar dacă trebuia să renunţe la dragostea lui Jacques, nu mai însemnau nimic? Plecarea sfâşietoare către Paygan şi supunerea, imaginile îngrozitoare ale despărţirii, trebuiau să i se şteargă acum din amintire? Trebuia să uite totul? Laurence se ridicase din această mocirlă pe care o acceptase de bunăvoie supunându-se txalqilor? Pasiunea pentru Jacques o făcuse să procedeze aşa?

Partea cea mai îngrozitoare a coşmarului său dispăruse. Laurence revenea. Jacques nu-i va cere să se justifice. Fără îndoială, nu trebuie să cauţi să înţelegi evenimentele care ţes pânza vieţii, suveica dezlănţuită a destinului te va prinde între firele sale; trebuie doar să te mulţumeşti ca din când în când să aduci o notă de culoare la compoziţia de ansamblu a tapiţeriei.

Dureur ghici prezenţa lui Meinschwantz, apoi îi auzi vocea:

— Nu ai cumva o doză de calmant? Braţul ăsta blestemat mă tot chinuie de la accidentul din Paygan.

— Haide, Meinschwantz, ştiu că n-ai venit pentru asta, l-ai auzit pe Jeanniot, nu-i aşa?

— Da, vroiam să-ţi vorbesc despre Laurence, cred că-i înţeleg atitudinea; este cea a umanităţii în general, mărită cu lupa. Ea era mai pregătită decât oricine să adere la ştiinţa armonioasă a txalqilor, studiile sale artistice îi hipertrofiaseră simţul estetic şi motivaţiile îi erau sporite în raport cu ansamblul populaţiei terestre. Dar, în realitate, ea s-a supus dintr-un motiv mult mai profund şi mai general. Eu cred că civilizaţia noastră, izbindu-se de spaţiu, a atins un prag critic, şi omul, ezitând să facă acest ultim pas care l-ar fi eliberat de planetă, şi-a stopat de bunăvoie evoluţia. Experienţa noastră în privinţa universului e limitată la oul nostru terestru şi preferăm să gustăm deliciile unei lumi perfect organizate decât să ne aventurăm dincolo de ea. Refuzăm să ne naştem. Txalqii, aducând mijloacele de a face din Terra un paradis de armonie, scuză refuzul umanităţii; creaturile au sosit exact în momentul crizei, aducând o soluţie pe care oamenii o căutau cu disperare.

— Dar să renunţe la toate prerogativele sale de individ, la conştiinţă, la voinţă, la inteligenţă?

— Gândeşti ca un arhepol, simţul tău exacerbat al individualismului îl au foarte puţine fiinţe umane; homo sapiens este, înainte de toate, un animal sociabil. Şi txalqii au promis să nu atenteze la liberul arbitru al fiecăruia, este vorba despre o simbioză liber consimţită, nu de o supunere ci de o armonizare a unei civilizaţii. Atunci când îşi vor atinge scopul, şi eu cred că nu vor trebui secole pentru asta, poate se va produce o nouă mutaţie.

— Laurence ar fi o prevestitoare?

— Poate, eu cred că povestea experienţei sale va fi un element important de evaluare.

Hoinarul intră pe orbită în jurul Terrei, după ce îşi micşorase viteza, apoi intră în legătură televizată cu satelitul care rămăsese în mâinile oamenilor liberi. Câteva ore mai târziu, uriaşa maşină albastră se aşeză fără zgomot pe astroportul din Berlin, în lumina ciudată a unui crepuscul portocaliu.

În sânul mulţimii tăcute care aştepta nava spaţială, domnea un climat de rebeliune. Se însera; ura şi frica se puteau ghici

uşor la toţi indivizii adunaţi pentru marea plecare. Dureur aştepta cu nerăbdare să se deschidă sasul.

Două siluete minuscule încercau să se strecoare până la el, împingând bariera de corpuri care îi împiedica să înainteze.

— Laurence, Jeanniot! strigă instinctiv Jacques. Deodată avu revelaţia enormităţii maşinii albastre, văzând taliile de insecte ale celor doi sosiţi, care se aflau acum lângă navă. *Hoinarul* ar putea să încarce mai multe zeci de mii de oameni. Coborî pe scara care fusese improvizată pentru această împrejurare. Laurence se apropie încet de el. O cuprinse în braţe şi avu senzaţia că se topeşte în fiinţa unică pe care o alcătuia cu tânăra femeie. Dispreţul pe care îl manifestase întotdeauna faţă de sexul opus putea fi oare explicat prin dorinţa sa profundă şi absolută de a forma un cuplu? O privi lung în ochi şi înţelese că şi ea trăia aceleaşi sentimente, apoi se întoarse spre Jeanniot pentru a nu se abandona fericirii care îl copleşea.

— Trebuie acţionat foarte repede. Jacques, foarte repede, situaţia se agravează. În scurt timp Terra va fi complet transformată şi ne va fi foarte greu să ne deplasăm. Simbioza progresează cu o viteză ameţitoare. Oamenii par mai nerăbdători decât txalqii să construiască civilizaţia armonioasă. Preşedintele Destrève a trebuit să demisioneze, toţi ceilalţi membri ai Consiliului s-au supus. Într-o săptămână sau două nu vor mai exista aici decât oameni dirijaţi de txalqi şi supravegheaţi de adepţii tuturor religiilor existente, care s-au dovedit cei mai buni telepaţi capabili să difuzeze rapid gândirea txalq de-a lungul întregii planete.

— Au ajuns chiar să utilizeze televiziunea ca releu, înserând imagini hipnotice în programele obişnuite. În primele momente am fost cuprins şi eu de o mare euforie privindu-le: era ca o destindere fizică intensă urmată de o dulce oboseală şi de o dorinţă irezistibilă de a-ţi abandona personalitatea. Eram purtat de lumini, culori şi sunete, care puneau încet-încet stăpânire pe trupul, pe spiritul meu, mă eliberau şi mă proiectau în sânul unei armonii infinite…

*

În seara zilei următoare, primul convoi cu refugiaţi transportaţi, de *Hoinarul* ajungea pe Venus. Oamenii fură debarcaţi rapid şi, fără să se odihnească, Dureur şi echipajul navei, redus la strictul necesar, porniră din nou spre Terra.

Curând, deveni din ce în ce mai dificil să aterizeze fără pericol. Mai mult de două milioane de oameni fuseseră transbordaţi de pe o planetă pe alta, dar mai rămâneau încă foarte mulţi rezistenţi. Jeanniot îl convinse pe Dureur să renunţe la comanda navei spaţiale txalq şi să-l lase să pornească el într-o ultimă călătorie.

— Eşti mai tânăr decât mine, Jacques, şi mai util aici pentru a coordona planurile de recucerire. De altfel, eu sunt singurul care îi poate găsi pe oamenii fideli umanităţii.

Porni chiar în seara aceea, şi nu mai dădu niciun semn de viaţă.

Imigranţii erau deja instalaţi şi se aclimatizau progresiv cu condiţiile de viaţă ale planetei Venus. Toată lumea evita să vorbească despre invadarea Terrei; în legătură cu acest subiect exista un acord tacit. Nimeni nu ştia cât timp avea să dureze acest exil şi toţi doreau să întemeieze o societate nouă, mai liberă şi mai umană, înainte de a ataca lumea txalq. După trei luni de aclimatizare, atunci când oamenii aproape uitaseră motivul plecării lor, o astronavă străbătu cerul verde al planetei Venus şi ateriză pe astroportul din Albousso. Părea insensibilă la orice apel televizat.

Acordurile coşmarului

Suprafaţa de plaxiton a astroportului era încreţită şi crăpată de jeturile duzelor şi prăbuşirile de teren. Vastul teren de aterizare nu mai fusese întreţinut de la construire, la începutul colonizării sistemului solar.

— Nu sunt txalqii, spuse Meinschwantz, ei n-ar veni niciodată până aici, şi nici emisarii lor; ştiu că refugiaţii de pe Venus posedă un sistem particular de apărare mentală. Nu suntem supuşi, şi ei nu ne pot constrânge să participăm la construirea civilizaţiei armonioase, fără să rişte distrugerea ei.

— Dacă nu cumva sunt nişte fanatici…

— Nu cred.

Ultima ploaie durase cincisprezece zile; vapori violeţi se ridicau din pământul plin, oglindă depoleită, şi mascau parţial astronava necunoscută.

Jacques examina cu atenţie tufele de vegetaţie care creşteau în crăpăturile de palxiton: inflorescențele lor galbene şi cenuşii

se terminau prin umflături ciudate, pline de seminţe veninoase. Lovi cu piciorul o plantă şi îndată se ridică o ceaţă groasă şi mov care se scămoşa în spirale.

— Trebuie să fie Jeanniot, fără el nu vom ajunge niciodată să ne organizăm forţele.

Îşi continuară mersul în zig-zag, de-a lungul suprafeţei lipicioase a astroportului, până când ajunseră lângă navă.

Era o astronavă de tip vechi, cam de o sută de metri lungime şi douăzeci lăţime, construită înainte de marile conflagraţii. Avea o carcasă neregulată, ca şi cum ar fi fost finisată cu unelte învechite. Spre exterior nu se deschidea niciun hublou. Sasul era manevrat printr-un sistem vechi de deşurubare manuală, şi scrâşnetul produs de această operaţie reţinu atenţia lui Dureur şi a însoţitorilor săi, crispându-le nervii.

Curând, capacul metalic al sasului căzu cu zgomot la pământ. Deschizătura permitea trecerea unui singur om. Cineva încerca să iasă.

Un chip întunecat, uşor ridat, cu părul alb ca zăpada, cu ochii de un albastru spălăcit. Era Jeanniot!

— Vreau să dorm, să mă odihnesc, asta-i tot, mai târziu am să vă povestesc, pronunţă el cu greutate. Jacques îl susţinu, apoi se întoarse şi-i privi pe oamenii istoviţi care ieşeau din sas unul câte unul, ca nişte larve. Greutatea membrelor, feţele răvăşite exprimau oboseala celor care trecuseră prin încercări aspre. În cadrul de tablă învineţită de foc, Jacques îl văzu deodată apărând pe comandantul d'Estang. Imaginea îl duse cu gândul la un trecut încă apropiat, şi totuşi separat de el prin atâtea evenimente. Când cei doi îl recunoscură, nu manifestară niciun fel de emoţie; erau obosiţi, atât de obosiţi. Primele picături ale noii ploi începură să cadă din cerul de un mov-cenuşiu, marmorând cu galben-acid esplanada astroportului. Se ridicau vapori calzi care sporeau densitatea ceţii. Jacques îşi strânse poalele hainei şi se înfăşură în ea. Regretă că omul era atât de slab şi de sensibil, la schimbările de climat; în ciuda eforturilor, nu reuşise niciodată să se adapteze perfect şi tremura ca un nou născut. Se apropie încet de comandantul d'Estang:

— Sunt bucuros să vă vad, mai ales că vă reîntâlnesc în tabăra arhepolililor.

Omul tremura, privindu-l fix; în ochi i se citea o teamă de neînţeles.

— Te rog, Dureur, să nu mai vorbim despre asta, se bâlbâi el. Prejudecăţile astea nu mai au acum niciun sens. Găseşte-ne mai degrabă un pat, un culcuş, o grămadă de paie, nu contează, orice, nu mai pot, vreau să dorm.

Jacques se supuse fără să mai rostească un cuvânt. Îi conduse la vechile palate ale guvernatorilor din Albousso, goale de mai mulţi ani.

Fosforul arborilor-lună estompa umbrele difuze ale nopţii venusiene. Dureur privea monstruoasele clădiri, demne de o epocă de expansiune şi glorie, îngrămădiri geometrice de plexilenă, unde dormeau ultimii călători de pe Terra. Masa lor întunecoasă absorbea norii opalescenţi. Libelulele nopţii se zdrobeau şi rămâneau ca nişte scântei pe zidurile întunecoase, dincolo de care se odihnea Jeanniot cu tovarăşii săi. Se simţea descumpănit: nu se temea de acţiune ci de aşteptare. Toate erorile vieţii sale se explicau prin această infirmitate: de îndată ce evenimentele încetau să se producă şi să-l antreneze în cursul lor, devenea incapabil să mai gândească sau să mai ia o decizie. Ştia întotdeauna cum să reacţioneze, dar niciodată cum să acţioneze. Aventura txalq i se părea în momentul acesta ca un labirint din care nu va putea ieşi nicicând.

Pe potecile nopţii, îşi regăsi camera unde dormea cu Laurence, în inima pădurilor de fosfor…

*

A doua zi, Jeanniot hotărî să apară într-o emisiune televizată, pentru ca oamenii liberi să poată înţelege situaţia de pe Terra. În timpul zilei, chipul său slăbit apăru pe ecrane; întoarse capul de la stânga la dreapta, ca şi cum ar fi îmbrăţişat toată tabăra spectatorilor, apoi vorbi grav:

— Atunci când *Hoinarul* a plecat spre Venus cu ultimii refugiaţi, am rămas singuri, faţă în faţă cu pericole pe care nici nu le puteam bănui. Ne-a fost foarte greu să asigurăm această ultimă călătorie şi mă hotărâsem să rămân pe Terra pentru a încerca să salvez şi alţi oameni, căci nu era posibil să mai amânăm nici măcar cu o zi plecarea navei spaţiale. Ne gândeam să găsim un alt aparat pentru a ne întoarce pe Venus. Astroportul din Marsilia, unde ne aflam, era înconjurat de echipe, de securitate, grupele acelea de oameni capabili să servească de relee telepatice txalqilor, însărcinaţi să recupereze pământenii care nu se supuseseră încă şi erau răspândiţi în

afara oraşului, în speranţa că se vor integra în civilizaţia armonioasă.

„Nu eram decât trei, preşedintele Destrève, Lanson, căpitanul Gărzii, şi cu mine. Ne-am îngrămădit într-un copter pentru o singură persoană, ca să putem ajunge la centura pădurilor virgine care înconjura Marsilia, unde ştiam că ne putem asigura o retragere sigură.

Urma să reflectăm asupra situaţiei şi să încercăm să stabilim un plan pentru a contacta toate elementele de rezistenţă răspândite pe întreaga suprafaţă a globului. Unii dintre voi ştiu că există luminişuri naturale în pădurile luxuriante care înconjoară cele mai multe dintre oraşele planetei: unele dintre ele sunt folosite pentru cultură, în grădini hidrofonice, altele, mai rare, servesc în secret vilegiaturiştilor privilegiaţi. Ne-am refugiat într-una dintre fortăreţele acestea silvestre şi acolo am întâlnit un prim grup de nesupuşi, în cea mai mare parte arhepoli şi negri din Gardă.

În aceste bungalouri, care presupuneau tot confortul posibil, existau instrumentele tehnologice cele mai moderne. Cu ajutorul lor am reuşit să întâlnim şi alte grupuri de rezistenţă. Apoi, am emis un ordin şi l-am difuzat prin diverse mijloace pe întreaga planetă, prin care toţi oamenii liberi se puteau recunoaşte şi organiza cu scopul de a pleca pe Venus. Rezultatul a depăşit aşteptările noastre, şi, trei săptămâni mai târziu, aproximativ trei sute de oameni au sosit în tabăra noastră, de multe ori cu preţul unor mari necazuri. Ne-am botezat luminişul, Liberia. După informaţiile pe care le primeam, toate navele spaţiale fuseseră distruse din ordinul txalqilor.

În momentul acela ne gândeam să construim o astronavă cu mijloace proprii ca să ne recucerim libertatea.

Nu dispuneam de niciunul dintre materialele necesare acestei realizări, căci nu ne puteam gândi să construim o navă din elementele copterelor şi ale celorlalte mijloace de transport folosite, de cei care scăpaseră, ca să ajungă până la noi.

Ne-am împărţit deci în trei grupe comandate de Destrève şi căpitanul Lanson, Blastov, un fizician, eu şi Djabaté, ex-guvernatorul Africii.

Grupul nostru trebuia să se îndrepte spre Roma, pe care o ştiam în întregime pustiită. Eu şi Djabaté eram însoţiţi de şaizeci de oameni, unii dintre ei greu încercaţi în drumul către Liberia.

Am ales o zi când ceaţa matinală reducea considerabil vizibilitatea; toate mijloacele vechi de reperare şi supraveghere a teritoriului fuseseră abandonate din ordinul txalqilor, care erau preocupaţi în special de construirea civilizaţiei lor armonioase la nivelul solului. Un frig neobişnuit ne-a îngheţat picioarele în momentul îmbarcării pe un stratocruiser special echipat pentru această împrejurare. Siluetele noastre nehotărâte, rătăcite în această dimineaţă cenuşie, îmi aminteau momentele cele mai sumbre ale marilor conflagraţii.

Am fi putut să ne ducem la Marsilia, mai aproape, dar ştiam deja, în urma zborurilor noastre de recunoaştere, că oraşul începuse să fie demolat, la dorinţa txalqilor, care voiau să şteargă de pe suprafaţa Terrei hidoşenia vechilor construcţii, ca să stabilească o nouă ordine a frumuseţii. În calitate de director al Astronauticii, cunoşteam amplasamentul antrepozitelor cu cel mai bun material spaţial; la Roma se afla unul dintre ele, la Mexico şi New Delhi alte două, spre care se îndreptau celelalte grupe.

Ridicându-ne, nu mai distingeam la sol decât o suprafaţă înverzită, presărată cu insuliţe întunecoase. Scântei de ceaţă atingeau uşor carlinga, învârtindu-se în jurul hublourilor, căci zburam la altitudine joasă pentru a economisi carburantul. Am ajuns la Roma. Detectoarele electronice nu semnalau prezenţa vreunei fiinţe vii în imediata apropiere.

Din întregul oraş nu mai rămăsese decât scheletul; o ploaie de bombe îi spulberase trupul. Ici-colo se arcuiau ziduri albe cu grinzi delicat răsucite; plaxilena cursese în stalactite împestriţate, care îngheţaseră deasupra prăpastiei oraşului vechi. Săgeţi spintecând cerul ca nişte iatagane, îngrămădiri de materiale ca nişte enorme şi ameninţătoare bube în penumbra vechii cetăţi, nori sulfuroşi de praf în suspensie, lava albă a pietrei topită în cascadă, răsuciri de oţel înălţate spre cenuşiul sidefat al cerului; nici chiar marile conflagraţii nu ştiuseră să sculpteze cuine atât de ciudate.

După informaţiile pe care le deţin, săptămâna trecută Roma era încă un oraş plin de viaţă; txalqii şi ajutoarele lor acţionau repede. Atunci când îşi vor sfârşi lucrarea, nu va mai rămâne nimic din peisajul bătrânei Terra, chiar şi amintirea vechilor oraşe va dispare. N-am fost niciodată un admirator pasionat al construcţiilor terestre, considerând mereu că au în structura lor

ceva meschin şi neîmplinit, dar imaginea aceasta îmi strângea inima.

Sfătuindu-ne, am sfârşit prin a aprecia că dezastrul nu putea fi datorat unui bombardament atomic, căci era puţin probabil ca txalqii să fi utilizat această manieră barbară de distrugere. Apropiindu-ne de sol, n-am constatat niciun fel de radioactivitate. Ne-am aşezat în mijlocul ruinelor. Peste acest decor apocaliptic a început să cadă ploaia. Probabil era pentru întâia oară după mai multe sute de ani când solul Romei primea o ploaie naturală; doar cu o săptămână înainte, umeda mângâiere îi era acordată de programatoarele meteo, în timp ce sorii artificiali străluceau deasupra oraşelor de sus. Am coborât şi am mers pe picioare vreo şase kilometri, în târgurile de la periferie. Mergeam rătăciţi în peisajul acesta de piatră şi plastic, sticlă şi metal. Evitam aglomerările cristaline în culorile fuziunii, ne poticneam în faţa bălţilor cu crustă maronie, plaxilenă instantaneu solidificată, alcătuind insolite sculpturi moi, evitam câmpurile de ace, zbârlite în peisaje crude, înconjuram păduri de culoarea coralului, cu flori de plaxiton zdrobite.

Liniştea era terifiantă. Pasărea marţiană, care plana în înaltul cerului plumbuit, rănea norii cu aripile sale purpurii; dar nu i se mai auzea strigătul suav de altădată, când ornitologii aclimatizaseră primele specimene în văzduhul Romei. Fără îndoială, era ultimul supravieţuitor al unei specii pe cale de dispariţie.

N-am reuşit să luăm mare lucru de la uzina de construcţii astronautice situată în caracterul pe care l-am vizitat; câteva plăci de plaxilenă de mare densitate, câteva piese disparate de motoare nucleare, nişte aparate de bord, dar prea puţine ca să ne putem gândi la construirea unei astronave.

Ne mai rămânea încă o şansă, antrepozitul astroportului. Am lăsat vreo douăzeci de oameni să pălească. Şi am pornit într-o expediţie în direcţia aceea. Mergeam de-a lungul drumului de agrement care înconjura oraşul; gazonul albastru, importat de pe Venus, alcătuia un covor monoton, până în pragul pădurii virgine. Brusc, detectoarele electronice semnalară prezenţa unor fiinţe vii în apropierea noastră.

Nu ne temeam de forţa telepatică a txalqilor; mai suportasem atacurile lor şi ştiam că ne putem elibera. Singurul risc era acela de a ne ciocni cu o echipă de securitate. Eram înarmaţi cu toţii

şi puteam face faţă unui asalt, dar ne era greu să acceptăm lupta împotriva fraţilor noştri; în privinţa aceasta, marile conflagraţii ne dăduseră o lecţie. Omul nu mai era un lup pentru om. Am recurs deci la un vicleşug şi am preferat să traversăm pădurea pentru a ajunge la astroport fără să fim văzuţi.

Gazonul venusian era moale şi pufos sub picioarele noastre goale. Nu ne puteam asuma niciun risc, şi zgomotul cizmelor ne-ar fi putut trăda. Încercam un sentiment insolit de bucurie mergând pe ierburile de culoare indigo, zdrobind cu voluptate tijele lor catifelate. Apoi, ne-am săpat, cu ajutorul armelor, un tunel prin vegetaţia deasă. Ne-a trebuit o oră pentru a parcurge ultimul kilometru care ne despărţea de astroport.

Maşini uriaşe şi elegante nivelau terenul astroportului şi debarasau gigantica esplanadă care părea să fi suportat acelaşi tratament ca şi oraşul. Astăzi, gândim că era vorba de o acţiune conjugată, termică şi grafică, emisă într-un timp foarte scurt.

Noi, muţi, în dosul pantei care ne adăpostea, observam lucrarea cu ochi de entomologi. În câteva minute, ultimele construcţii au fost doborâte şi evacuate de o mulţime de oameni care, precum furnicile, duceau în spate rămăşiţele astroportului. Curând, n-a mai rămas nicio grindă, nicio piatră, niciun bloc de plexilenă. Maşini de terasament, delicate şi plate ca nişte peşti, puseseră stăpânire pe teren, nivelându-l până la liziera pădurii.

Am rămas mai mult de două ore observând munca aceasta fenomenală, fără ca vreunul dintre noi să dea semne de oboseală. Nu puteam renunţa la spectacolul impresionant care-ţi dădea un sentiment de echilibru şi putere. Fără îndoială, trebuie să te întorci la marile lucrări ale trecutului ca piramidele Egiptului, sau mai recent, construcţia barajelor în perioada Chinei populare, pentru a regăsi senzaţia de regularitate şi precizie pe care ţi-o oferea munca oamenilor. Şi mai mult, în cadrul uluitorului spectacol de prestidigitaţie care era distrugerea astroportului, fiecare individ forma un ruaj perfect şi acţiunea lui se integra în ansamblu într-o manieră desăvârşită.

Balet extraordinar, acord sublim al tuturor trupurilor, simfonie a gesturilor şi mişcărilor; membrele oamenilor păreau în sfârşit închinate unei activităţi raţionale; fiecare muşchi contribuia la armonia generală, braţele, mâinile, pulpele, se integrau perfect în ansamblul figurilor executate în timpul lucrului. Reieşea într-adevăr că distrugerea astroportului era mai mult decât o

sarcină, şi că ea constituia, în afară de propria sa finalitate, un fel de operă de artă concepută de seniorii Ormanei.

Maşinile, cu caroserii elegante, armonios colorate, repartizate subtil de-a lungul esplanadei, erau ca nişte instrumente muzicale destinate să susţină corul; tăvălugurile în formă de ştiuleţi de porumb, se târau încet; lopeţi, ca nişte uriaşe moluşte, se înfundau în pământul moale şi negru; un fel de buldozere, ca nişte elefanţi, înlăturau în cadenţă munţii de turbă şi noroi. Împrejurul masei orchestrale a maşinilor, producând sunete asemănătoare viorilor, pianelor şi trompetelor, oamenii, îngrămădiţi pe marginile esplanadei, ca o panglică strânsă, lăsau impresia că alcătuiesc un cor de o importanţă unică. Cor tăcut, care amplifica forţa telepatică emisă de txalqi şi dirija mişcările acestei simfonii fantastice. Nu mai puteam rămâne mult timp în preajma acestor locuri; materialele indispensabile realizării viitoarei noastre astronave fuseseră distruse şi evacuate la marginea astroportului. Atunci când oamenii şi-ar fi sfârşit lucrul ar fi remarcat prezenţa noastră şi doream să evităm confruntarea. Aveam nevoie de odihnă, ca să uităm imaginea acestui furnicar uman care, deşi prezenta o indiscutabilă frumuseţe, constituia, în egală măsură, dovada alienării individului. Totuşi, unii dintre noi simţeau că li se clatină convingerile şi nu mai erau siguri că vor să meargă pe Venus şi să rămână liberi. Pentru un destin minor, pentru o viaţă meschină? Seniorii Ormanei li se păreau demni să le dirijeze spiritele, pentru a îndeplini aceste măsuri armonioase, infinit mai frumoase decât tot ceea ce putuse realiza omul singur. I-am convins pe câţiva că este doar o iluzie: erau siguri că oamenii care îndeplineau aceste lucrări minunate participau în mod real la acţiune, că erau altceva decât nişte simpli pioni la dispoziţia txalqilor, deci inapţi să profite de frumuseţea pe care o creau? De alţii, cu regret, a trebuit să ne despărţim.

A doua zi, după o noapte bântuită de vise, eu şi tovarăşii mei, mai obosiţi decât în ajun, am pornit spre Cairo, ca să vedem dacă nu puteam descoperi acolo materialele şi instrumentele care ne lipseau, deşi călătoria presupunea o cheltuială de carburant în plus. De data aceasta, cu câteva minute înainte de aterizare, detectoarele ne-au semnalat prezenţa unui mare număr de oameni; am decis totuşi să coborâm ca să ne completăm imaginea Terrei sub dominaţia txalq.

Ne-am ascuns la adăpostul unui luminiş adânc, situat la vreo treizeci de kilometri de Cairo, şi separat de locul unde voiam să aterizăm, prin minunate grădini, care erau altădată admiraţia întregii lumi; toate esenţele cunoscute în sistemul solar erau reunite acolo.

Un antrepozit flanca extremitatea vestică a uzinei de construcţii astronautice; spuma zgrunţuroasă care îl înconjura, scârţâia muzical sub picioare. Cunoșteam foarte bine topografia fabricii, pe care o condusesem la începutul carierei mele, şi mi-am prevenit însoţitorii să fie atenţi în timp ce ne apropiem. Dar clădirile dispăruseră; în locul lor se întindea un spaţiu dreptunghiular, împărţit în careuri regulate, colorate în galben, verde, albastru. Ne-am oprit la marginea grădinii botanice şi ne-am întins la adăpostul palmierilor centenari pentru a cerceta orizontul cu ajutorul ecranelor telescopice.

În unghiul sudic al paralelogramului, am distins silueta unui invadator, pe o mică ridicătură din materie irizată. Nu mai văzusem de multă vreme un txalq şi am simţit un tremur ciudat în tot corpul. Deodată am avut certitudinea că nu ne vom putea recuceri niciodată planeta şi am fost stupefiat să constat că această impresie iraţională era provocată de contactul cu acest punct minuscul, situat la trei mii de metri de mine.

Era înconjurat de vreo zece oameni care stăteau în picioare, neclintiţi, la poalele ridicăturii. Un val continuu, alcătuit din mii de pământeni, se revărsa dintr-un stratocruiser de proporţii uriaşe, probabil o creaţie recentă a seniorilor Ormanei, judecând după asemănarea sa cu *Hoinarul.*

M-am aplecat spre Djabaté, care cerceta prin ecranul său o altă zonă, şi i-am şoptit:

— Priveşte în partea asta, spectacolul este cu siguranţă mai interesant.

— M-aş mira, uitaţi-vă aici!

În cadrul vizorului său, un şir de clădiri de dimensiuni formidabile bara orizontul: culoarea lor aproape se confunda cu cea a cerului de dimineaţă.

Am revenit la ecranul meu; masa umană se scinda în grupe mici şi se repartiza uniform în careurile galbene şi verzi, lăsându-le pe cele albastre. Bărbaţii şi femeile se dezbrăcau înainte de a pătrunde în careuri. Trupurile lor erau bronzate, ceea ce ne permitea să presupunem că vestimentaţia, în timpul

integrării simbiotice, era destul de sumară. Aveau o înfăţişare deosebit de frumoasă; toţi aceşti indivizi fuseseră selecţionaţi de către txalqi şi frumuseţea lor nu corespundea canoanelor obişnuite: fesele femeilor erau mai mult băieţeşti, rotunde şi frapante, gâturile lungi şi graţioase, membrele delicate, sânii mici, iar bărbaţii fuseseră aleşi dintre adolescenţii cu trupuri suple.

Din toate părţile, însoţitorii mei îmi semnalau noi grupuri care soseau prin celelalte unghiuri ale esplanadei. Atunci când toţi pionii umani au fost aşezaţi la locul lor, a început o bizară partidă de şah, combinată cu dansuri şi cântece; nu puteam defini altfel ceea ce se derula în faţa ochilor noştri.

Când ceaţa dimineţii s-a risipit, uriaşa tablă de şah s-a conturat şi mai clar, iar galbenul, verdele şi albastrul erau mult mai intense sub impactul soarelui răsărit din nori. Astrul acesta, situat în unghiul estic al paralelogramului, proiecta umbra fiecăruia dintre oamenii nemişcaţi, şi ansamblu acestor umbre alcătuia o ţesătură întunecată care interfera cu figurile geometrice ale eşichierului.

Apoi am observat că existau două tabere distincte, femei şi bărbaţi, dirijate fiecare de către un txalq ajutat de oameni care îi serveau drept amplificatoare telepatice. Creatura plasată spre sud dirija prima mutare: vreo sută de pioni umani se deplasau urmând itinerarii complexe, mutările nebunului, calului şi turnului erau divizate sau multiplicate, după caz, repartizate între mai mulţi indivizi care înaintau sau se trăgeau înapoi, evitând, careurile albastre. De exemplu, un om înainta în diagonală, dintr-un careu galben în alt careu galben, apoi lateral, într-un careu verde şi tot în diagonală, în cel de-al doilea careu verde, în timp ce alţi doi oameni, pe care îi antrenase în mişcarea sa, se deplasau perpendicular, traversând două careuri verzi şi două galbene. Dar sunt imposibil de descris figurile noi pe care le-am văzut acolo în ziua aceea; complexitatea lor depăşea competenţa celui mai bun jucător de şah, căci el nu putea să sesizeze principiul, general după care se ghidau mişcările pionilor vii. Totuşi, mişcările acestea simultane se supuneau unei ordini riguroase şi degajau o armonie supremă, care se revela încet privirilor noastre. Eram fascinaţi de echilibrul şi frumuseţea acestui spectacol fără egal, care presupunea în acelaşi timp dans, luptă, matematică şi ale cărui

subtilităţi nu puteau fi percepute decât de o inteligenţă superioară inteligenţei terestre.

Căci, antrenaţi de mecanismul figurilor, bărbaţii şi femeile mergeau dansând pe tabla de şah, acompaniindu-şi mişcările cu gesturi elegante ale corpului şi ale braţelor. Un braţ devenea subit liană şi executa semnale în spaţiu, atunci când doi adversari se întâlneau în acelaşi careu; începea un dans cu mimă, şi unul din cei doi pioni umani se refugia într-un careu albastru, unde începea un cântec profund şi grav care se armoniza la unison.

Eu şi însoţitorii mei am fost într-adevăr hipnotizaţi de acest joc la care nu puteam participa şi căruia nu-i cunoaştem tainele. Eram uluiţi de atâta frumuseţe şi măreţie; nu ne mai săturam privind trupurile tinere şi frumoase dansând desăvârşit absolutul, mimând un duel neînţeles pe scara universului, trasând misterioase ecuaţii cu ajutorul mişcărilor. Fără să ne punem întrebări în legătură cu finalitatea acestui joc uluitor, admiram fără rezerve spectacolul de dimensiuni cosmice.

Curând, cel de-al doilea soare artificial a apărut la zenit, strivind siluetele jucătorilor, reducând-o la dimensiunea ei reală; apoi, lumina noului astru s-a descompus într-o gamă discretă de nuanţe, galben, verde şi albastru, înceţoşând uriaşa tablă de şah. Desprinzându-mi privirea de feeria de culori, am observat mai atent una dintre participante: chipul său iradia o uimitoare bucurie, părea desprinsă cu totul de lumea aceasta şi cufundată într-o nirvana infinită; ochi celorlalţi actori ai dramei geometrice exprimau aceeaşi fericire.

Atunci când jumătatea dansatoarelor din tabăra de la nord s-au aranjat în careurile albastre, bărbaţii au început în contrapunct un cântec cu sonorităţi ciudate, pe care nu mi-aş fi putut imagina să le poată emite vocile omeneşti. Cântecul învingătorilor, suav şi foarte ascuţit, se asimila cu lamentarea profundă a celor învinşi. Cel puţin aşa interpretam noi acest oratoriu final. Căci, deodată, totul s-a sfârşit cu o rapiditate uluitoare; fără să-şi întrerupă cântările magice, bărbaţii şi femeile, cu trupurile goale, s-au îngrămădit în stratocruiser şi au pornit în direcţia clădirilor de un albastru irizat, pe care tocmai mi le arătase Djabaté.

Plecarea bruscă a risipit vraja. Am rămas tăcuţi, traumatizaţi de această viziune neobişnuită a unei lumi noi, căreia nu vroiam

să ne supunem şi luptam pentru asta din toate puterile noastre. Totuşi fiecăruia dintre noi i-a trecut atunci prin minte acelaşi gând: de ce n-am putea abdica de la demnitatea umană pentru a ne integra civilizaţiei armonioase pe care txalqii o stabilesc pe Terra?”

O astronavă din cutii de conserve

„După câteva minute, timp în care căzusem pradă dezamăgirii, a trebuit să acţionăm din nou, dacă nu doream să ne lăsăm definitiv înlăturaţi de acest univers, din care nu înţelegeam mai nimic, şi să devenim nişte paria, noi arhepoli ai unei alte civilizaţii, căreia oamenii i se supuseră de bunăvoie. M-am întrebat unde am putea descoperi materialele necesare construirii astronavei noastre. După informaţiile pe care le primisem, şi alte grupe de rezistenţi se întorseseră cu coada-ntre picioare. Folosind tot ceea ce; putusem aduna, abia dacă puteam construi o navă care să transporte spre Venus vreo zece persoane.

Singura soluţie era să urcăm spre nord, către oraşele artificiale de pe cercul polar, unde probabil txalqii nu-şi extinseseră încă dominaţia, după datele pe care le putusem colecta.

La zece grade latitudine nordică se înălţa oraşul Costom, constituit în perioada care a urmat marilor conflagraţii, când oamenii părăsiseră pământurile arse, inapte să mai întreţină viaţa. Era o insuliţă pierdută printre gheţuri, a cărei albeaţă pierea în preajma falezelor înzăpezite care o înconjurau. Djabaté i-a cerut pilotului să oprească motoarele înainte de aterizare şi să coboare cu paraşutele de salvare pentru a evita să atragă atenţia eventualelor echipe de securitate. Sorii artificiali, luminau slab şi colorau în galben-ocru suprafaţa pustie a aeroportului. Aşa cum ne arătau şi detectoarele; ţinutul părea să fi fost curăţat de populaţie. Clădirea direcţiei fusese devastată, aparatele sale zdrobite fuseseră deja acoperite de un strat fin de promoroacă. N-am descoperit niciun fel de material care ne-ar fi putut fi de folos pentru proiectul nostru.

Am hotărât să ne întoarcem pe picioare la Costom. Traseul a fost lung şi penibil: nimeni nu îndrăznea să scoată un cuvânt, de teamă să nu tulbure acea linişte interioară pe care fiecare se

străduia să o întreţină, preferabilă pesimismului total care ne invada de fiecare dată când ne gândeam la soarta noastră.

Am pătruns prin poarta sudică. Basoreliefurile care o împodobeau erau mutilate, geometria octogonală a ansamblului fusese deformată.

Înţepeniţi de frigul neobişnuit, mergând cu paşi mecanici, nu ne-am mai pierdut vremea să examinăm în amănunt jefuirea clădirilor, pe care o putusem constata pe faţadele imobilelor-faleză şi pe solul trotuarelor rulante. Se părea că o maree puternică răvăşise oraşul. Trei dintre oamenii noştri avansaseră până la cotitura unui bulevard.

— Reveniţi imediat, le-am strigat, nu trebuie să vă pierdem din vedere.

Vorbele mele s-au repercutat fără ecou pe zidurile oraşului mort.

— Nu vă mişcaţi, a şoptit o voce în spatele meu.

Eu încheiam şirul expediţiei. Djabaté, care era chiar în faţa mea trebuia să fi auzit la fel de bine ameninţarea; abia a schiţat un gest de întoarcere că am şi auzit detunătura unei arme paralizatoare. Însoţitorii noştri nu păreau avertizaţi de ambuscadă.

— Nu vă întoarceţi, a spus aceeaşi voce.

Mă temeam să nu fi fost surprinşi de o echipă de securitate.

— Înaintaţi în direcţia indicată de noi şi spuneţi celorlalţi să facă acelaşi lucru dacă vor să-şi păstreze viaţa, s-a auzit din nou vocea.

De data asta căzusem într-o capcană periculoasă şi frica începea să pună stăpânire pe mine. Aş fi vrut să mă pot întoarce ca să văd faţa celui care ne ameninţa; mi se părea că aş fi căpătat mai multă încredere dacă i-aş fi cunoscut chipul. Dar m-am mulţumit să transmit mesajul însoţitorilor mei care n-au manifestat niciun gest de indisciplină. Nu-mi puteam da seama nici ce traseu parcurgem, supunându-mă pur şi simplu împunsăturilor armei necunoscute care îmi apăsa coastele.

— Stop! a strigat vocea.

Am văzut deodată că ne aflam într-o centrală solară şi nu ştiu de ce imaginea aceasta m-a liniştit.

— Întindeţi-vă la pământ, a spus necunoscutul.

Într-un dormitor improvizat am întâlnit trei dintre tovarăşii, noştri dispăruți de curând. Omul care ne condusese până aici

era masiv, puternic, cu nasul turtit şi ochii mici sclipind de inteligenţă. L-am recunoscut…

— Bob Cartier! a exclamat Djabaté.

— Da, Bob Cartier; şi voi, o echipă de securitate; asta vă va costa viaţa! urlă el mânios.

Au fost suficiente câteva minute ca să-i lămurim pe el şi pe prietenii lui, şi alte câteva ore ca să ascultăm noi povestea lor şi să stabilim planurile plecării pe Venus.

Bob Cartier ne-a povestit despre exodul uriaş care golise oraşele cercului polar de locuitori; ne-a explicat în detaliu îmbulzeala cu care oamenii s-au, grăbit să se supună şi să ajungă în paradisul întrezărit la nivelul subconştientului în timpul programelor televizate. Pământenii s-au simţit subit eliberaţi de apatia care definise până atunci civilizaţia noastră, de frica de necunoscut care îi izolase până atunci în oraşele lor. Regiunea a aparţinut un timp bandelor de nesupuşi care colindau împrejurările în căutarea divinilor txalqi; ameţiţi de dorinţa de a se supune, oamenii aceştia ajunseseră în pragul nebuniei; zdrobiseră cadrul îngust al vieţii lor de altădată, fără să găsească altceva în schimb. Flămânzi, înfriguraţi, lipsiţi de confort şi securitate, ei se văzuseră brusc lipsiţi de orice mijloc de apărare; răsfăţaţi până atunci în gogoaşa oraşelor, erau ca nişte nou-născuţi proiectaţi brutal în realitate. Primele echipe de securitate trimise de txalqi au fost primite într-un delir. Costom şi împrejurimile sale căzuseră pradă isteriei colective, şi sosirea pacifiştilor canalizase furioasa dorinţă de supunere a oamenilor. La început, Cartier şi cei aproximativ o sută de fideli reuniţi în jurul lui se simţiseră eliberaţi la sosirea acestor echipe de securitate; dar, atunci când toţi voluntarii au fost trimişi în oraşele armonioase, pe care txalqii le pregătiseră pentru ei, a început vânătoarea rebelilor. Ex-campionul lumii la box, categoria mijlocie, a concluzionat:

— Sunt adevărate animale sălbatice, nimic nu le poate împiedica prozelitismul. Deja au murit mai mult de cincizeci dintre noi. După cum ştiţi, structura mentală a unor oameni le permite să se sustragă puterii telepatice ale txalqilor, dar echipele de securitate nu vor să admită aşa ceva.

Câteva minute am rămas năuciţi, incapabili să reacţionăm. Cartier intervenind din nou, ne-a trezit din buimăceală:

— N-avem decât vreo câteva ore la dispoziţie ca să putem

fugi. Am fost avertizaţi că vor fi aduse la Costom echipe de securitate pentru a curăţi oraşul. De asta v-am primit în felul acesta. Faptul că v-aţi supus v-a salvat viaţa.

— Dar de ce n-aţi părăsit oraşul până acum?

— Nu mai există nimic, niciun copter, totul a a fost luat de fugari.

La Costom se afla un depozit secret de carburant, pe care îl instalasem cândva, prevăzând primele călătorii interstelare, de unde am fi putut face suficiente provizii. În privinţa asta eram asiguraţi. Datorită lui Cartier am descoperit modalitatea de a ajunge pe Venus. Ex-campionul era un om cu multiple resurse. Atunci când începuse declinul carierei sale, deşi nu fusese niciodată învins, se apucase de literatură şi uimise lumea cu scrierile sale romanţate şi lucrările politice.

— Există un loc unde se găsesc toate elementele necesare realizării proiectului vostru, Jeanniot, Muzeul Astronautic din Burgess.

Era stupid, nu mă gândisem la Burgess! Oraşul-muzeu, construit doar cu câteva decenii în urmă, în întregime automatizat. Era posibil ca asupra lui să nu-şi fi exercitat încă efectele, mânia devastatoare.

— Poate câteva zile avem întâlnire cu tovarăşii nostru Crezi că vom avea timp să luăm materialele şi să ajungem la Marsilia până atunci?

— Trebuie, se mulţumi el să răspundă.

Am înţeles că expediţia noastră n-ar fi reuşit niciodată fără un om de acţiune; sub conducerea mea am fi putut rămâne mereu pe Terra, hăituiţi de txalqi şi de echipele de securitate, pentru că nu eram capabil, în ciuda revoltei şi a dorinţei mele de a ajunge pe Venus, să organizez eliberarea Terrei, să mă debarasez de mania de a transforma în reveri tot ceea ce doream să realizez, obicei caracteristic civilizaţiei decadente în sânul căreia trăisem. Am ştiut că proiectul meu de a lansa o expediţie spre stele nu s-ar fi îndeplinit nicicând, pentru că, în ultimul moment, aş fi frânat realizarea sa, de frică să nu fie realitatea infinit mai frumoasă ca visele pe care le nutrisem.

Burgess era perla zăpezilor; într-un munte de gheaţă, cupola sa albastră adăpostea comorile tehnologice pe care umanitatea le adunase încet-încet.

Cer alb, arfangi cu penajul strălucind de albeaţă, cu zborul

foşnitor, cu ochi de un auriu pal, alunecau în aerul cristalin, spărgând uneori liniştea cu un strigăt ascuţit. Zăpadă virgină, mister alb de ondulaţii etalându-se la infinit, totul asigura decorului care ne înconjura succesul unei piese cu suspens. Înaintam pe furiş, zgribuliţi de frig, spre centrul oraşului-muzeu, ghidaţi de voci electronice care se declanşaseră la intrarea noastră. Totul era curat, intact, ca înainte de invazia txalqilor. Ştiam unde se afla o grămadă de piese de la astronavele primitive, destinate să fie montate în vastele săli ale secţiei astronomice care trebuia să fie inaugurată într-un viitor apropiat.

— Inconvenientul este că nu vom putea transporta niciodată materialul acesta până la stratocruiser, i-am spus lui Cartier.

— Jeanniot, în mintea noastră subzistă un tabu. Burgess, oraşul-muzeu, ce-ţi pasă de el? Trebuie să-i perforăm cupola şi să aducem stratocruiserul până aici.

Djabaté a aprobat şi am procedat în consecinţă.

Nu ne-au trebuit decât trei zile ca să încărcăm toate materialele de care aveam nevoie şi ne-am întors în luminişul din împrejurimile Marsiliei.

Un alt grup se întorsese: într-adevăr, un stratocruiser se contura în mijlocul platformei de aterizare, cenuşiu, murdar şi boţit.

Pe jos se aflau cadavre, tabăra noastră era pustie. Am scotocit pădurea învecinată; câţiva dintre tovarăşii noştri îşi găsiseră moartea fugind. Cartier a izbucnit:

— Cu siguranţă sunt echipele de securitate, ticăloşii aceştia! Priviţi, corpurile au fost mutilate; folosesc cuţite, topoare, nu arme!

Nu era timpul să ţinem cuvântări: i-am înmormântat, şi următoarele zile le-am consacrat în întregime înscrierii şi clasificării comorii noastre.

O săptămână mai târziu, în timp ce lucram căutând să uităm. Djabaté cercetând prin pădure, a descoperit stratocruiserul grupei lui Destrève, de la care nu aveam nicio ştire; părea să fi aterizat forţat. Când i-am găsit, trupurile le erau pline de răni, iar privirile disperate. Destrève mi-a mărturisit:

— S-a zis cu noi, Jeanniot, e mai bine să plecaţi, sunt în spatele nostru, cel mult la câteva ore de mers. Sunt patru zile de când alergăm flămânzi, ne luptăm, şi pădurea virgină ne

sufocă. N-am reuşit să scăpăm de echipele de securitate care ne urmăresc; sunt fiare sălbatice, dacă mai rămâneţi vor pune mâna şi pe voi.

— Câţi sunt? întrebă Cartier într-un suflet.

— Vreo sută, poate mai mulţi, dar foarte combativi.

Încă o dată mă simţeam copleşit de frică, incapabil să reacţionez; puterea mea de decizie nu-i putea salva pe tovarăşii mei şi mă gândeam că furia echipelor de securitate era de preferat laşităţii mele. Cartier a încercat să mă facă să-mi vin în fire.

— Jeanniot, nu mai merge, bătrâne, trebuie să distrugem această haită de câini turbaţi! Dă ordine!

— Ce ordine?

— Foarte bine, îmi voi asuma eu responsabilitatea, a spus el printre dinţi.

Eram ceva mai mult de optzeci, posedam treizeci de dezintegratoare şi patruzeci de paralizoare. Cartier a ştiut mai bine decât mine să repartizeze forţele, să dea curaj oamenilor. În ce fel, nu voi şti niciodată. Dar, atunci când i-am văzut pe ai noştri în poziţie de luptă, am înţeles că aveam şanse de a învinge. Pădurea părea pustie: stratocruiserul nostru era ascuns sub frunziş şi toţi membri micii armate se aflau în puncte strategice. Deasupra verdelui crud al pădurii cerul era cenuşiu şi mohorât.

S-au năpustit cu toţii în capcana pe care le-am pregătit-o, pe jumătate goi, cu gesturi obscene şi strigăte de luptă. Totul n-a durat mai mult de zece minute. Au căzut toţi luptând până la ultima suflare, cei mai mulţi doar cu armele lor albe. Un adevărat măcel: corpuri prăjite de tuburile morţii se convulsionau sub ochii noştri, pielea cenuşie plesnea ca într-un abces. Fulgere şi agonie, mirosuri de ozon şi carne arsă. Cartier m-a luat de umeri:

— S-a sfârşit, bătrâne, mâine totul va fi mai bine, ai să vezi.

Aş fi vrut mai bine să-mi fi dat un pumn.

În zilele următoare, datorită lucrului, mi-am recăpătat oarecum liniştea. Erau în joc responsabilitatea şi competenţa mea; stima lui Djabaté, a lui Destrève şi a celorlalţi mi-a fost de mare ajutor.

Se aflau prea puţini experţi şi specialişti printre noi pentru a îndeplini această nebunească misiune, să construiască o

astronavă cu puţina plaxilenă de care dispuneam şi cu motoare dintre care unele datau dinaintea marilor conflagraţii, cu mâini care nu erau obişnuite cu asemenea activitate. Era o adevărată sfidare să încerci să construieşti o navă în astfel de condiţii.

Mă gândeam la maşinile, la materialele txalqilor, la realizărilor lor. Toate astea se aflau la dispoziţia noastră cu condiţia supunerii mentale. În patru săptămâni am terminat anvelopa exterioară, cu preţul unor eforturi pe care nici nu le-am fi bănuit în inima oraşelor noastre letargice. Dificultăţile erau însă preţul de răscumpărare al revoltei şi libertăţii noastre.

După încă trei săptămâni de eforturi şi câteva ciocniri violente cu bande înarmate, fie de nesupuşi, fie ale echipelor de securitate, astronava noastră era gata.

În acest timp, preşedintele Destrève ne-a povestit aventurile sale înainte de a se întoarce în luminiş; ca să puteţi avea o imagine completă asupra situaţiei terestre vă voi raporta unul dintre cele mai semnificative episoade ale acestor aventuri, aşa cum ne-a fost relatat:

Am ajuns fără greutate până la Moscova, unde ne gândeam că vom găsi materiale în vastul complex de construcţii spaţiale care fusese implantat acolo în secolul trecut şi abandonat după câţiva ani.

Nu ne puteam debarasa de o permanentă nelinişte, toate eşecurile noastre anterioare ne avertizaseră în legătură cu existenţa unui pericol: Primii oameni pe care i-am întâlnit au fost câţiva bătrâni rezemaţi de zidul de la periferia oraşului, ca şi cum ar fi vrut să susțină cu forţele lor nesigure înaltele şi decoloratele faţade. N-am reuşit să aflăm nimic de la ei dar am înţeles că oamenii aceştia; părăsiţi de ai lor, neglijaţi de echipele de securitate, îşi aşteptau sfârşitul la poalele oraşului pustiu şi refuzau să povestească ceva despre spectacolul atrocităţilor şi nebuniilor la care asistaseră. Slabi, trişti, decrepiţi, ei înfruntau moartea cu calmul glacial al fosilelor, în luxul zadarnic al unui oraş pustiu. Străzile erau goale, programatoare luminoase făceau să se nască discrete galaxii în vitrine şi de-a lungul falezelor, sorii artificiali răsăreau şi apuneau urmând un ritm derizoriu de acum înainte, ploaia cădea la ore fixe pentru a spăla atmosfera de praful pe care niciun pieton nu-l mai ridica, coptere ale liniilor regulate se plimbau automat de la un punct la altul fără să mai transporte

vreun călător. În oraş palpita încă o viaţă absurdă şi paradoxală.

L-am traversat şi am ajuns până la uzina astronautică, fericiţi că am atins în sfârşit scopul călătoriei noastre.

— Sunt bucuros să vă văd sosind, începusem să mă neliniştesc, a spus flegmatic comandantul d’Estang văzându-ne.

Ne aflam în prezenţa unui om slăbit, palid, care nu mai ştia să articuleze altceva în afara frazei pe care tocmai o pronunţase. Dar trăia, aşa că l-am condus până la un hangar unde am descoperit un stratocruiser care părea a fi în stare de funcţionare. Ne-a explicat, atunci când şi-a mai revenit, cum ajunsese la Moscova după o înţelegere cu txalqii. Fusese capturat odată cu astronava, în momentul întoarcerii spre Terra, şi făcea parte dintre acei membri ai echipajului pe care invadatorilor le era greu să-i supună telepatic şi acceptaseră să-i elibereze.

Ajunsese la Moscova cu stratocruiserul în momentul în care locuitorii oraşului fuseseră cuprinşi de marea nebunie; se refugiase în uzina unde ştia să găsească un adăpost. Suferise prea mult în scurta sa perioadă de supunere pentru a se lăsa purtat de valul acesta uman care se năpustea fericit către sclavie.

Abia apucasem să întreprindem o primă verificare a stratocruiserului pentru a vedea dacă ne mai putea fi de folos, când santinela a urlat:

— O bandă înarmată, toată lumea în poziţie de luptă!

Prevăzusem această eventualitate şi ne-am plasat imediat în poziţie defensivă; drept spre noi, sub cerul care emana lucirea tulbure a apusului, înaintau vreo treizeci de oameni bine înarmaţi dar murdari şi zdrenţăroşi. Am îndreptat spre ei proiectoarele cu luminozitate mare pe care le adusesem cu intenţia de a paraliza orice atac şi a evita astfel să luptăm împotriva altor oameni.

— Aruncaţi armele dacă doriţi să ne vorbiţi, a spus căpitanul Lanson.

Şeful acestei hoarde s-a desprins şi, protejându-şi ochii cu mâinile a strigat:

— Luptăm împotriva txalqilor, sunteţi cu noi?

Am răspuns fără ezitare:

— Suntem cu voi, vreţi să ne unim forţele?

Şi-a aruncat arma şi a venit spre noi; ceilalţi nu l-au urmat şi

s-au pregătit să intervină în cazul în care le-am fi întins o cursă.

A fost o întrevedere oarecum teatrală şi ridicolă. Mi se părea că şi aerul vibra cu o intensitate ciudată, că fiecare cuvânt se reverbera ca pe o scenă. Toţi cei care au participat la această întrevedere insolită s-au mirat de claritatea dialogului.

— Thursday, şeful grupei de represiune; am decis să eliberăm planeta de pericolul txalq; nu ne temem de puterea lor telepatică şi ne-am hotărât să murim mai curând decât să ne supunem.

— Preşedintele Destrève şi căpitanul Lanson. Noi vrem să ajungem pe Venus unde s-a organizat deja rezistenţa şi se pregăteşte eliberarea Terrei.

— Nu este momentul să fugim, a urlat Thursday brusc, trebuie să-i ucidem mai întâi, să-i ucidem pe toţi!

— Dar este o acţiune inutilă, n-aţi ajunge să ucideţi decât vreo câţiva invadatori şi apoi aţi fi decimaţi de echipele de securitate. Trebuie să aşteptăm, să pregătim un plan care să ne ducă la victorie.

— Laşilor, sunteţi o bandă de laşi, fugiţi de pe Terra atunci când se află la discreţia txalqilor, cum îndrăzniţi să pretindeţi că luptaţi pentru eliberarea planetei?! Ar fi mai bine să o întindeţi înainte de a vă ucide!

Şi s-a întors spre oamenii lui blestemându-ne.

Subit, o armă s-a descărcat şi fascicolul luminos a alunecat în aerul albăstrui, arzând o porţiune de iarbă la câţiva paşi de noi.

Surprinşi de această agresiune brutală, a fost un adevărat miracol că am reuşit să ajungem până la stratocruiser, nu însă fără a suporta câteva pierderi.” Jeanniot făcu o pauză ca şi cum cele povestite l-ar fi emoţionat profund şi n-ar mai fi putut continua imediat. Apoi îşi ridică privirea, şi ochii săi păreau să fixeze un improbabil punct de viitor; cu o mască deja gravă căpătă expresia hieratică a unui zeu. Îşi încheie emisiunea într-un mod ciudat:

„— Toate imaginile pe care le-am adus de pe Terra sunt acelea ale unei planete apocaliptice. De acum înainte omul se integrează ordinii txalq; astăzi, probabil toate oraşele sunt rase şi peste tot se înalţă clădiri irizate, esplanade în formă de table de şah, sculpturi imense, grădini extraordinare. Lumea aceasta nouă şi armonioasă este ritmată prin cântece şi dansuri. Noi, oamenii liberi; cei nesupuşi, suntem foarte slabi de acum încolo.

Am vrea, cu forţele noastre derizorii, să ne recucerim planeta, să-i masacrăm pe txalqi şi să distrugem această civilizaţie impusă omului printr-o voinţă superioară. Cred sincer că nu putem mai mult şi că ne înşelăm. Oamenii care împlinesc lucrarea txalq au acceptat să se supună de bunăvoie şi participă la o ordine minunată pe care noi n-am fost capabili să o instituim. Cred că datoria noastră este să creăm pe Venus lumea pe care ar fi trebuit să o avem pe Terra şi să uităm pentru totdeauna planeta aceea îndepărtată care a văzut născându-se rasa umană; pentru a doua oară în istoria noastră am fost alungaţi din paradis.”

Conflict pe Venus

Emisiunea lui Jeanniot fu urmată de proiectarea filmelor aduse de cele trei grupe de rezistenţă. Utilizaseră camere şi filme de laborator, fără relief şi culoare şi proiecţia acestor bande cu imagini cenuşii, de o îngrozitoare autenticitate, bulversă un mare număr de telespectatori, dar nu reuşi să convingă ansamblul refugiaţilor că Terra trebuia abandonată.

În timpul primei hibernări pe care trebuiră să o suporte coloniştii, împotriva voinţei lor, din cauza imobilităţii forţate la care îi constrângea ploaia permanentă, se produse clivajul între cele două grupe: partizanii recuceririi plantei natale, şi cei ai colonizării planetei Venus. Relaţiile dintre cei revoltaţi se încordară extrem.

*

Amblierii îşi derulau serpentinele verzi ale frunzelor pe albastrul gazonului; o ceaţă gălbuie se încolăcea în nori mici şi ordonaţi în pliurile falezei vulcanice.

Cerul se afla undeva, acolo sus, în spatele tufelor violete care înconjurau vârful falezei. Dureur o privea contemplându-i rănile de un galben acid. Se afla în interiorul bulei sale de plaxilenă transparentă, construită cam în genul celei a txalqilor. Acolo jos, în spatele lui, la câţiva kilometri, dacă ar fi vrut să se întoarcă, ar fi putut distinge Albousso, această perlă diafană. Dar el privea fix înălţimea falezei. Deodată murmură:

— Ultima ploaie, ca şi cum se poate vorbi despre ultima ploaie; în câteva minute va fi următoarea, iar mâine n-or să apară zorile fără ploaia asta galbenă şi blestemată!

Laurence nu-i răspunse; ştia la fel de bine ca şi el că petele verzi care roiau pe peretele vertical erau tot atâtea abcese care se spărgeau. Planeta asta putrezită avea sifilis!

Jacques Dureur nu se schimbase, cel mult câteva cute îi marcau colţurile buzelor groase, şi cearcăne uşoare îi subliniau strălucirea ochilor întunecaţi. Cu toate acestea, trăsăturile îi erau dure iar liniile blânde ale feţei exprimau ostilitate.

— Plouă, Jeanniot, plouă dimineaţa, atunci când ai poftă să te scoli şi să recucereşti lumea, plouă seara, când vrei să faci dragoste la o margine de gazon, iar dacă preferi să faci dragoste după-amiază, atunci plouă după-amiază. Dacă asta poate fi numită după-amiază! Şi într-o astfel de lume vrei să ne faci să trăim!

— V-am mai explicat că era vorba doar de o soluţie de expectativă, să rămânem pe Venus un timp şi să ne pregătim viitoarele zboruri spaţiale. Jacques, tu care eşti un om al spaţiului trebuie să înţelegi asta. Avem în sfârşit posibilitatea să determinăm umanitatea să dorească să se expatrieze în galaxie.

— E adevărat, Jeanniot, e adevărat. Şi totuşi, ai fost numit şef al recuceririi. Mii de oameni te aşteaptă, se gândesc la tine, cred că-i vei ajuta să redobândească Terra. Şi noi suntem aici de şase luni. I-ai trădat!

— Ţi-am spus, nu cred că avem motiv să eliberăm planeta de dominaţia txalq. Nu cred că trebuie să distrugem lumea aceasta minunată, armonia, nu, nu cred.

— Nu sunt de părere, spuse Laurence. Şi eu m-am lăsat prinsă de această iluzie, am trăit în sânul civilizaţiei armonioase, am participat la construirea primelor clădiri irizate, la dansurile simbiotice; o clipă am crezut că-mi puteam consacra toate aspiraţiile de frumuseţe acestei lucrări grandioase. A trebuit să-l pierd pe Jacques pentru asta. Astăzi, pot să vă spun că mă înşelam, căzusem pradă unui miraj, civilizaţia armonioasă nu este produsul uniunii txalqilor cu oamenii într-o lucrare unică de creaţie, fiinţa omenească este aservită, nu joacă decât un rol de sclav.

— Dar asta este într-adevăr dorinţa txalqilor? Nu credeţi că ei sperau efectiv ca omul să participe la lucrarea lor şi că şi-au dat seama, după această îmbulzeală la supunere, că fiinţa umană degenerase, că nu mai era din punct de vedere intelectual la nivelul creaţiilor sale anterioare şi că refuza chiar să participe

activ la simbioză, preferind dulceaţa sclaviei dureroaselor incertitudini ale creaţiei?

— Atunci, strigă Dureur, asta nu ne priveşte deloc. Se pare că seniorii Ormanei nu pot să ne supună, că suntem rebeli la puterea lor telepatică, problema asta trebuie dezbătută, nu cea a creaturilor care şi-au rupt contractul de fiinţă civilizată, larvele astea care s-au refugiat în gogoaşă. Ca şi voi, mă gândesc să pornim în spaţiu, dar sunt sigur că omul nu poate să întreprindă voiajul acesta infinit fără să-şi asigure bazele, fără să pună din nou stăpânire pe planeta pe care s-a născut, care este trupul şi sângele lui.

— Eşti arhepol, şi optica ta este particulară, rădăcinile care te leagă de societate sunt prea vechi, de esenţă tribală. Nu încerc să glorific lumea terestră care exista înainte de venirea txalqilor, dar sunt sigur că oamenii din oraşele superioare, sub aparenţa degenerescenţei, căutau o ieşire şi progresaseră din punct de vedere sociologic în comparaţie cu universul paseist pe care îl reprezentaţi voi, spuse calm comandantul d'Estang…

Dureur ridică ochii spre el; îi tolera prezenţa deoarece căuta, înainte de orice, să reunească pe Venus diversele forţe de opoziţie, aşa că aşteptă să-şi termine fraza:

— …Suntem câţiva oameni teferi, dispuşi să reîncepem totul pe Venus.

— Ce să reîncepem? replică Meinschwantz, o societate întemeiată pe resemnare, slăbiciune, inactivitate, renunţare, profit, contemplarea trecutului? Nu! Umanitatea a traversat o criză pe care sosirea txalqilor a făcut-o să izbucnească. Să profităm de aceste împrejurări, oricât de dureroase ar fi ele, ca să luăm totul de la capăt.

— Dacă nu, nu ne rămâne decât să ne privim buricul şi să aşteptăm să murim, concluzionă Bob Cartier.

Nimeni nu mai scoase niciun cuvânt. Încă o dată, în timpul unei conversaţii intime, se reuneau cele trei teze: pregătirea exilului definitiv al omului în spaţiu, colonizarea până la exces a planetei Venus, fără dorinţa de întoarcere pe Terra şi, în sfârşit, elaborarea, apoi executarea unui plan de recucerire a planetei natale. Jacques Dureur nu se mira că acum opta pentru ultima soluţie; altădată l-ar fi susţinut pe Jeanniot în efortul său de a-i convinge pe oameni să plece, să cucerească spaţiul; astăzi exista Laurence, şi ea simboliza iubirea lui pentru Terra.

*

— Iar începe ploaia, spuse Laurence.

Minuscule echimoze, de un verde fosforescent, izbucniră în mi de picături asemănătoare puroiului. Pe Venus, ploaia nu cădea din cer, izvora din atmosferă, acest burete în sânul căruia trebuiau să trăiască.

Dureur naviga în compania lui Bob Cartier şi a Laurencei Dusarte pe lacul de noroi care se mărise odată cu tornadele primăverii. Muşuroaie de gazon albastru, serpentine ofilite de amblieri, deşeuri de culturi coloniale aduse la suprafaţa apei. Ploaia trosnea pe marea de lămâie care înconjura Albousso, ţâşnea în picături microscopice care răsunau înfundat. Ceţuri mov, zdrenţuite, vapori jilavi, nori mici şi verzi care expirau în spaţiu. Ramuri moi apăreau din lac, pâlnii de oţel se deschideau dintr-o dată la suprafaţă, liniştea înăbuşea ţipetele rare ale păsărilor.

— Trebuie să fie pe aici, pe undeva, spuse Laurence împungând cu degetul în ceaţă.

Pluteau în barca fragilă de plaxilen albastru, derapau în noroi încercând s-o dirijeze cu ajutorul ramelor cu elice.

— Te obsedează mereu aceleaşi idei, Jacques? întrebă Cartier.

— Ascultă, Bob, acum câţiva ani trăim pe această planetă fără să-mi pun problema unde mă aflu, fără să mă decid să acţionez. Atunci, Jeanniot mi-a dat o direcţie, m-a încântat vorbindu-mi despre cucerirea stelelor; apoi mi-am schimbat de mai multe ori opinia, dar am evoluat. Astăzi sunt pregătit; pentru prima oară în viaţa mea mi-am ales destinul, nu l-am mai lăsat să-mi scape.

— Şi eu sunt arhepol, ca şi tine, dar am învăţat să mă domin. Crede-mă, calităţile mele de luptător în ring contau mai puţin decât răbdarea. Şi eu cred în acţiune, dar sunt singur că nu serveşte la nimic să intervii într-un moment nepotrivit. Acum nu este important să ştim dacă trebuie sau nu să recucerim Terra, ci să-i împiedicăm pe d’Estang şi pe Destrève să-l îmbrobodească pe Jeanniot, să-l convingă să abandoneze orice speranţă de întoarcere, ameţindu-l cu promisiuni zadarnice despre viitorul zborurilor spaţiale.

Începu să plouă mai tare; apa, în mii de sclipiri galbene, ţâşnea din toate părţile în acelaşi timp. Precipitaţiile erau atât de puternice, încât suprafaţa noroioasă a lacului abia se vedea. Văzând cât de ostilă era natura, Jacques începu deodată să

râdă, antrenându-i şi pe tovarăşii lui. Apoi, râsul nebunesc se linişti; suspinând, îi mărturisi lui Bob:

— La urma urmei, de ce nu te-aş asculta? Sunt aproape paradoxal, vreau să lupt împotriva txalqilor pe care îi admir, renunţ să zbor în spaţiu, când ăsta este scopul vieţii mele.

— Iar eu, care ador ploaia, sunt gata să renunţ la ea ca să-l urmez pe Jacques, încheie Laurence.

— Atunci, spune-mi ce facem, pentru că vreau să lupt şi eu; mi-ai povestit că ai complotat ceva împreună cu Meinschwantz.

Şi, Bob, tutuindu-l deodată pe Jacques, îi dădu o palmă zdravănă în spate, riscând să răstoarne barca.

— Dar detest băile de noroi, spuse Laurence zâmbind.

Jacques îşi trecu mâna peste faţă ca să şteargă picăturile de apă care i se adunaseră în sprâncene.

— Meinschwantz a fost cu ideea. Pe Venus există nişte oameni, primii colonişti, care nu vor deloc o a doua colonizare a planetei. Ei au deja pământurile şi obiceiurile lor; de când locuiesc pe Venus şi luptă cu ploaia, cu vegetaţia, au devenit venusieni. Căci îţi trebuie curaj ca să te aclimatizezi aici; în fiecare zi avem dovada acestui fapt.

— Şi te gândeşti că ei ne vor ajuta în acţiunea noastră.

— Poate că este o soluţie.

Curenţii de un cenuşiu deschis se conturau deasupra mării întunecate. Pluteau mereu în derivă, fără a reuşi să vâslească, deoarece tulpini rătăcite se încurcau în elice. Nicio adiere de vânt, niciun fel de influenţă lunară pentru a canaliza valurile de lămâie. De altfel se rătăciseră; Existau opt poli magnetici repartizaţi pe planetă, iar furtuna care tocmai izbucnise le dereglase busolele. Direcţia unei păsări migratoare nu era de ajuns pentru a descâlci capcanele peisajului şi a rezolva ecuaţiile hazardului.

Vârtej urile apei, acumulările gazoase ale solului supraîncălzit, seara care se lăsa, siluetele ciopârţite ale arborilor, care alcătuiau ţărmuri iluzorii, totul conspira la crearea unui labirint flexibil, cu contururi mişcătoare, care reconstruia un traseu nou, de fiecare dată când navigatorii credeau că-l descifraseră.

Dacă rădăcinile unui palmier, încrustate încă în adâncuri, erau un important punct de reper, dacă scheletul liniştit al unui ormix împietrit pe vecie permitea recunoaşterea sigură a solului, culorile tulburau aceste viziuni: movul ceţurilor, verdele norilor

de ploaie, cafeniul fad al noroiului, transfigurau punctele de reper. Ormixul puteai doar să-l ghiceşti prin ceaţă; dacă fusese alb cândva, devenea mov, iar palmierul verde devenea maro; nimeni nu se putea încrede în aspectul peisajului.

În universul acesta murdar şi difuz se operau mutaţii fără număr; vegetale, minerale, animale, fosile, nori, ceţuri şi ape, erau supuse toate unor permutări de forme şi culoare. Sub furtuna care se înteţise, planeta Venus era cuprinsă de nebunie.

În inima acestui decor nebulos, al mirajelor absurde, ţesute din capriciile ploii, adăpostite de luminile schimbătoare ale apusului, cei trei oameni pluteau în derivă, fără să ştie încotro.

Căldura creştea pe măsură ce se intensifica ritmul ploii, şi norii mici şi verzi se multiplicau fiind pe punctul să se unească şi să formeze un bloc continuu, de unde apa împroşca în picături dese, prelingându-se ca o umoare.

Laurence se dezbrăcase prima. Dureur şi Cartier o imitaseră îndată; se sufocau. O sudoare rozalie se scurgea printre sânii tinerei femei, strălucea pe sfârcurile lor maronii; pielea sa uşor bronzată era zburlită toată de picături irizate. Îşi oferea trupul şi faţa suflului cald pe care-l producea legănarea uşoară a ambarcaţiunii. Ochii săi, măriţi de oboseală, căutau să discearnă un punct de reper în universul neclar. Lui Cartier, fără să vrea, i se reliefau muşchii hipertrofiaţi; înţepenit în spatele bărcii, cu fesele sale mari acoperind aproape toată bancheta, lupta din toate puterile ca să nu cadă pradă resemnării. Jacques o privea insistent pe Laurence, ca şi cum ar fi vrut să n-o piardă, să-şi fixeze pe veci imaginea ei în memorie; ştia însă că niciodată n-ar fi putut uita trupul minunat al femeii. Zi şi noapte îi mângâia în gând curba şoldului, îi devora lobul alb al urechii, îi săruta buzele, iar atunci când o vedea, vraja nu dispărea ci îşi continua visele în realitate cu aceeaşi intensitate a plăcerii.

O frunză de ener, lată de un metru, pe care greutatea ploii o desprinsese din arborele aşezat pe creasta unei faleze, se învârti timp de un sfert de oră înainte de a se aşeza pe umerii lui Cartier. Acesta n-o văzuse venind; culoarea ei brun-închis te făcea să o confunzi cu mediul; privi uimit suprafaţa membranoasă care îi acoperea pielea, apoi, după câteva secunde, încercă să o înlăture. Scoase un ţipăt de durere.

— Se ia cu piele cu tot!

— Trebuie să o smulgi neapărat, dacă nu îndrăzneşti acum, te

va roade încet-încet.

— Dar ajutaţi-mă, pentru Dumnezeu, urla Cartier încercând să se desprindă de frunză.

— Nu se poate face nimic, Bob, dacă încercăm să te eliberăm riscăm să fim prinşi şi noi, răspunse Dureur.

Începu o luptă ascunsă, întretăiată de gemete înăbuşite şi de şuieratul surd al plantei care se dezlipea. Uneori, istovit, braţul lui Bob cădea fără vlagă şi faţa i se crispa spasmodic; apoi, mânia puse din nou stăpânire pe el şi începu să izbească, strângând buzele ca să-şi înăbuşe plânsul.

Tăcuţi, Laurence şi Jacques asistară la această luptă insolită fără a putea interveni. Leoarcă de sudoare, ei îşi cuprinseră strâns trupurile goale, într-o îmbrăţişare mânioasă, ca şi cum în felul acesta şi-ar fi putut scuza laşitatea.

După vreo douăzeci de minute de luptă, într-un ultim spasm al corpului, Bob reuşi să smulgă şi ceea ce mai rămăsese din frunza de ener şi se prăbuşi sângerând pe fundul bărcii, care se coloră în roşu.

Cei doi amanţi ar fi vrut să dispară, să scape de lupta atroce, să fugă de-a lungul iazurilor de noroi, să înoate în lacurile de humă, dar fuseseră ţintuiţi de spaimă în faţa acestui spectacol. Când supliciul lui Cartier se termină, ei se priviră ruşinaţi de dorinţa care pusese stăpânire pe ei în timp ce se îmbrăţişaseră, dezgustaţi pentru întâia oară de trupurile şi de carnea lor. Apoi, stăpânindu-şi senzaţia de vomă, făcură rapid feşe din rochia tinerei şi pansară rănile lui Bob.

Fără să scoată un cuvânt, apucară din nou ramele cu elice şi încercară să menţină cursul ambarcaţiunii pe o direcţie constantă. Cartier gemea încet şi plânsul său domina explozia surdă a ploii, al cărei debit se stabilizase. Jacques şi Laurence evitau să se privească, conştienţi de neputinţa lor; se izolaseră şi se uitau posomorâţi la noroiul care fremăta de-a lungul etravei.

— Unde mergem, Jacques, unde mergem? întrebă Cartier gemând.

— Nu ştiu, Bob, este imposibil să dirijezi ceva în marea asta de puroi.

— Dar trebuie neapărat să ajungem undeva, am nevoie de îngrijire, voi crăpa dacă n-ajungem undeva, şi n-am chef să crăp, n-am chef…

Îl lăsară pe Cartier să se vaite fără a avea curajul să-i răspundă.

Întâlnirea cu o mică colină cenuşie, care abia ieşea din apele vâscoase ale fluviului îi salvă. Vaporii mascau linia ţărmului, exact unde apele lămâioase făceau loc solului ocru. Niciun fel de vegetaţie, niciun punct de reper nu-i atrăsese atenţia lui Dureur; barca veni şi se izbi de-a dreptul, şi Jacques, dezechilibrându-se de izbitură, fu proiectat în mâlul mişcător.

— Blochează elicea, Laurence, blochează elicea, trebuie să mă agăţ de ramă! strigă el.

Într-adevăr, rotirea elicei îl împiedica să se agaţe de ramă şi aluneca în torentul de noroi, purtat spre larg. Laurence blocă mecanismul, dar, în graba de a se agăţa, Jacques îşi răni mâna în ascuțișul maşinăriei. Îl ajută să se ridice din haznaua care-l aspira ca o ventuză, şi curând Jacques reuşi să-şi menţină echilibrul pe rebordul ambarcațiunii şi să-şi dea drumul înăuntru. Laurence îi privi trupul gol şi braţele pătate de sânge.

— Te-ai rănit, unde te doare?

— Să mă doară? Nici nu-mi pasă, jubilă el, am ajuns, Laurence, am ajuns! Sunt sigur că ne aflăm aproape de Dwellna, baza cea mai avansată a coloniştilor.

Cei din Dwellna îi primiră cu răceală, dar îi pansară şi îi îngrijiră, oferindu-le ospitalitatea colibelor de plaxilen.

A doua zi, Jacques şi Laurence încercară să angajeze un dialog. Bob, încă foarte slăbit, le lăsase lor grija de a purta tratativele.

Locuitorii din Dwellna nu cunoşteau subtilităţile dialecticii pământeşti, uitaseră arta bravurii semantice, a falselor minciuni şi a jumătăţilor de adevăr, a paradoxurilor deliberate, pe care ambasadorii rezistenţei aveau obiceiul să le manevreze. Încet-încet, se lăsară convinşi de bunele intenţii ale lui Jacques şi ale lui Laurence.

Coloniştii nu puteau şi nici nu doreau să-i ajute pe pământeni să recucerească Terra; vroiau să se debaraseze de prezenţa lor şi, mai ales, să evite ca noii veniţi să beneficieze de eforturile întreprinse de mai multe generaţii pentru a cultiva planeta Venus. În orice caz, nu se gândeau să folosească forţa pentru a-i alunga pe refugiaţi, se considerau încă solidari cu pământenii şi le ofereau de bunăvoie adăpost pe planetă. Chiar dacă ar fi dorit să folosească violenţa, s-ar fi izbit de apărarea din Albousso,

care constituia o inexpugnabilă fortăreaţă, ocupată în întregime de rezistenţi.

Pe măsură ce dialogul avansa, Jacques şi Laurence îşi dădeau seama de cutezanţa planului lor, de nebunia demersurilor pe lângă aceşti frustraţi venusieni Pământenii îi ţinuseră izolaţi de viaţa publică, Consiliul celor Şase le acordase subvenţii foarte mici, le cumpăraseră la preţuri derizorii alimentele pe care le produceau şi-i lipsiseră total de informaţie şi cultură. Astăzi, mentalitatea venusienilor era asemănătoare cu cea a unui ţăran din evul mediu.

Dar, în cursul întrevederii, un plan se contură totuşi în mintea lui Jacques şi a lui Laurence.

— O conspiraţie a durerii, iată ce trebuie să organizăm.

Cartier se ridică în culcuşul său, strânse din ochi şi se întoarse încet, lăsând să i se vadă cicatricea urâtă de pe umăr, roşie şi purulentă.

— Cum adică? întrebă el.

— Trebuie organizată o persecuţie permanentă a refugiaţilor; să-i supunem la regimul duşului scoţian. O formă de tortură homeopatică, iată ce prevăd.

— Trebuie să le tăiem orice posibilitate de a-şi regăsi confortul, continuă Laurence. D’Estang, Destrève şi prietenii lor caută să recreeze pe Venus civilizaţia decadentă de altădată, vor să-şi sape un cuib moale în vegetaţia planetei, să-şi ţese o gogoaşă unde să poată hiberna pe veci…

— Şi voi vreţi să zdrobim gogoaşa, să distrugem cuibul.

— Ne gândim să-i convingem şi pe colonişti să ne ajute. Şi aşa climatul de pe Venus nu-i prea favorabil proiectelor lui d’Estang; cu atât mai mult, dacă noi creăm foamete, uşoare epidemii, înecăm Albousso în noroi, printr-un joc de mici baraje, aducem specii de vegetaţie ostilă, cum este enerul, pe care l-ai cunoscut, şi altele despre care venusienii ne-au dat informaţii înfiorătoare, cred că vom, ajunge să-i convingem să-şi schimbe hotărârea de a se instala pe Venus.

*

Erau mai bine de trei luni de când torente de mâl se rostogoleau zgomotos peste Albousso, trei luni de când veninul verde al ploii stropea oraşul, curgea şiroaie peste clădirile improvizate, instalate pentru a rezolva momentan criza locuinţelor. Acoperişurile sumare, atacate neîncetat de

picăturile acide, începuseră să putrezească, zidurile erau uşor descompuse, roase la bază de valurile de noroi, ansamblul străzilor prost trasate se transformase într-un fel de deltă mocirloasă. La început, se mulţumiseră să înjure soarta funestă, sperând, după spusele autohtonilor, ca sezonul verii să le aducă o oarecare ameliorare. Dar, în curând apărură larve enorme şi urât mirositoare, un polen misterios îi făcea să strănute la nesfârşit, fără a mai pune la socoteală stolurile de frunze de ener, a căror migraţie bruscă şi surprinzătoare, producea dureroase descuamări la mii de indivizi. Apoi, începură să lipsească cele necesare traiului; expediţiile organizate de colonişti se pierdeau în terenuri mlăştinoase sau se rătăceau în păduri necunoscute. Coptere pentru aprovizionarea cu alimente, navlosite în pripă, se prăbuşeau fără motiv. Deja primii refugiaţi, care îşi suportau cu greu soarta şi doreau întoarcerea pe Terra, se manifestau gălăgios şi vindicativ în faţa clădirii unde locuia Destrève şi prietenii săi.

Emisiunile de televiziune reluau cu perseverenţă aceleaşi înregistrări vechi, pe care guvernul terestru le distribuise cândva cu zgârcenie coloniştilor, cameramanii refuzau cu încăpăţânare să facă alte reportaje pe planeta „pipi”, cum începuse să fie numită în popor.

Când apăru un stol de păsări parias, din cealaltă emisferă a planetei, şi începură să arunce jeturi roşii peste populaţie, colorând pe veci pielea atinsă de această urină, nemulţumirea se agravă. Atunci, primele femele de grugi veniră să pască covoarele, cuverturile şi draperiile de prin saloane, fără ca populaţia să poată reacţiona în vreun fel, căci aceste animale treceau prin pereţi, iar loviturile n-aveau alt efect decât acela de a le provoca dezechilibrul şi căderea.

Spiritele cedară şi începu revolta.

În momentul acela, Bob, Jacques şi Laurence hotărâră să se întoarcă în oraş. Meinschwantz pregătise cu tact reconcilierea lor cu Janniot, şi provocase descumpănirea lui D’Estang şi Destrève.

Salonul de recepţie al guvernului provizoriu al Terrei la Albousso îşi pierduse orice demnitate: pereţii picurau ca lumânarea, plafonul curgea în stalactite, reziduurile de materii organice dezgustătoare acopereau solul, degajând un miros fad, incompatibil cu demnitatea locului, iar fotoliile şi tapiseriile

fuseseră păscute de grugi.

Lui d'Estang îi lipsea o bucată din cămaşa de corp, ca de fapt şi din propria sa piele, feţele obosite şi trase ale lui Destrève şi Jeanniot erau de nerecunoscut.

— Mă bucur să te văd, Jeanniot, ce mai faci? întrebă Jacques surâzător.

Apoi îi pieri cheful să se mai amuze pe seama bătrânului său şef, şi zâmbetul îi împietri într-o grimasă. Fu impresionat de cumplita suferinţă a acestor oameni, de abdicarea în faţa adversităţi, care se citeau pe feţele lor.

— Ai câştigat, Dureur, spuse deodată d'Estang. Tocmai am hotărât întoarcerea pe Terra, cu orice preţ.

— Ce-am câştigat? Nu împotriva voastră, ci împotriva txalqilor am angajat această bătălie.

Comandantul îşi lăsă capul în jos.

— Dar suntem obosiţi, Jacques, prea obosiţi. Fuga ne-a făcut să ne pierdem puterile, iar sejurul pe Venus ne-a terminat.

— Atunci, nu ne mai rămâne decât să crăpăm uitându-ne cum explodează norii, concluzionă Bob Cartier.

— Nu, Bob, cu siguranţă nu, spuse Dureur cu amărăciune. Nu suntem numai noi pe planeta aceasta; există sute de mii de refugiaţi. Fie arhepoli, fie aparţinând civilizaţiei decadente, ei sunt cu toţii oameni liberi, care au refuzat supunerea telepatică şi doresc să lupte cu txalqii. Foarte mulţi dintre ei nici nu ştiu, poate, pentru ce sunt împotriva civilizaţiei armonioase, dar vor să zdrobească dominaţia invadatorilor, şi nu puteţi să-i refuzaţi.

Jacques Dureur îşi aţinti privirea asupra golfului, unde se adunaseră deja minusculii nori verzi ai ploii, care se anunţa odată cu primele zile de toamnă.

*

Susţinută de discursurile lui Cartier, de emisiunile lui Laurence şi ale lui Dureur, de textele oficiale, pe care Destrève şi Djabaté acceptaseră să le contrasemneze, mişcarea pentru eliberarea Terrei luă amploare. Dar pregătirile planului de recucerire nu începură decât după douăsprezece luni de la sosirea ultimilor fugari şi se terminară la sfârşitul verii următoare.

Ploile rare ale toamnei erau mai puţin dezagreabile, hrana devenise abundentă, reportajele de pe Venus, asigurate de colonişti cu scopul de a racola mână de lucru fără mare

osteneală, îi distrau pe cei inactivi.

Astroportul din Albousso, scos la lumină din lacul de noroi, îşi desfăşurau figurile geometrice ale pistei de aterizare sub movul nebulos al cerului străpuns de cele două sute de astronave înarmate pentru eliberare.

— Sunt la fel de frumoase ca şi clădirile irizate, spuse încet Laurence.

— Curând vom putea face comparaţia, primele bombe vor cădea mâine pe planeta noastră şi gazul îşi va face efectul; momentul acesta va marca debutul debarcării, răspunse Meinschwantz.

— Abia aştept ceasul acela, mi-e atât de teamă că nu va avea efect asupra txalqilor! Nu ne putem permite un eşec pentru că nu vom putea niciodată să o luăm de la capăt, suspină Dureur.

— Dar nu există îndoială, Jacques, am ales soluţia cea mai simplă şi cea mai evidentă dintre toate, aceea de a adormi pentru câteva zile toate creaturile vii de pe Terra. Gazul a fost studiat de cei mai buni chimişti şi biologi, am ţinut cont de toate observaţiile culese în legătură cu metabolismul lui Linxel, nu există eroare, va acţiona!

— Totul este cronometrat secundă cu secundă, reluă Aulcas Jeanniot, bombele vor exploda la înălţimea dorită, pentru a obţine o dispersie, maximală a gazului; căldura provocată prin frecarea aerului la mare altitudine, va fi suficientă pentru a asigura deflagraţia, şi atmosfera Terrei va fi instantaneu saturată. Cunoaştem timpul necesar intoxicării oamenilor şi txalqilor şi ştim exact la ce oră şi unde trebuie să aterizeze astronavele noastre. Toate concentrările urbane realizate după simbioză sunt reperate, o sută de mii de oameni antrenaţi perfect sunt pregătiţi să neutralizeze punctele cheie. Eu am încredere, Jacques, sunt sigur că proiectul nostru îşi va atinge scopul.

— Sunt de aceeaşi părere, admise d’Estang, şi te felicit că ai reuşit să pregăteşti toate astea, adăugă el adresându-i-se lui Dureur.

— Mulţumesc, d’Estang, singurul lucru de, care mă tem este că oamenii se vor opune eliberării lor.

Hoinarul, azuria navă spaţială a txalqilor, decolă prima, străpungând norii. Solul de plaxiton se umflă pe alocuri, sub impactul celor o sută nouăzeci de astronave pământene care îl

urmară. Navele trecură dincolo de ultima centură a norilor întunecoşi, care împodobeau atmosfera planetei Venus, şi străluciră sub primele raze ale soarelui regăsit.

Terre by night

Linxel privea clădirile care acopereau insula Paygan, strălucind sub razele soarelui unic al Terrei, Urmărea din toate părţile, graţie celor trei ochi ai săi, desenul uriaş pe care-l trasa punct cu punct masa irizată a construcţiilor ovale, răspândite de-a lungul peisajului neschimbat al colinelor înverzite şi al teraselor îmbinate cu grădini plantate de curând. Cerceta detaliat profilul statuilor apropiate, repartizate cu erudiţie, le mângâia formele cu privirea, se îmbăta la contactul vizual cu peisajul colorat al insulei, se impregna cu urzeala subtilă a falezei de marmură poleită a unei cariere învecinate. Îşi imagina jocurile viitoare, care se desfăşurau pe esplanadele în forma tablei de şah, multiplică bucuriile pe care polifonia umbrelor şi a luminilor o sugera simţurilor sale; modifica pe îndelete universul pe care-l crease cu fraţii săi, univers mobil şi fluctuant, pe care oamenii îl construiseră urmându-i planurile şi pe care nu va obosi nicicând să-l amelioreze şi să-l desăvârşească.

Apoi, această viziune explodă în mii de puncte; luminoase, se descompuse într-o urzeală care desena în filigran o panoramă atemporală a insulei.

Fiecare om deţinea o parte din comoara creativă care se acumulase de-a lungul secolelor pe Terra, fie că încă poseda (sensul cuvântului *poseda î*ncepuse să se contureze în mintea txalqului) cărţi, discuri, sculpturi, parfumuri, filme, fie că fusese marcat profund de întâlnirea determinantă cu una sau mai multe lucrări de artă, fie că avusese o pasiune secretă: călătoriile, senzualitatea, grădinăria, gastronomia, alchimia, vânătoarea, sportul, etc... şi această pasiune îl ajutase să se împlinească. Linxel selecţiona, gusta, clasa, accepta sau respingea darurile acestea pe care i le oferea rasa umană. Le înregistra pentru nevoile viitoare, le comunica celor din rasa lui, pentru ca aceştia să le transforme în elemente folositoare civilizaţiei armonioase şi să contribuie la ameliorarea constantă a simbiozei dintre oameni şi txalqi.

Făcuse să dispară toate oraşele de pe Terra, imagini ale

cetăţilor care se năruiau, ruine care se dezintegrau, nu pentru a debarasa planeta de nişte metropole hidoase – fiecare avea frumuseţea, echilibrul şi pitorescul ei – ci pentru ca ele să nu distoneze cândva cu armonia generală a Terrei. Linxel le înregistra cu grijă planurile în memoria sa, pentru ca să le poată integra într-o zi vastului proiect de ansamblu pe care-l va realiza la scară planetară. Pentru a pregăti instaurarea erei armonioase, fiecare txalq ieşit din celula mamă, toţi descendenţii lui Linxel survolau Terra însoţiţi de echipajul lor, dirijau la sol echipele care lucrau la curăţirea planetei, ca să poată repertoriza operele de artă şi să transmită reproducerea lor mentală memoriei comune a rasei. Era înregistrată fiecare particularitate a peisajului, se studiase fiecare formă de relief, fiecare pădure, fiecare ţărm, în vederea participării într-o zi la realizarea giganticului plan de armonizare a Terrei.

Având imaginea generală a mapamondului, txalqii îşi dădură seama că oamenii aleseseră instinctiv cele mai frumoase poziţii pentru a-şi construi oraşele principale şi că în anumite puncte ale globului modificaseră admirabil peisajul, adesea de o frumuseţe mediocră, restructurându-l printr-o oblicitate a cătunelor, satelor, câmpurilor, gardurilor vii, drumurilor şi pădurilor.

Toate aceste imagini minunate, culese de fraţii săi, fuseseră depozitate în creierul lui Linxel şi-i permiseseră să asimileze instantaneu anumite informaţii despre crearea lor. Astfel, jocul de şah fusese încorporat într-un mod diferit în cântecele şi dansurile matematice pe care le executau zyrionii pe îndepărtata planetă Ormana; pentru asta esplanadele fuseseră acoperite cu table de şah. Noile dansuri armonioase mimate de bărbaţii şi femeile Terrei, gesturile graţioase, tresărirea delicată a muşchilor, creaseră pentru prima dată invadatorilor revelaţia plăcerii fizice; în felul acesta descoperiseră un element de extaz mental inerent civilizaţiei armonioase, care le scăpase întotdeauna: senzualitatea.

Acum, echipele de securitate, care fuseseră liber constituite pentru a accelera procesul de simbioză, dispăruseră. Mai rămăseseră doar câteva hoarde izolate de oameni, care preferaseră mai curând întoarcerea la starea barbară decât să se supună noului ordin. Acestea rătăceau fără nicio ţintă şi uneori riscau câte o expediţie punitivă în oraşele armonioase

pentru a-i ucide pe exalqi. Uneori, aceste creaturi, care se hrăneau cu plante, rădăcini şi vânat, masacrau şi oameni ca să-i mănânce; dar, de obicei dispăreau din lipsă de îngrijire, atinşi de maladii uitate.

Datorită măiestriei tehnologice a txalqilor în toate domeniile, curând, suprafaţa Terrei se transformă radical şi civilizaţia armonioasă fu implantată pe scară largă.

Toate oraşele vechi fuseseră înlocuite cu cetăţi ale frumuseţii, materialele txalqilor subminaseră plaxitonul, plaxilena şi piatra; metalelor şi mineralelor terestre le fusese modificată structura moleculară, iar plasticul de sinteză şi vegetalele ameliorate fuseseră irizate conform artei fraţilor lui Linxel. În pofida ordinii, echilibrului, desăvârşirii arhitecturale care prezida realizările txalqilor, armonia funcţională a ansamblului nu era plictisitoare.

Oare sculpturile, frescele, aranjarea clădirilor, a grădinilor şi a noilor locuinţe erau cele care transfigurau această lume nouă, sau numai simpla mişcare a oamenilor prin oraşe? Linxel se întrecuse pe sine: posibilităţile txalqilor de abstractizare, imaginaţia cosmică, se hrăniseră cu caracteristici proprii rasei umane; era vorba despre o simbioză desăvârşită între două civilizaţii, două universuri.

Încet-încet, anumite caracteristici ale undelor mentale necunoscute deveniseră perceptibile vechilor seniori ai Ormanei. Dar, fapt de neimaginat, aceste informaţii, care ar fi trebuit să se integreze memoriei globale a txalqilor, rămâneau apanajul câtorva. Într-o zi, Linxel resimţi o curioasă rezistenţă telepatică încercând să comunice cu unul dintre fraţii săi; nu mai exista legătura aceea care suda într-un singur bloc mental totalitatea txalqilor. Comunică această senzaţie entităţii pe care o alcătuiau toţi cei care ieşiseră din el şi aceasta cunoscu aceeaşi bizară senzaţie de îndepărtare, de separare în privinţa acelei porţiuni din corpul lor unic. Atingerea telepatică era bruiată de un ciudat fading asemănător cu cel care provoca undele mentale necunoscute, la oameni. Linxel decise să meargă la acest frate, pretextând că-i lipsea o informaţie pe care specializarea sa parţială ar fi putut-o furniza automat grupei de creaţie.

Înconjurat de ajutoarele sale, elemente de legătură telepatică alcătuite din vreo zece oameni selecţionaţi după calităţile lor particulare de a potenţializa cel de-al şaselea simţ al txalqilor,

Linxel fu transportat în celula sa până la copter, folosind formula planului înclinat.

După ce parcurse câteva mii de kilometri, ordonă aterizarea într-o grădină în care erau încrustate plăci de un violet sidefat.

Apoi, fu condus în clădirea irizată, în care predomina roşul, din centrul oraşului Safsco. Din blocul rubiniu şi impozant, înălţat spre cer, răzbăteau sunetele ritmate ale unei muzici necunoscute. Compoziţiile umane corespundeau într-o mică măsură concepţiilor muzicale ale txalqilor. Aceştia tolerau lucrările unor compozitori, care înţeleseseră în plenitudinea lor posibilităţile de abstracţie proprii artei muzicale, dar le refuzau pe toate cele care se îndepărtau de această rigoare şi încorporau în materialele sonore ritmurile şi armoniile sugerate de undele mentale necunoscute.

Purtat mereu în braţe de slujitorii săi, Linxel trecu pe sub portalul vast al clădirii plăcerilor. Încă o dată îl izbi existenţa obiectelor neprelucrate, strict omeneşti, în decorul armonios al sălii principale.

Fratele pe care-l căuta se afla probabil în sala de apropiere, care fusese rezervată pentru raporturile sexuale ale oamenilor, înlesnindu-le întâlnirea prin metoda dansului. Bisexualitatea oamenilor ridicase nenumărate probleme txalqilor, care nu vroiau să trăiască din nou experienţa nefericită de pe planeta Ormana şi doreau să faciliteze relaţiile sexuale celor pe care îi supuseseră, ca să poată evita degenerarea.

Eliberaţi de supunerea telepatică totală în tranşee succesive, bărbaţii şi femeile îşi regăseau câteva ore pe zi o parte din liberul lor arbitru pentru a rezolva problema împerecherii. Castitatea obligatorie care durase mai bine de un an produsese apoi explozii înverşunate de sexualitate care trebuiseră reglementate. Txalqii suprimaseră deci dormitoarele mixte şi propuseseră slujitorilor să se împerecheze public în locuri rezervate în acest scop, aşa cum era această sală de apropiere.

Pătrunzând în rotonda vastă, îl izbiră cu brutalitate sunetele ciudate produse de instrumentele primitive. Luptând împotriva inflexiunilor muzicale care îi traversau dureros creierul, cuprinse sala cu privirea ochilor săi panoramici.

La începutul perioadei de autonomie parţială, puţini pământeni frecventau aceste locuri; dar, pe măsură ce simbioza se armoniza, spiritele se eliberau şi perioada armonioaselor

realizări se încheia, se abandonau tot mai mult plăcerilor erei vechi.

Majoritatea obişnuiţilor casei, recrutaţi atât dintre cei cu o mare capacitate intelectuală cât şi dintre cei mai debili, frecventau de acum înainte clădirile plăcerilor mai ales în scopul de a întreţine relaţii sexuale.

Dar Loxon, fratele care nu mai răspundea atingerii telepatice, nu era aici. Linxel ceru ajutoarelor sale să-l depună la sol, intră în tubul ascendent şi se lăsă purtat până la sala jocurilor. Îl zări imediat moleşit într-o capsulă a cărei întrebuinţare se generalizase, înlocuind celulele protectoare care nu mai erau întotdeauna obligatorii în climatul mai blând al Terrei. Era înconjurat de cei zece slujitori particulari care aşezau jetoane multicolore de-a lungul unui covor verde.

Txalqii ignorau total simţul proprietăţii, acest concept fiindu-le străin din punct de vedere biologic; pentru ei nu exista nimic mai de preţ decât comoara creativă comună, şi le fusese greu să admită gustul acesta al posesiunii individuale pe care-l descoperiseră la oameni. La solicitarea slujitorilor, încă de la începutul eliberării telepatice parţiale, consimţiseră să creeze plăci de schimb care serveau obscurelor negocieri între oameni, înlocuind moneda căzută în desuetudine din lipsa comerţului. Ele erau utilizate mai ales în această secţiune a clădirii plăcerilor.

Când efectuase o sinteză completă a locului, observând repartizarea meselor, înclinarea calculată a diferitelor planuri de joc, sclipirea culorilor sub efectul luminilor eclipsate, mişcările jucătorilor, expresia fizionomiilor atunci când studiau procentul hazardului în pronosticurile lor, gesturile euforice atunci când ieşeau numerele pe care le aleseseră, se simţi tentat să participe la acest fel de comunicare, să împărtăşească febra insolită care emana în sala de joc.

Se ridică pe tentaculele sale fragile şi-şi croi drum cu greu printre corpurile omeneşti pentru a se apropia de Loxon. Nicio privire nu se îndreptă spre el, niciun gând nu-l atinse. Fratele său nu-i răspundea la apeluri.

În liniştea desăvârşită a sălii de joc, Crupierul psalmodia, îndată ce se sfârşea torsul surd al ruletei.

Linxel recurse la un subterfugiu: puse stăpânire pe creierul jucătorului care se afla cel mai aproape de Loxon, şi-l făcu să

vorbească:

— Loxon, răspunde-mi, de ce încerci să-ţi separi trupul de entitatea unică? Loxon, tu ştii că unui txalq îi este cu neputinţă să existe individual fără riscul de a muri, doar ultimul ieşit din celula mamă poate să ajungă la performanţa asta.

Prin buzele omului îşi continuă apelul său monoton. Câţiva jucători îşi ridicară capul, intrigaţi de glasul neobişnuit care răsuna în ambianţa aproape religioasă a sălii. Linxel simţi cum se revarsă în creierul său un torent de gânduri contradictorii, care caracterizau atât de bine emisiunile mentale ale oamenilor. Se îndoi că fratele său era cel care îi comunica impresiile. Txalqul se simţi cuprins de un sentiment ciudat în timp ce evoca infirmitatea slujitorilor săi. Era vorba oare de milă? Apoi, unul dintre ajutoarele lui Loxon, un om cu pielea galbenă şi ochii mici, îşi întoarse faţa spre el şi vorbi:

— Tu eşti, Linxel? Tu eşti? Gândul tău e atât de departe încât nu-l pot percepe altfel decât prin urechile celor pe care îi domin. Nu mă mai pot smulge din acest joc. Exercită asupra mea o fascinaţie neliniştitoare… De când am încercat să mă distrez participând la jocul acesta de noroc, am pierdut contactul cu entitatea. Fără să sufăr. Nu SUFĂR!

Ultimele cuvinte îl frapară pe Linxel ca şi cum sonoritatea lor ar fi avut putere de percuţie la nivel mental.

— Mai vorbeşte, Loxon, concentrează-te, trebuie, spuse omul pe care-l controla, cu un accent de mânie care nu-i fusese sugerat.

— Toate gândurile mele se învârtesc în jurul problemelor de calcul al probabilităţilor, pe care încerc în zadar să le rezolv; sunt absorbit total de această preocupare şi nu reuşesc să mă eliberez de ea. Dar, mai ales, mi se pare că DORESC (Linxel recunoscu în acest cuvânt o secvenţă întâlnită frecvent printre undele mentale necunoscute, dar nu reuşi să interpreteze conceptul pur semantic). Dorinţele mele sunt orientate către acumularea absurdă de plăci, care-mi creează o senzaţie de bucurie, de putere individuală… Împărtăşesc bucuria şi ura emanată de creierul oamenilor… eu…

Deodată discursul slujitorului lui Loxon se întrerupse, vocea sa mai răsună, apoi deveni confuză. Partida continua, ruleta se învârtea de câteva secunde şi tocmai desemnase o cifră empiric definită între zero şi treizeci şi şase. Deodată, Linxel simţi o

revărsare mentală de unde necunoscute, emise de oameni, fie de cei care se cramponau de teancul multiplicat de plăci, fie de cei care îşi vedeau miza dispărând.

— Loxon, Loxon, reluă el prin vocea omului, plăcile acestea nu-ţi pot aduce nicio satisfacţie, legile hazardului care dirijează repartizarea lor şi calculul probabilităţilor care îţi permite să le obţii, nu pot să preocupe un txalq mai mult de câteva secunde; tu ai căzut pradă unui fenomen de hipnoză. Întoarce-te în sânul entităţii, Loxon, întoarce-te, dacă nu, vei pieri în suferinţele cumplite ale separării.

Gândirea lui Linxel, împrumutând retorice umană pentru a se exprima, suferea transformări radicale. Cuvintele pe care le pronunţa servitorul său ocazional reflectau imperfect nuanţele abstracte ale discursului, unele concepte erau incomplet reproduse, altele, dimpotrivă, erau îmbogăţite cu teme anexe. Complexitatea limbajului pământean, ritmul frazei nu se potriveau cu simplitatea profundă şi armonioasă a mentalităţii txalqilor.

Loxon răspunse, la puţin timp, prin vocea slujitorului său:

— Nu mai pot să lupt, Linxel, frate, nu mai pot abandona acest joc. Am sesizat acum tonalitatea cerebrală specifică undelor necunoscute; ele sunt emanaţia tuturor pulsaţiilor neconceptualizate ale individului. De la naşterea mea, mi-am orientat întotdeauna cercetările spre oameni; pentru o bună dezvoltare a simbiozei, am primit misiunea să dobândesc cunoştinţe de specialitate în legătură cu undele mentale necunoscute care se interferau în raporturile noastre cu oamenii. Pe măsură ce adunam informaţii complet străine inteligenţei noastre şi încercam să le comunic celorlalţi, simţeam că mă izbesc de o totală lipsă de înţelegere la semenii noştri. Cu cât pătrundeam mai mult în universul senzual al oamenilor, cu atât mă detaşam de poporul txalq. Apoi, fără o tranziţie dureroasă, am împărtăşit primele impresii într-adevăr omeneşti, îmi amintesc foarte bine de asta, era în timpul perceperii olfactive a unei ţigări pe care o fuma unul dintre ajutoarele mele; aspirând fumul, povestea o partidă de poker pe care o jucase înaintea sosirii noastre pe Terra, iar eu m-am identificat curând cu plăcerea sa, i-am pătruns tainele şi am înţeles pentru prima dată ce era un SENTIMENT omenesc. De atunci am progresat fără încetare în această ştiinţă a omului,

am simţit la rândul meu pulsaţii neconceptualizate şi am emis primele unde mentale necunoscute. Şi, străduindu-mă astfel în universul mental al oamenilor mi s-a întâmplat astăzi, timp de câteva clipe, să pierd contactul cu entitatea txalq. Îmi este imposibil să mai revin.

Vocea omului se atenuă, se auziră câteva cuvinte disparate, nişte onomatopee fără semnificare, apoi buzele sale se închiseră definitiv.

Era inutil să mai întârzie în sala de joc. Linxel înţelese ce se întâmplase. Txalqii folosiseră întotdeauna, pentru a-i servi; rasele pe care le dominaseră. Din fericire, avuseseră şansa să întâlnească rase al căror nivel mental era inferior nivelului lor. De data asta, simbioza se realizase cu creaturi mai evoluate, şi îşi asumaseră riscul de a se lăsa prinşi fără voia lor în capcanele unei inteligenţe diferite.

— Faceţi-vă jocurile, domnilor, faceţi-vă jocurile, nimic nu mai merge!

Fură ultimele cuvinte pe care Linxel le auzi în timp ce aluneca din ovalul iridescent în culorile rubinului.

Viaţa cotidiană

Locotenentul Gilles se trezi într-o dimineaţă fără a-şi mai aminti de zilele precedente. Se afla într-o încăpere lipsită de mobilier, suspendată la aproximativ un metru deasupra solului şi cufundată într-o penumbră rozalie. Privirea i se aţinti asupra peretelui din faţă; ochii săi păreau că filtrează lumina zilei şi distilează limpezimea palidă care-l înconjura.

Ce căuta el în această celulă ciudată? Se ridică; culcuşul său invizibil era cald şi moale la pipăit. Cu regret, puse piciorul spre sol şi se lăsă să alunece: era ceva lipicios, moale, alburiu! tresări dezgustat. Trebuia să se spele imediat, să se debaraseze de senzaţia asta vâscoasă! Căută instinctiv toaleta, dar în zadar, aici nu existau decât patru pereţi şi niciun fel de uşă. Îndată ce-şi dădu seama de realitate, Gilles se linişti şi se aşeză direct pe jos; contactul cu materia care-l surprinsese cu câteva minute mai înainte, devenea mai agreabil, iar misterul prezenţei sale în locul acesta necunoscut începea să se elucideze.

Îşi cercetă memoria: amintirile păreau greu de găsit. Ca şi cum s-ar fi retras într-un colţ inaccesibil al creierului, ele formau

un cheag pe care nicio operaţie nu l-ar fi putut extirpa. Atunci, încercă să depăşească blocajul plimbându-se prin încăpere, fără să se gândească la nimic. Nicio fisură nu exista în cei patru pereţi, pe care Gilles îi palpă cu atenţie, niciun buton, niciun mecanism care să-i fi permis să deschidă vreo uşă secretă.

Cuprins de furie, începu să urle subit:

— Deschideţi, pentru Dumnezeu, deschideţi sau sparg totul!

Dar, dincolo de pereţi, niciun ecou nu răspunse apelului său.

Se întoarse în patul invizibil, se cuibări în el şi se întoarse către peretele opac, pentru a scăpa de rozul obsedant care scălda atmosfera. Încercă încă o dată să nu se mai gândească la nimic şi aşteptă ca imagini ale trecutului său să apară din nou.

Încet, coşmarul începu să prindă contur.

Totul se petrecuse înainte… cu mult înainte… timpul înmugurea şi Gilles avea acum impresia că nu mai putea controla aceste viziuni care creşteau în el ca sub efectul drojdiei.

— Pentru ce, pentru ce toate astea? murmură el.

Era dimineaţa, în Los Angeles. Tocmai se întorsese în biroul său de la Astronautică, după ce fusese repatriat din Insulele Marianne. *Sirius,* explorarea meteoriţilor, capturarea de către txalqi, cât de departe erau toate astea! Şi oamenii, care votaseră masiv pentru coabitarea cu invadatorii!

Apoi, evenimentele se precipitaseră într-o manieră derutantă. La ce dată se puteau stabili primele plecări voluntare către Oceania? La câteva săptămâni după vot, fără îndoială. Din ce motive misterioase renunţaseră oamenii la situaţiile lor stabile, la rentele de stat, pentru a se abandona dominaţiei mentale a txalqilor?

Ce importanţă are? El, locotenentul Gilles de la Astronautică îşi continuase munca cu calm şi ponderare. De când ştia că şederea sa pe Terra risca să dureze mult timp, singura sa preocupare era aceea de a-şi găsi o soţie. Şi, cum nu avea o înfăţişare prea seducătoare, prestigiul era cel pe care conta pentru a atrage sufragiile unei femei.

Cercul său de prieteni apropiaţi se dezmembră, colegii de birou dispărură unul câte unul. Se aproviziona când şi când, iar momentele sale de relaxare erau tot mai rare din lipsa animaţiei în cartierul plăcerilor. Gilles alesese libertatea, amănuntele nu-l îngrijorau. Pe anumite lungimi de unde, televiziunea lansa

apeluri vehemente la revoltă, incitau oamenii să facă front comun în faţa adversităţii, să se unească pentru a-i alunga pe txalqi. Pe altele, dimpotrivă, programele realizate de creaturile spaţiului ofereau posibilitatea de a ajunge în Edenul pe care ei erau în curs de a-l instaura pe Terra. Pe Gilles nu-l entuziasmă nici una, nici alta din cele două variante.

Curând oraşul deveni aproape pustiu. Imobilele – faleze din cartierele periferice erau în mare parte cufundate în întuneric, străzile interioare îşi derulau la nesfârşit panglicile goale; chiar în inima oraşului vechi, fremătând altădată de viaţă, nu se mai zăreau decât vreo câţiva trecători, traversând grăbiţi bulevardele în pantă, ca şi cum ar fi fost urmăriţi de un pericol invizibil. Los Angeles se cufunda cu fiecare zi tot mai adânc în inima tăcerii.

Gilles încercă să între în legătură cu alţi oameni. Vroia să ştie de ce aceştia nu părăseau oraşul, de ce nu urmau exodul populaţiei către teritoriile txalqi lor, sau de ce nu se uneau cu partizanii luptei contra invadatorilor. Vroia să cunoască motivele ataşamentului lor faţă de vechiul mod de viaţă, căutând scuze pentru propria sa apatie.

Nu obţinu niciun răspuns.

Într-o zi, sosind la birou, îl găsi devastat şi pustiu. Evenimentul îl împiedică să-şi continue lucrul; clasificarea fişelor răspândite pe patru etaje ar fi durat mai mulţi ani, şi el n-avea niciun motiv să se consacre unei alte activităţi de hârţogărie, atât şefii cât şi adjuncţii săi dispăruseră.

Echipele de securitate trecuseră cu siguranţă pe aici.

Se ridică de pe scaunul zdrobit, de unde contempla spectacolul trist al sertarelor explodate, al birourilor răsturnate, al mobilelor jefuite, şi se îndreptă spre terasa cea mai apropiată. Se urcă în copterul care care îl aducea cu regularitate la muncă şi, pentru prima dată în existenţa sa, tăie comenzile automate şi pilotă singur maşinăria.

Pe cerul alb nu mai zbura niciun alt copter, niciun stratocruiser, niciun cargo. Sub el oraşul zumzăia surd: Los Angeles, rumoarea sa profundă făcută de zgomotul maşinilor care torceau în subsoluri, de rulajul monoton al căilor rulante, de şuieratul elevatoarelor şi de zgomotul imperceptibil al circuitelor electrice şi electronice. Acolo, jos, era Pacificul.

Locotenentul Gilles se ridică mai mult; acum, oraşul avea

aspectul unui plan la scară redusă. Ce erau pentru el aceste străzi ale cetăţii vechi, aceste imobile-faleză? Ce semnificaţie aveau în ochii lui? Se detaşă instinctiv de fascinaţia pe care o exercita asupra lui oraşul în care se născuse şi trăise. Ar găsi o soluţie disperării sale dacă ar pleca definitiv, dacă ar deveni un vagabond, un veşnic fugar străbătând planeta fără niciun ţel, în căutarea unui sfârşit liniştit, a unei morţi blânde în adâncul pădurilor, al colinelor de un verde întunecat, care se etalau la nesfârşit până la orizont?

N-avu timp să se decidă să moară.

Un copter al Gărzii se năpusti asupra lui şi, prin manevre savante, îl constrânse să aterizeze brusc. Un om ieşi şi îndreptă paralizorul spre el. Gilles îi remarcă alura rigidă, crisparea anormală a muşchilor şi dificultatea de exprimare atunci când îl întrebă:

— Ce faci aici?

— Nimic special, mă plimbam, mergeam la Beachtown să facă baie, da, să fac baie.

— Toţi locuitorii din Los Angeles sunt supuşi puterii poporului minunat! Oraşul va fi ras, pentru a construi cetatea armonioasă… nu trebuie să rămâi aici.

În ochii omului din Gardă străluci o bucurie infamă.

Gilles se simţi cuprins de ruşine. Era timpul să se alăture celor care se opuneau invaziei txaiqilor! îşi încordă muşchii şi se aruncă asupra celuilalt, dar jetul paralizorului îl fulgeră dureros…

Când se trezi, o forţă necunoscută pusese stăpânire pe creierul său. Imagini, lumini, mirosuri străine se amestecau cu cele pe care le percepeau în mod obişnuit simţurile omeneşti; sunete necunoscute urzeau în jurul lui un fond orchestral misterios. Gilles se simţea fără voinţă, o gândire străină se substituise gândirii sale. Vru s-o alunge, dar acţiunea se dovedi dificilă. Începu totuşi un duel insolit, căutând punctele de penetraţie psihică pentru a bara fluxul neuronic care îl invada. Îşi imagină că trebuia să-şi concentreze toată atenţia asupra unui moment din viaţa sa, pe care să-l retrăiască, pentru a-şi putea proteja personalitatea printr-un fenomen de inducţie. Se hotărî asupra ultimei sale experienţe amoroase şi încercă să materializeze secundă cu secundă jocurile, mângâierile, suspinele, râsul, aşteptările, şocurile, spasmele, delirurile. Dar,

pe măsură ce recrea trupul iubitei, modelând mental un sân pe care să-şi aşeze mâna, schiţând buze pe care să le poată muşca, desenând o umbră în adâncitura unui şold, în care să-şi înece privirea, trupul fantomei sale se deforma, ochii sticleau în scobitura unui buric, sânii se încrucişau şi se multiplicau în ciorchini, cute ciudate alergau pe pielea cafenie şi jilavă, pe curbura coapsei se alungeau mucegaiuri, unghiile creşteau ca nişte gheare monstruoase, venele explodau în jeturi de un albastru intens. Imaginea trupului amăgitor prolifera, pântecul se umfla să plesnească, părul creştea ca o buruiană, forma o jerbă le subsuoară, ţâşnea în jurul sexului, alerga pe pântec şi pe coapse, devenea când verde, când roşu, strângând corpul în verigi de mătase.

Apoi, creatura multiformă explodă, şi Gilles îşi pierdu din nou cunoştinţa.

Câteva ore mai târziu, un alt om, doar cu înfăţişarea fizică a locotenentului Gilles, alunecă împreună cu alţii prin tubul de ascensiune. Simţi cum este ridicat uşor şi înţelese cum funcţionează acest fel de aspirator cu gravitaţie. Curând, se trezi într-o sală cu pereţii lucioşi şi plafonul oval; sala era plină de maşini armonios curbate, cărora el le cunoştea perfect modul de utilizare. Se aşeză instinctiv în faţa uneia dintre ele, conştient de misiunea care-i fusese încredinţată, apucă una dintre manete şi îşi începu lucrul.

Dincolo de acţiunea în sine, de gesturile precise pe care le efectua, locotenentul încerca o satisfacţie profundă, plămădită din blândeţe şi armonie. Ar fi dorit să toarcă precum un animal aflat în siguranţă, să se extazieze în faţa minunatei sale îndatoriri, în comuniune cu un univers făcut pe măsura sa, desenat pentru ochii săi, creat pentru dorinţele sale, inventat pentru propria sa satisfacţie.

Nişte cleşti invizibili apucau plăcile negre şi mişcarea acestor plăci în spaţiu era atât de frumoasă, precum un zbor al păsărilor paradisului; gheare uşoare purtau aceste frunze metalice pentru a le depozita în adâncitura unei sfere uriaşe, iar formele care ieşeau apoi din acest creuzet erau tot atât de frumoase ca norii, de pe cer după furtună.

Gilles trăi fericit în acest nou univers; uneori primea altă însărcinare, alteori participa la construirea unui oval irizat. Se complăcea în muncile acestea diferite şi se culca în fiecare

seară cu sentimentul că participa la uriaşul cânt al armoniei creatoare.

Câteodată se deştepta în mijlocul nopţii şi se întreba care sunt motivele acestui vis real ce era viaţa sa, căuta să-şi justifice supunerea, dar nu mergea mai departe şi adormea de îndată.

Ambianţa era plăcută, Gilles urca şi cobora prin tuburi, în jurul lui era o lumină frumoasă. Împărţea mesele cu tovarăşii lui tăcuţi, bucurându-se în linişte de mâncărurile cu gust divin. Se mândrea cu spectacolul oraşului care creştea armonios şi se extazia în faţa ordinii admirabile a clădirilor irizate care se integrau la modul ideal peisajului şi se înălţau către cer ca nişte săgeţi de cristal.

La început se culca direct pe sol, legănat de vântul blând din insule, privind ultimele raze ale soarelui mov care scălda şantierul gigantic creat de txalqi, ce făcea să strălucească maşinile bizare care-şi continuau lucrarea sub impulsul altor oameni. Mai târziu, dormi în dormitorul comun, înghesuit cu fraţii săi în celule suspendate, unde somnul era atât de binefăcător. Zilele şi nopţile se succedau identice în derularea lor, dar reînnoite întotdeauna când era vorba despre senzaţiile pe care le aduceau. Tocmai îşi terminase perioada de activitate şi participa la bucuria comună care stăpânea spiritele seara, această febră calmă care îl ameţea. Gilles simţi cum în mintea sa se formau cuvinte, fraze, care n-avea nimic comun cu directivele pe care le primea în timpul zilei.

— Eşti fericit, Gilles? murmură vocea.

„Sunt în sânul simbiozei şi vreau să rămân acolo”.

— Nu vrei să ascezi la un nivel superior, să depăşeşti stadiul de uimire, pentru a ajunge la libertatea simbiotică? Noi îţi facem această propunere.

Brusc, Gilles deveni conştient de ceea ce reprezenta cuvântul NOI, percepu schema în totalitatea ei. Txalqii organizau noua societate umană, trăiau în mijlocul ei în calitate de creatori, şi-şi propuneau să atingă un grad superior al cunoaşterii, să-şi integreze propria personalitate în opera universală pe care doresc s-o împlinească. Dacă accepta, trecea din stadiul de executant în cel de participant. Răspunse afirmativ la întrebarea pusă.

*

Din ziua aceea contactul cu vocea nu se mai întrerupse deloc; primi întâiul privilegiu: părăsind dormitorul comun şi angajându-se în aripa spiralată a clădirii-sculptură, se duse să se culce într-o celulă separată. Nu era o măsură de excepţie dictată de o ierarhizare a societăţii armonioase, ci doar aplicarea unei necesităţi biologice; de altfel el ştia că toţi oamenii îşi câştigau încet-încet dreptul la libertatea simbiotică.

Într-una din zile, pătrunse într-un tub care ducea spre o clădire cu şase dimensiuni (pentru prima dată percepu multispaţialitatea construcţiei, graţie noilor puteri conferite de txalqi) şi se îndreptă spre sala cărţilor. Un plan tăiat, neîntrerupt cam doi metri, apoi trei linii ale căror faţete se divizau în romburi, luciri neclare care se etajau de-a lungul unui spaţiu infinit şi totuşi limitat, nebulozităţi în expansiune, după puseurile unui timp secund, culori imaginare care explodau spasmodic, luminând perspective singulare.

Primul lucru pe care-l văzu fu corpul sferic al unui txalq cocoţat pe un fel de estradă translucidă. Corpul său părea să fi evoluat subit, masa de carne verde căpătase o înfăţişare mai puţin inumană. Gilles vedea unul din noii stăpâni ai Terrei pentru a treia oară în existenţa sa, şi criteriile rasiale care îi provocaseră repulsie altădată i se păreau mai puţin evidente. Era aceeaşi bulă de carne pe care o văzuse şi altădată, poate mai puţin lipicioasă, poate mai puţin colorată în verde agresiv; poseda totuşi aceeași trompă cornoasă, mobilă în vârf, dar organul acesta i se păru acum mai puţin hidos, mai puţin obscen. Sau, poate din cauza pleoapelor închise nu resimţea oroarea pe care o resimţise la prima lor întâlnire?

Creatura îi oferi posibilitatea de a participa la elaborarea cărţilor-plăci.

Nu-şi mai efectua munca în izolarea mentală completă din sala maşinilor. Putea simţi fizic puterea telepatică a txalqului dirijându-l, şi participa la fiecare dintre invenţiile şi creaţiile sale; asimila geniul seniorilor Ormanei. Uneori, răspunsurile care-i veneau în minte erau consecinţa întrebărilor neformulate pe care şi le pusese inconştient, sau aprobau sugestii pe care le făcuse involuntar. Gilles se simţea bine urmărind elaborarea cărţilor-plăci, supravegherea constituirea hieroglifelor care se înscriau în materia neagră şi percepea gestaţia capodoperei semantice. În genul acesta de creaţie totul era concertat,

cântărit, încheiat, nu mai exista loc pentru incertitudine, poezia se năştea din cunoaşterea totală a subiectului ales.

Şi cel mai neînsemnat detaliu era abordat cu aceeaşi pasiune riguroasă. Pentru a cunoaşte mai bine operele umane pe care le adunaseră, txalqii aduseseră cărţi slujitorilor privilegiaţi. Gilles se apucă să citească una dintre aceste lucrări poetice pe care altădată le-ar fi detestat. Scanda frazele cu voce tare în celula sa; pe măsură ce frazele se exprimau prin canalul gurii sale şi se înscriau în memoria lui Obié, txalqul din pavilionul cărţilor, ritmul era disecat, aliteraţiile studiate, imaginile absorbite şi Gilles înţelegea prin telepatie sensul profund al gândirii autorului pământean. În simbolurile neuronice pe care le fixă a doua zi pe cartea-placă, ştiu să exprime desăvârşit toată frumuseţea unui gând înecat altădată în artificiile verbului şi să regăsească misterele creaţiei umane.

În altă zi, descifră o publicaţie botanică obscură a unui oarecare Alexandre Vialatte, pe care txalqii o conservare cu grijă înainte de a distruge un oraş. Altădată textul acestei cărţi l-ar fi năucit; acum Gilles descoperea, în timp ce-l transcria la dictarea txalqului, imaginile unei germinaţii sălbatice, ale dezvoltării şi inflorescenței, pământuri uscate între pietre pe pavaj dislocate, ziduri în ruină, gazoane abandonate, terenuri în valuri; toate ierburile şi plantele sălbatice ale climei temperate din emisfera nordică încolţeau sub ochii săi şi se dezvoltau prin cuvintele pe care un poet botanist, vechi umorist, le concepuse într-o zi jucându-se doar cu onomatopeele sugerate.

*

Oraşul armonios din insula Paygan era terminat. Splendoarea sa depăşea imaginile pe care visele cele mai futuriste le putuseră reprezenta vreodată.

Arhitectura, sculptura, artizanatul, pictura, cinematograful, teatrul, televiziunea, muzica, matematica, fizica, chimia, algebra, geometria, în spaţiu şi în ireal, plus anumite arte şi discipline specifice txalqilor, concuraseră la această realizare supremă.

Dacă soarele de un galben acid se reflecta pe suprafaţa mişcătoare a unei forme albastre, sfredelind în mii de torsade un cer cu extremităţi indigo, era poate pentru că fresca muzicală care răzbătea din clădirea irizată nu modula decât teme polifonice împrumutate din folclorul primitiv al zyrionilor

din nord. Dacă argintul pal al unui lac de mercur, gelatină metalică, se unduia sub vântul provocat artificial în interiorul unei caverne din porfir încrustat cu motive abstracte din plastic, era poate pentru că un om trecea prin faţa lui la ore fixe pentru a activa o maşină de ploaie. Dacă floarea de o culoare nedefinită se curba ritmic sub picătura azurie care cădea dintr-un bazin cu cinci dimensiuni, era poate pentru a relansa activitatea unei florărese care se plimba goală şi machiată în roşu, ca să trezească prin cântecul său mişcările iazului de gazon hidrofil. Dacă maşina care producea nisipul de smarald destinat trasării potecilor într-o grădină de sculpturi şi-l modela până ce fiecare boabă atingea talia exactă de o milionime de milimetru, era poate pentru că treizeci de oameni dansaseră pe un minuscul eşichier de culoare verde. Toate combinaţiile între animal, vegetal, aerian, lichid, deveniseră posibile prin intermediul txalqilor.

Arcuri turcoaz, cuburi împestriţate, spirale de vată, triunghiuri galbene, curbe albe, arcuri oranj, cuburi albe, piramide turcoaz, sculpturi diafane, bazalturi negre, granituri irizate, poduri imposibile între culori, imobile-nori, grădini suspendate, peluze verticale, flori vii, care urcau asaltând un arbore de marmură pictat în aşa fel încât părea real, pietre dure cu şaizeci de feţe ale căror reflexe erau inversate; contribuţie necuviincioasă de rase ciudate sau străine, plan unilateral al unui portret fără chip, caverne de safir, lacuri suspendate, perle mari cât un ou, aşezate pe un soclu-pumnal care se înfigea scrâșnind în pământ, zgomote suave, parfumuri uşoare, fresce concertante, iazuri în care mor semnele, sunete în ciorchine de neon. Aceste monumente, creaţii, artificii, aceste motive erau repartizate după norme ale imposibilului, într-un loc deschizându-se perspectiva calmă a unei clădiri irizante, în altă parte apărând într-un plan liniştit, menajat între două esplanade. Fiecare detaliu de concepţie al cetăţii armonioase participa la miniatura cosmică pe care txalqii o pictaseră pe Terra.

*

Gilles sări din tub, alunecă pe sol şi merse pe aleile grădinii. Îi plăcea să respire aerul de dimineaţă, se simţea cuprins de o pace pe care n-o mai cunoscuse niciodată înainte când contempla azurul cerului – reveria copilăriei sale. Acum, vroia să uite pentru ce totdeauna sterilitatea febrilă a vieţii de altădată.

Clădirea plăcerilor, de formă triunghiulară, era încastrată în rocile din pădurea cascadelor; primele ecouri ale fântânilor artificiale ajunseră până la el.

Pătrunse direct în sala de joc, apucă un pumn de jetoane, pe care le aruncă îndată după aceea într-o cupă opalină, apoi înaintă pe un culoar.

„Mult timp! De prea mult timp fără femei”, gândea el.

Preferă să se ducă mai curând în sala de dragoste decât să se distreze la jocuri.

Un mobilier ciudat: cu mult înaintea marilor conflagraţii anumite hoteluri erau mobilate astfel.

— Trebuie să vă dezbrăcaţi, domnule, îi spuse o necunoscută.

Privi femeia cu sânii plini şi grei. O dorinţă puternică îl strangulă. Îşi dezbrăcă combinezonul albastru, sub privirile celei care-l primise; femeia îl fixa insistent şi, pentru a scăpa de flăcările ochilor ei, care-i cuprindeau pântecul, Gilles îşi întoarse privirea.

În faţa lui, bărbaţi şi femei, poate vreo patru sute, în totalitate goi. Cărnuri roz, cărnuri negre, cărnuri albe, galbene, verzi… TXALQII!

Pe divane de satin roşu, pe sofale de velur, sfere umede şi verzi, corpurile sferice şi moi ale seniorilor Ormanei, se odihneau.

— Ce… ce fac txalqii… aici? întrebă Gilles.

— Clienţi vechi, le face plăcere să respire dragoste să simtă mângâierile prin corpurile noastre, să ne împărtăşească spasmele, plăcerile, răspunse liniştit necunoscuta.

— Dar nu este cu putinţă! se bâlbâi el.

— Nu căuta să înţelegi, micuţule, mulţi dintre noi aproape au devenit txalqii, este normal ca unii seniori să se impregneze cu sentimente umane, adăugă ea surâzând. Mai bine vino cu mine.

Sonoritatea dr uimului invada sala. Gilles se lăsă o clipă ameţit de frenezia muzicală pe care o producea acest instrument.

— Şi… nu vă jenaţi să faceţi dragoste în felul acesta, în faţa lor, în faţa lumii întregi?

— Suntem într-o simbioză perfectă, tot ce am avut am dăruit txalqilor; acum, unii dintre noi dispun de o libertate mentală completă, au căpătat o putere telepatică, inferioară stăpânilor, dar cel de-al şaselea simţ le permite să între în comunicare

permanentă cu entitatea. Atunci…

— Atunci ce? urlă Gilles.

Un om din apropiere îşi întrerupse jocurile amoroase şi-l privi insistent pe intrus, fără ostilitate, fără dispreţ sau vreo intenţie particulară. Ochii săi străluceau ca două diamante alb-albastre, reflectând o bucurie imensă. Gilles simţi cum se revarsă în el aceeaşi bucurie.

— Hai, vino, şopti femeia mângâindu-i încet braţul.

Îl străbătură undele plăcerii. Se apropie de instrumentul muzical. Drumul era o harpă de cristal în culorile curcubeului, cu coarde groase care vibrau sub efectul germinaţiei şi al exploziei tumorilor şi transmiteau vibraţia harpei de cristal. Sunetele ei alcătuiau o muzică ciudată, violentă şi senzuală, care te vrăjea cu ritmul amplu şi rapid. Gilles se simţi copleşit de o excitaţie sexuală crescândă.

Mângâieri, atingeri, îmbrăţişări, suspine; curând, se simţi învăluit de contactul cald şi dulce al femeii, şi se pierdu adânc în ea. Pieptul lui şi sânii ei, braţele lui şi braţele ei, mâinile lui şi degetele ei, gambele lui şi gleznele ei, părul lui şi gura ei, şoldul lui şi coapsele ei, sexul lui incendiind-o…

Atunci, el şi amanta lui fură invadaţi de plăcere şi îşi împărtăşiră îndelung beţia. Dar, prin unda de bucurie care-l iradia, Gilles bănui bucuria mentală a celui de-al treilea partener, txalqul, care se odihnea în faţa lor pe divanul roşu.

Nomazii

Singurătăţile siderale de un negru intens se estompau sub privirile oamenilor care se întorceau din nou pe Terra. Primii nori se destrămau pe carcasa strălucitoare a navei spaţiale care se îndrepta cu viteză redusă spre solul apropiat.

Bombele hipnogene, meteoriţi ai tăcerii, păreau să-şi fi îndeplinit lucrarea; acum, planeta şi ocupanţii săi trebuiau să fie adormiți. Fără îndoială, viaţa încremenise în cetăţile armonioase, pete scânteietoare care continuau să strălucească pe toată suprafaţa Terrei, ca nişte licurici pe un fruct sepia marmorat în albastru.

Şirul difuz al vechilor drumuri, masa umbroasă a pădurilor virgine, suprafaţa unduitoare a oceanului, alcătuiau schiţa unui tablou abstract la scară cosmică.

Marsilia era ultima astronavă liberă care îşi luase zborul către Venus, şi de aceea eliberatorii doreau să aterizeze simbolic în apropierea acestui oraş.

Pe vasta esplanadă tricoloră de forma tablei de şah, în liniştea unei dimineţi de după furtună, sub bolta întunecată a norilor, flăcările roşiatice ale tornadelor spintecau norii, stropind de sânge frunzişul de smarald al pădurii vecine. Vuietul reactoarelor zdruncina temeliile tăcerii şi se repercuta pe faţadele clădirilor apropiate. Astronavele se aşezaseră ca nişte pioni pe tabla de joc.

Jacques Dureur, şeful debarcării în emisfera de nord, sări pe pământ însoţit de Laurence. Jacques o îmbrăţişă şi începu primele figuri ale unui dans burlesc, apoi se opri brusc şi, parodiind un actor shakespearian, urlă:

— A fi sau a nu fi txalq, aceasta este întrebarea?

— Poor Yorick!

— Ai dreptate, Laurence, bietul Dureur.

Începu să tremure din tot corpul. Apoi se linişti, se frecă la ochi şi se întoarse spre Laurence pe care o cuprinse din nou cu braţele.

— Ai dreptate să râzi de mine. De altfel noi glumim de când a început această aventură. Txalqii ne-au făcut a farsă bună, iar oamenii au apreciat-o. Acum vom asista la un spectacol de iluzionism, este suficient să posedăm oglinzile. Să tragă artileria, adăugă el acceptând pe r.

Se linişti şi începu să dea ordine. Copterele fură scoase în grabă şi repartizate în grupe de recunoaştere, ca să efectueze o incursiune rapidă în emisfera de nord, împreună cu mici unităţi de intervenţie, gata să neutralizeze orice reacţie suspectă. Jeanniot şi trupele sale încercaţi aceeaşi operaţie în emisfera de sud.

Jacques avea încredere în asistenţii săi; în afară de Djabaté, Cartier şi Cardeau, erau oameni pe care îi alesese cu grijă. Se îmbarcă împreună cu Laurence şi încă doisprezece oameni. Copterul lor apăru curând pe cerui de culoarea plumbului topit, apoi se lăsă peste grădinile împestriţate, integrate în ansamblul clădirilor din oraş. Pe o peluză, reperară un txalq care părea inert. Un om din gardă împunse carnea verde a creaturii cu vârful armei, fără a obţine însă nici cea mai mică reacţie.

Oraşul părea adormiţi într-o ordine desăvârşită; niciun individ

nu se zărea de-a lungul circumvoluţiunilor spiralate, nimeni nu sluţise armonia grădinilor verticale. Se părea că txalqii, într-un ultim efort, dirijaseră şi somnul ca o lucrare de artă. Letargia provocată de bombe era profundă.

Admirară, o clipă, sublima rânduire a vegetaţiei şi acordurile subtile dintre flori şi clădirile irizate. Înfăţişarea planetei se schimbase radical; această lume pe care txalqii o desenaseră, uriaşa metropolă Marsilia, răsărită din visele cele mai îndrăzneţe, păreau îngrozitor de ostile pentru mica trupă care traversa un peisaj de tăcere şi îndoială.

În costumele lor de scafandri, pe care le îmbrăcaseră din nou ca să se protejeze de emanaţiile hipnotice, oamenii se întrebau cât va dura somnul invadatorilor. Trebuia acţionat repede, până ce gazul nu se va risipi în bătaia vântului şi le va permite să se trezească.”

— E necesar să ne punem imediat planul în aplicare, să izolăm toţi txalqii într-una din aceste clădiri şi să ne pregătim să-i masacrăm până la ultimul, dacă nu vor să părăsească Terra.

— Câţi sunt acum? Nu-şi vor chema oare sclavii în ajutor atunci când se vor simţi ameninţaţi? N-ar putea supune destul de mulţi dintre oamenii noştri pentru a putea răsturna situaţia?

— Ştii că am abordat toate problemele astea, n-are rost să mai revenim. După evaluarea noastră, numărul lor nu trebuie să fie mai mare de două sute cincizeci, trei sute de mii; suntem destui pentru a-i izola pe toţi. Şi nu trebuie să ne temem de oamenii care au fost supuşi, căci hipnogenul va acţiona asupra metabolismului lor mult mai mult timp decât asupra txalqilor. Nu cred că poate fi vorba de dominarea trupelor noastre, mulţi dintre noi sunt imuni la undele telepatice, iar alţii îi urăsc atât de mult pe invadatori încât sunt capabili să reziste.

Laurence îi zâmbi. Era vizibilă îndoiala ei în privinţa planului de eliberare a Terrei.

Dureur nu reuşi să alunge gândul că ea trebuia să încerce o senzaţie ciudată în faţa inefabilei viziuni a civilizaţiei armonioase. Nu refuză ea oare să admită că o astfel de lume, care fusese expresia însăşi a tuturor dorinţelor, va putea fi suprimată?

Contactă alţi şefi ai armatei pentru a stabili exact poziţiile pe hartă.

De când puseseră din nou piciorul pe Terra, în optica

venusienilor intervenise o modificare ciudată. Toate divergenţele care îi separaseră pe Venus, toate tergiversările, temerile, contraproiectele, se risipiseră ca prin farmec. Jacques se întreba dacă nu cumva frica era cea care îi reţinea. De acum înainte, aflaţi în centrul acţiunii, dependenţi de actele lor, mânaţi de instinctul egocentric de a-şi apăra pielea, doreau cu toţii să termine cât mai repede, fiind siguri că un eşec le-ar aduce iremediabil sfârşitul. Ploaia, care ameninţase mereu de la sosirea lor, cădea şiroaie, iar sclipirile picăturilor translucide dădeau un aspect moarat domului care acoperea parţial oraşul.

— Un cer de dulceaţă, visă Dureur privind spectacolul.

— Iată şi un bloc de piftie, răspunse Laurence, observând primul txalq pe care-l scoseseră dintr-un bazin.

Deciseseră să efectueze această muncă bizară sub semnul umorului şi al ironiei, poate şi pentru a scăpa de angoasa care îi tortura; aveau impresia că împlinesc în ascuns o altă noapte a Sfântului Bartolomeu, lucru de care, fără îndoială, le era ruşine. În faţa acestor trupuri sferice şi neputincioase unii eliberatori nu mai simţeau niciun fel de ură. Traversară sălile ovale unde se odihneau mii de oameni suspendaţi în spaţiu. Parcurseră clădirile cărţilor, sculpturilor, muzicii, maşinilor, ştiinţelor, dansurilor, dovezi evidente pentru a-şi putea da seama că oamenii şi txalqii ajunseră să trăiască în simbioză; ordinea şi armonia domneau peste tot. Într-o zi, Jacques descoperi într-un iaz un txalq aflat în perioada de sciziparitate; purta corpul bifid cu infinită precauţie, pentru a nu lovi vlăstarul nevertebrat, masă de carne verde şi moale în care nu se întărise încă osatura sferică internă. Laurence se nelinişti din cauza sudorii lipicioase care i se lipea încă de veşminte, dar îşi continuă neobosita muncă, şi oamenii săi o imitară cu aceeaşi tenacitate.

Primele grupe însărcinate să cureţe oraşele mai puţin importante se întoarseră cu un transport de txalqi; se luase hotărârea să fie adunaţi la Marsilia şi Sydney. Doar câteva zile mai erau necesare, şi nu mai rămânea niciun invadator în stare liberă pe toată suprafaţa planetei. Munca le fusese uşurată, căci oraşele armonioase constituiau ţinute vizibile de departe iar txalqii reduseseră considerabil numărul acestor metropole concentrând în ele mase mari de oameni ca să-i poată dirija mai uşor. Probabil servitorii erau treziţi pe rând şi nu aveau dreptul decât la câteva ore de viaţă activă pe zi, restul timpului fiind

consacrat somnului, în aşteptarea construirii mai multor oraşe armonioase, pentru ca fiecare să poată trăi în ele.

Survolând pentru ultima oară Marsilia, Laurence observă o clădire mică, în stil baroc, pe care nu o vizitaseră încă.

Înfundându-se în adâncul unei păduri artificiale, cu parfumuri rare şi esenţe necunoscute, Jacques şi Laurence, însoţiţi de câţiva oameni, se strecurară printre arborii cu ramuri geometrice, semnale elaborate pentru direcţii imaginare şi, urmând o potecă cu arabescuri complicate, după o oră de mers, ieşiră la lumină, într-un spațiu cu o perspectivă triunghiulară, care se termina la fiecare extremitate printr-o construcţie în formă de triedru. Mii de ţipete artificiale, imitând ţipetele animalelor, îi însoţiră până ce ajunseră aproape de piramida situată la marginea pădurii.

— Cu siguranţă, este o clădire pentru petrecerea timpului liber; şi celelalte grupe de cercetare au semnalat clădiri asemănătoare în toate oraşele armonioase.

— Tare aş vrea să ştiu…

— Intră, Laurence, eu cred că şansele noastre de a-i convinge pe txalqi că a venit vremea să abandoneze Terra depind de spectacolul pe care ai să-l vezi.

Ieşi direct din imaginaţia unui pictor din secolul al nouăsprezecelea aflat în culmea exasperării onirice, tabloul viu, reprezentat de înlănţuirea trupurilor umane şi prezenţa echivocă a unor txalqi, îi şocă în egală măsură atât pe Jacques şi Laurence cât şi pe cei din Gardă, care nu erau pregătiţi pentru un astfel de spectacol.

Chemară un copter şi transportară ultimii invadatori la Marsilia. Dureur îl chemă pe Meinschwantz care îndeplinise aceeaşi misiune în Germania.

Acum oamenii adunaseră corpurile sferice din toate oraşele emisferei de nord şi le aliniaseră în rânduri strânse pe cea mai mare din esplanadele în forma tablei de şah. Erau aproape ridicole aceste creaturi adormite, ca nişte jucării de gelatină verde. Aventura tragică se transformă în comedie burlescă. Sau, poate amploarea dramei care avea să se deruleze curând era cea care îi crea un astfel de sentiment lui Dureur; planul lor comporta atâta neprevăzut şi incertitudine.

— Ce soluţie propui acum, Meinschwantz? îl întrebă Dureur. Eu am convocat această adunare, dar acum îţi mărturisesc că

nu mai ştiu ce trebuie făcut.

— Nu există o soluţie pregătită, Jacques, ştii bine. Ţinem o carte în mână şi nu ştim cum s-o folosim.

— N-avem decât să aşteptăm, să aşteptăm, evident, concluzionă Jacques dezolat.

Ca de obicei, detesta situaţiile incerte.

Cădea o ploaie deasă şi măruntă pe esplanada uriașă, pe corpurile txalqilor, pe astronavele eliberatorilor, care se înălţau ca nişte ţăruşi în jurul terenului de dans.

Laurence procurase o prelată de plastic, cu care îl înveli pe Jacques.

Zgomot monoton. Tăcere. Cu picioarele ude, cu creierul gol şi mâinile îngheţate aşteptau de cinci ore ca seniorii Ormanei să se trezească; niciunul nu dădea nici cel mai mic semn de viaţă, iar gazul hipnogen trebuia să-şi fi încetat deja efectul. Erau oare morţi?

— Şi chiar dacă ajungem să-i convingem pe txalqi să părăsească Terra, chiar dacă obţinem eliberarea oamenilor, eu nu prea ştiu ce-ar trebui să facem pe planeta asta, spuse Jacques plictisit.

— După această catastrofă planetară, mă gândesc că oamenii vor înţelege că trebuie să depăşească stadiul de adolescenţă la care se blocase evoluţia lor, replică Meinschwantz. Unii vor dobândi simţul frumuseţii de la stăpânii lor, txalqii; pentru ei va fi o lecţie profitabilă. Vom şti să continuăm opera pe care au schiţat-o pe scară largă invadatorii. De acum înainte va fi imposibil să dăm înapoi.

— Dar eu nu ştiu dacă voi puţea trăi într-o lume adultă, asta presupune scleroza şi moartea.

— Atunci, planetele îţi stau la dispoziţie, Jacques, spuse Laurence; nu vei avea decât să culegi roadele; nu-i aşa că asta ţi-ai dorit întotdeauna?

— Pentru ca fructele astea să fie apoi etichetate de către experţi, pentru ca fiecare obiect, cu potenţialul său extraordinar, să fie analizat, clasat, repertorizat şi aşezat într-un muzeu, nu, Laurence, nu!

Chiar pentru a desăvârşi universul armonios pe care txalqii au început să-l construiască, nu voi suporta să aşez perle într-o cutie de bijuterii, mai ales dacă această cutie este mult mai frumoasă decât perlele pe care le aşez în ea. În universul acesta

totul este schimbător, totul este instabil, şi a căuta echilibrul înseamnă de fapt a dori moartea. Totul este acţiune şi reacţiune, niciodată stabilitate, eu ştiu asta, sunt arhepol. În sânul oraşelor vechi am dus întotdeauna o existenţă privilegiată, anacronică, pentru că refuzam să aderăm la civilizaţia decadentă, dar trăim în aşteptare, eram curaţi şi puternici prin puterea imaginaţiei.

Laurence se apropie de el şi îl îmbrăţişă. Sub prelata de plastic păreau nişte insecte într-un bloc de răşină.

— Te voi urma, Jacques, şopti ea; ca şi pe tine, civilizaţia armonioasă mă îngheţă, şi totuşi…

Nu-şi mai sfârşi fraza. Devenise oare, ca şi ceilalţi oameni care aşteptau în ploaie, incapabilă de a mai avea vreo opinie? Laurence nu mai ştia; şi totuşi, arta minunată a txalqilor o făcea să vibreze din tot corpul, dar ideea de a trăi împreună cu Jacques, de a-l însoţi în călătoria lui prin imaginar, o ameţea ca vinul.

— Mă tem numai să nu tragă vreunul în txalqi şi să-i ucidă, dacă vor încerca cea mai mică atingere telepatică. Consemnul de a nu interveni în niciun caz a fost difuzat? întrebă Meinschwantz.

Ca un ecou al vocii sale, şuieratul unui tub al morţii spintecă aerul, apoi vreo douăzeci de dâre de lumină îl urmară.

— Opriţi-vă, opriţi-vă, pentru Dumnezeu! strigă Dureur în televizorul său.

Mirosul cărnii arse, puternic metalizată datorită metabolismului particular al txalqilor, se amestecă cu mirosul pământului ud. Ţipetele şefilor venusieni, împreună cu urletele lui Dureur se amestecară cu sfârâitul cărnurilor torturate.

Apoi, fluxul mental al txalqilor se dezlănţui; cum încă nu dobândiseră noţiunea întreruperii duratei, efortul lor telepatic urma acelaşi ciclu de gândire pe care somnul artificial îl suspendase. Imaginile plăcilor-cărţi, ale sculpturilor în gestaţie, ale maşinilor aflate în stadiul de concepţie, ale arhitecturii în expansiune, se imprimară puternic în creierul oamenilor, făcându-i să ezite; apoi se retraseră tot atât de brutal, ca un val de maree lăsându-şi epavele, cadavre ale eliberatorilor venusieni care nu putuseră rezista acestui teribil asalt.

Entitatea txalqilor, izbindu-se sălbatic de inteligenţe ostile, se retrăsese subit, iar oceanul mental se liniştise.

— Acum este momentul, Dureur, aveţi câteva secunde, spuse calm Meinschwantz, trebuie ca măcar unul dintre txalqi să înţeleagă mesajul, dacă nu…!

Şi Dureur începu un monolog neprevăzut, fără a-şi căuta cuvintele improvizând doar, pe măsură ce-i veneau ideile.

— Txalqilor, ascultaţi txalqilor, vă vorbesc nesupuşii, auziţi? Noi suntem oamenii pe care voi nu-i puteţi constrânge, cei pe care nu-i puteţi asimila civilizaţiei voastre armonioase, cei ale căror unde mentale necunoscute vă tulbură emisiile telepatice, mă auziţi? Linxel, primul născut din celula mamă, îţi aminteşti de mine? Trebuie să ne cunoaşteţi voinţa, este important pentru viaţa şi viitorul rasei voastre, răspunde-mi!

Dintr-o dată tăcu invocând un răspuns. Încercă să nu se mai gândească la nimic, căutând printre celulele sale cerebrale pe cele ale recepţiei telepatice. Dorea din toate puterile ca ele să se impregneze cu ciudatul flux neuronic emis de txalq. Şi unde veni, inundându-l de bucurie, deposedându-l de voinţă.

— Sunt Linxel, omule, fraţii mei vor să ştie ce doriţi voi, tu şi cu ai tăi!

— Vrem să părăsiţi planeta noastră, suntem în măsură să distrugem poporul txalq şi suntem hotărâţi s-o facem dacă nu plecaţi imediat. Slujitorii voştri umani au fost neutralizaţi şi nu vă pot veni în ajutor; s-au cufundat într-un somn adânc şi nu se vor trezi înainte de douăzeci şi patru de ore. Vă aflaţi cu toţii sub ameninţarea armelor noastre şi vă vom ucide dacă nu acceptaţi să plecaţi!

Şi tremurând de oroare, apăsă pe trăgaci, urmări din priviri fulgerul morţii şi-l văzu pe txalqul vizat contractându-se, reducându-se la dimensiunea unui pumn, apoi dispărând… În urma lui nu mai era decât o dâră fină de cenuşă neagră.

— Chiar dacă încercaţi să-i dominaţi pe unii dintre noi, suntem gata să-i suprimăm şi pe ei. Dorim plecarea voastră cu orice preţ!

— Este o nebunie, omule, planeta voastră se transformă, devine una dintre minunile spaţiului, lumea pe care am plănuit s-o realizăm va fi cea mai desăvârşită lume pe care am construit-o vreodată; fraţii tăi umani sunt fericiţi să participe la această misiune. De ce doriţi să rupeţi pactul pe care l-am pecetluit?

— Niciun argument nu ne va convinge să acceptăm prezenţa

voastră. Oamenii sunt singurii proprietari ai planetei lor şi aşa vor să rămână!

Confuzia mentală a lui Dureur sporea. Nu mai ştia pentru ce dorea exodul masiv ăl txalqilor şi libertatea asta pe care oamenii nu o mai vroiau. Dar, în ciuda descumpănirii, ştia că trebuia să-şi îndeplinească misiunea; exista cu siguranţă un motiv pentru asta, şi ştia că-l va descoperi mai târziu.

— Plecaţi, trebuie să plecaţi! articulă el.

Dar, puternica acţiune telepatică a entităţii txalq ajunse să-i paralizeze gândirea şi se prăbuşi epuizat.

Câţiva oameni, somnambuli treziţi din somnul lor artificial prin voinţa txalqilor, apărură în Marsilia şi se grăbiră în ajutorul stăpânilor, cu privirea fixa şi gesturi dezordonate. Siluetele lor fantomatice se prăbuşiră secerate de tuburile morţii.

Gândirea lui Linxel se înscrise de data asta în creierele tuturor oamenilor reuniţi pe esplanadă. Emana ca într-o vrajă din grămada trupurilor verzi, răspândite la întâmplare pe tabla de şah, ca nişte bile ale unui biliard ciudat.

— Încetaţi, fraţilor, revolta este inutilă, încetaţi, voi cei care veniţi de pe Venus, aceste morţi sunt fără rost. Acceptăm să plecăm, dar, în acelaşi timp, dorim să ne împlinim lucrarea pe Terra. Vă propun un compromis. Doar unul dintre noi, ultimul născut din celula mamă se poate separa de entitatea txalq; el va pleca pentru a duce ştiinţa şi puterea noastră spre o altă lume mai bună. Din acest moment nu ne vor mai rămâne decât vreo câţiva zeci de ani de trăit, vom pieri lent, privaţi de focul nostru. Vom rămâne în viaţă doar atâta timp cât să împlinim lucrarea pe care am început-o şi să-i pregătim, pe aceia dintre voi care doresc, pentru simbioza telepatică armonioasă; de data asta liber consimţită, vă asigur.

Este o decizie pe care trebuia să o luăm într-o zi, omul este un animal prea evoluat pentru rasa noastră, deja undele mentale necunoscute i-au pervertit pe unii dintre noi; fraţii noştri se dedau jocurilor de noroc şi se hrănesc cu undele plăcerii pe care le emiteţi în timpul actului de reproducere sau atunci când vă îmbătaţi sau vă drogaţi; chiar şi în timpul dansurilor geometrice suntem emoţionaţi de exaltarea fizică pe care o emanaţi, creierele voastre acţionează ca nişte baterii ale plăcerii, emit unde de beatitudine sau de durere pe care noi le percepem şi care ne perturbă de fiecare dată când unul dintre simţurile

voastre reacţionează la un stimul intens. Peste patru cicluri, poporul nostru îşi va pierde facultatea de abstracţie; deja zece la sută dintre fraţii voştri sunt eliberaţi mental şi acţionează în simbioză voluntară cu noi; până la moartea noastră, o parte a mentalităţii txalq va deveni umană şi voi veţi dobândi primele principii despre concepţia armonioasă a universului. Acceptăm să ne sacrificăm pentru această lucrare. Partea cea mai pură din noi înşine se va duce să populeze alte lumi.

Meinschwantz luă legătura cu toţi conducătorii misiunii de eliberare de pe cele două emisfere. La scurt timp, răspunsese cu voce ridicată:

— Acceptăm propunerea voastră, dar trebuie ca ultimul născut din celula mamă să părăsească Terra în douăzeci şi patru de ore, înainte ca servitorii voştri să se trezească.

— Dowexl, cel care va purta civilizaţia poporului nostru spre o altă planetă nu poate să plece de pe Terra fără ajutorul unuia sau mai multor oameni. Trebuie să acceptați ca unul dintre voi să-l însoţească, deoarece membrele noastre sunt fragile şi nu putem conduce singuri nava spaţială, răspunse Linxel.

Cine dorea să rupă definitiv legăturile cu sistemul solar? Cine dorea să-şi sacrifice şansa de a cunoaşte în sfârşit armonia care se va institui cu ajutorul simbiozei liber consimţite între oamenii şi txalqi? Meinschwantz se gândi că trebuie să existe pe Terra vreun nebun aventurier care ar consimţi să se exileze pentru totdeauna în spaţiu. În caz contrar, nu exista decât o ieşire – moartea txalqilor, genocidul şi, fără îndoială, un război fratricid, căci foarte mulţi dintre oameni n-ar accepta să fie privaţi de minunile gogoaşei telepatice în sânul căreia adormiseră.

Dilema aceasta îl tulbura; evenimentele se derulau prea repede, lucrarea era prea vastă.

— Plecăm noi, anunţă clar Laurence, plecăm noi, Jacques şi cu mine.

— E o nebunie, nu se poate, spuse Cartier, avem nevoie de voi.

— De ce, vă lipseşte un şef? Vă este frică să vă confruntaţi cu propriile voastre responsabilităţi?

— Dar revolta lui, acţiunea de eliberare a Terrei, dovedesc că este ataşat de această planetă şi că aici doreşte să trăiască în libertate şi linişte. Este un arhepol, unul dintre puținii care posedă încă flacăra aceea interioară care ne-a permis să

organizăm lupta, să-i adunăm pe venusieni. Atunci când txalqii vor muri, riscăm să cădem într-o decadenţă şi mai somptuoasă decât cea pe care am cunoscut-o. Pentru ce vreţi ca oamenii să se schimbe?

Jacques Dureur, care urmărise dialogul, interveni:

— Sunt sigur că s-au schimbat, Bob, sunt de acord cu Laurence şi accept propunerea lui Linxel. Voi merge cu ea. Crezi că doresc să devin un mesia al noii civilizaţii? Nu, te abaţi de la subiect! Sunt, ca şi voi toţi, pradă propriilor mele pasiuni şi revolte, pradă simţului profund al paradoxului. Dacă v-am ajutat să adunaţi forţele pe Venus, am făcut-o mai mult din sfidare decât din convingere. Cu siguranţă, sunt un idealist, dar nu mi-am definit încă idealul! Tindem spre o victorie a la Pyrrhus; în fond, pe această planetă pe care am avut orgoliul de a vrea să o salvăm, nu mai existau deja nici stăpâni şi nici sclavi. Atunci, aleg libertatea… De a pleca.

Meinschwantz comunică mental cu Linxel:

— Laurence Dusarte şi Jacques Dureur îl vor ajuta pe Dowexl să manevreze *Hoinarul.*

*

Uriaşa navă albastră se odihnea sub cerul fără stele. Datorită ploii era strălucitoare. Calele sale erau pline până la refuz cu creaţiile txalqilor, anterioare tribulaţiei pe Terra, cât şi cu toate creaţiile umane şi cele rezultate din simbioza între cele două rase.

Ploaia cădea fără încetare, împodobind cu o umbră incertă contururile pădurii învecinate, învăluind în ceaţă silueta lui Jacques şi a lui Laurence.

— Ne vom aminti de această planetă, şopti el.

O eră nouă avea să înceapă pentru Terra, dar cine putea să-i prezică viitorul?

Deja primii oameni se trezeau din somnul lor artificial şi îşi reluau lucrul fără să fie. Conştienţi de vreo ruptură. Deja oamenii armatei venusiene erau repartizaţi pe suprafaţa globului după acordurile pe care le încheiase cu txalqii. Nu se supuneau niciunul ordin, conformaţia particulară cerebrală îi ferea de unde telepatice; dar fiecare individ fusese convins de temeiul destinaţiei sale, de către seniorii Ormanei şi conducătorii armatei de eliberare venusiene.

Fiecare îşi punea întrebări neliniştitoare în legătură cu viitorul.

Linxel examina telepatic panorama confuză a acestor reflexii. El singur cunoştea soarta posibilă a oamenilor şi a txalqilor; ştia că plecarea lui Dowexl nu antrena în mod obligatoriu moartea tuturor fraţilor săi. Fără îndoială, poporul său ar suferi schimbări profunde, atât psihologice cât şi fiziologice, la contactul cu oamenii, dar nu se îndoia că simbioza va ajunge într-o zi să unifice civilizaţia bifidă pe care o crease din întâmplare, aterizând într-o zi pe această planetă numită Terra.

În pavilioanele plăcerilor, pământenii, oameni şi txalqi, se bucurau în dezmăţurile lor inocente: unii la contactul sidefiu al trupurilor, alţii datorită undelor de plăcere care emanau de la cuplul pe care îl observau, unii de beţie, alţii de imaginile mentale care se năşteau din această beţie.

Sasul albastru alunecă obturând definitiv carcasa navei spaţiale.

Cartier şi Jeanniot, Cordeau, Meinschwantz şi Linxel urmăreau din priviri dâra *Hoinarului* pierzându-se în nori, căutând poate, ca întotdeauna, răspunsul la o enigmă eternă, privind viaţa şi moartea lor.

— Ca întotdeauna, Laurence, voi dori să manevrez la nesfârşit comenzile acestei nave spaţiale, nu contează spre ce destinaţie, nu contează către ce aventură. Mi-e sete de infinit, mi-e sete de necunoscut. Priveşte ce întunecat e spaţiul, doresc să fie nelimitat!

Dowexl se odihnea în cochilia transparentă, pleoapele sale opaline pecetluind secretul celor trei ochi panoramici. El urmărea gândul celor doi oameni, fraţii săi în simbioză, împărtăşindu-le bucuria şi emoţia, căutând să ghicească în privirile lor punctul acela misterios al spaţiului spre care îi îndrepta resacul prin valurile milioanelor de ani-lumină.

Sfârşit

EDITURA
BRÂNCUȘI

Philippe CURVAL
RESACUL SPAȚIULUI

4

După o lungă rătăcire, txalqul sosește în cele din urmă pe Terra. Îndelungata sa căutare prin spațiu, de la plecarea de pe îndepărtata planetă Ormana, s-a sfîrșit; va putea din nou să se dividă prin sciziparitate și să se multiplice.

Txalqii sînt un popor parazit, și ei observă curînd că omul este o gazdă care le convine perfect și pe care o pot domina cu ușurință. Natural, oamenii vor organiza rezistența, dar unii dintre cei eliberați de sub dominația mentală a extratereștrilor, relevă că simbioza cu txalqii aduce pace, armonie și fericire.

De acum înainte, cu miile, bărbați și femei, se abandonează cu bucurie dominației paraziților. Doar cîțiva neînduplecați încearcă să salveze condiția umană. O mînă de oameni împotriva unei planete...

ISBN 973-9043-05-4

Lei 250